

Huyền
Namida

Tiểu
bạo
của
bà
vương
bạo

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xuyên Qua

Chương 2: Gặp Phải Bạo Vương

Chương 3: Người Quyến Rũ Ta?

Chương 4: Bước Đầu Thay Đổi Lịch Sử

Chương 5: Yêu Mị Nữ Nhân (H)

Chương 6: Dục Vọng Miên (H Tiếp)

Chương 7: Náo Loạn Chính Điện

Chương 8: Xuyên Qua Không Tệ

Chương 9: Cảnh Xuân Dưới Nước

Chương 10: Ướt Át (Phần 1)

Chương 11: Ướt Át (2)

Chương 12: Vân Vũ Luật Động (Warn H)

Chương 13: Băng Lãnh Mỹ Nam Nhân

Chương 14: Giáo Chủ Ma Giáo

Chương 15: Bị Ám Sát

Chương 16: Trở Về

Chương 17: Chuẩn Bị Cho Sự Trở Lại Cổ Giới

Chương 18: Hang Động Bọ Cạp Độc

Chương 19: Quay Về Cổ Đại, Gặp Lại Bạo Vương

Chương 20: Trốn Khỏi Hoàng Cung

Chương 21: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (1)

Chương 22: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (2)

Chương 23: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (3)

Chương 24: Triệu Tử Dương Tức Giận (1)

Chương 25: Triệu Tử Dương Tức Giận (2)

Chương 26: Triệu Tử Dương Tức Giận (3)

Chương 27: Giải Độc Bất Thành (1)

Chương 28: Giải Độc Bất Thành (2)

Chương 29: Giải Độc Bất Thành (3)

Chương 30: Giải Độc Bất Thành (4)

Chương 31: Gặp Hoàn Nhã Tâm

Mục lục

- Chương 1: Xuyên Qua
- Chương 2: Gặp Phải Bạo Vương
- Chương 3: Người Quyến Rũ Ta?
- Chương 4: Bước Đầu Thay Đổi Lịch Sử
- Chương 5: Yêu Mị Nữ Nhân (H)
- Chương 6: Dục Vọng Miên (H Tiếp)
- Chương 7: Náo Loạn Chính Điện
- Chương 8: Xuyên Qua Không Tệ
- Chương 9: Cảnh Xuân Dưới Nước
- Chương 10: Ướt Át (Phần 1)
- Chương 11: Ướt Át (2)
- Chương 12: Vân Vũ Luật Động (Warn H)
- Chương 13: Băng Lãnh Mỹ Nam Nhân
- Chương 14: Giáo Chủ Ma Giáo
- Chương 15: Bị Âm Sát
- Chương 16: Trở Về
- Chương 17: Chuẩn Bị Cho Sự Trở Lại Cổ Giới
- Chương 18: Hang Động Bọ Cạp Độc
- Chương 19: Quay Về Cổ Đại, Gặp Lại Bạo Vương
- Chương 20: Trốn Khỏi Hoàng Cung
- Chương 21: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (1)
- Chương 22: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (2)
- Chương 23: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (3)
- Chương 24: Triệu Tử Dương Tức Giận (1)
- Chương 25: Triệu Tử Dương Tức Giận (2)
- Chương 26: Triệu Tử Dương Tức Giận (3)
- Chương 27: Giải Độc Bất Thành (1)
- Chương 28: Giải Độc Bất Thành (2)
- Chương 29: Giải Độc Bất Thành (3)
- Chương 30: Giải Độc Bất Thành (4)
- Chương 31: Gặp Hoàn Nhã Tâm

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua

Nàng - Hà Diễm được biết với danh "mỹ nhân vạn năng". Sở dĩ có cái tên này là bởi Hà Diễm là cô gái tài sắc vẹn toàn. Vừa là hoa khôi học viện Thánh Hà, vừa là thủ khoa của cả khối, lại còn là con gái của nhà khảo cổ gia Hà Trạch lừng lẫy cả nước. Thật khiến cho bọn con trai muốn mà không dám với.

Hôm nay là sinh nhật của nàng.

Hôm nay là ngày rằm, trăng tròn vằng vặc sáng. Dịu dàng soi lên toà biệt thự của Hà gia. Toà biệt thự màu trắng ngà cũng chiều theo mà lộng lẫy một vùng trời. Người người tấp nập ra vào để dự lễ sinh nhật thứ 19 của nàng công chúa xinh đẹp Hà Diễm.

Khách khứa cứ ùn ùn kéo đến, ai đến đây cũng có lý do riêng. Thương gia thì muốn nhân dịp mà bàn bạc công việc, trao đổi buôn bán với nhau. Các công tử thì muốn nhìn thấy nàng tiên của Hà gia toả sắc ở bữa tiệc, tiện thể đưa được nàng về nếu có khả năng. Những thiếu nữ muốn đến để chiêm ngưỡng sự sa hoa của buổi tiệc và cũng tìm được người bạn đời. Dù ở cái giới này, lấy nhau luôn là để duy trì kinh tế chính trị. Ai nấy đều lịch thiệp, tao nhã cầm trên tay ly thủy tinh sóng sánh chất dịch mà đỏ sẫm, nói cười tựa như thân thiết mấy kiếp. Đèn trong bữa tiệc bỗng tắt hết, màu đen của bóng tối bao trùm, sau đó là một chùm sáng màu trắng chiếu lên nhân vật chính của bữa tiệc. Cô gái với đôi mắt to tròn, hàng lông mi như cánh quạt chóp nhẹ, mái tóc đen dập dờn như sóng nước. Khoác lên mình một bộ váy trắng nhẹ nhàng, đơn giản, không hoạ tiết, kết hợp với thắt lưng xanh biển nhạt hình nơ con bướm phía sau càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh, đôi vai trần tuyệt đẹp. Nàng cười làm hai bên xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ

khiến cho tất cả như ngừng hít thở. Không kiềm được mà hướng ánh mắt về nàng.

- "Hôm nay thật cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật lần thứ 19 của Hà Diễm."

Giọng nàng cất lên, trong veo như chim, nhẹ nhàng như nước. Làm cho không khí như lắng đọng và rồi vỡ oà những tiếng pháo tay như trống hồi. Nàng nghiêng mình, cúi chào rồi bước xuống bục.

- "Diễm nhi." Tiếng nói đôn hậu của bà nội nàng vang lên phía sau. Nàng quay đầu, chạy lại ôm chầm lấy bà.

Bà năm nay đã 60 tuổi, nhưng nhìn qua còn trẻ trung hơn cả những phụ nữ tuổi thấp thoáng trung niên ngoài kia. Khuôn mặt bà quý phái, tôn nghiêm, tính tình cũng rất hà khắc do được lớn lên trong gia đình gia giáo quyền quý. Nhưng có một điểm là bà rất thương nàng.

- "Nãi nãi. Diễm nhi nhớ nãi nãi quá." Nàng cọ cọ mũi vào khuôn má vốn là kẻ thù của nếp nhăn. Thật dù đã ngoài 60 nhưng trên mặt bà số nếp nhăn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- "Thôi nào con bé này. 19 tuổi rồi mà như trẻ con. Không lớn nổi được."

Bà vỗ vỗ lên bàn tay nàng, rồi lấy ra một hộp quà nho nhỏ. Hà Diễm háo hức cầm lấy.

- "Oaaa...nãi nãi. Con yêu người nhất."

Bà nàng không cười nữa, chỉ nhìn nàng mà nhỏ nhẹ bảo:

- "Diễm nhi. Người là đã 19 tuổi, đây là bảo vật gia truyền nhà họ Hà, chỉ truyền cho con gái nhà họ Hà khi tròn 19. Cái này...haizzz..."

Đang nói bỗng dừng lại làm nàng càng tò mò, nhưng nhìn mặt bà như vậy muốn hỏi lại thôi.

Phòng Hà Diễm

Nàng đang ngồi trước tấm gương lớn, bần thần người không hiểu là tại làm sao mà nãy nãy lại thờ dài vẻ ảo não như vậy. Lẽ nào là tại món quà kia??

Nàng vội mở ra hộp quà, đó là một chiếc vòng tay. Định vào kiến thức của nàng từ nhỏ đã tiếp xúc với cổ vật, nàng vui mừng khôn xiết. Chỉ muốn nhảy cẫng lên vì hạnh phúc.

Chiếc vòng này ít nhất cũng phải 2000 năm tuổi, có mùi hương thoang thoảng của gỗ chàam, điêu khắc sống động, tinh tế....

Oaoa...yêu người quá.

Nàng đeo chiếc vòng màu gỗ đậm vào cổ tay trắng như tuyết, ngắm nhìn mà cười mãi không thôi. Bỗng có tiếng gõ cửa, bước vào là một chàng trai trạc tuổi nàng, áo phông đen, quần jean đen, càng nổi bật lên làn da trắng của cậu và gương mặt trẻ con không thiếu vẻ đẹp trai của độ tuổi thiếu niên, nhưng có chút ửng hồng. Chắc là đã bị ảnh hưởng của rượu.

-"Lý Nặc." Nàng ngạc nhiên. Lý nặc có thể nói là bạn thanh mai trúc mã, hẳn có tỏ tình với nàng nhiều lần nhưng đều bị từ chối. Nhiều quá đến mức nàng thấy như hẳn đang đùa mà nàng thì không thể bị mắc bẫy. Lâu dần trò đùa này làm nàng chán mà hẳn cũng không quấy rầy nàng nữa. Vậy mà hôm nay lại tự nhiên đến...

Đang suy nghĩ thì Lý Nặc bỗng chạy lại ôm chầm lấy nàng, giọng nói run run

- "Tại sao. Tại sao không muốn làm bạn gái ta." Rồi nhìn thẳng nàng sau đó đặt lên đôi môi mềm mại chút ướm át.

Hắn...hắn ngang nhiên hôn nàng. Hắn điên rồi!!!

Hà Diễm giãy dụa, chống cự, đôi tay như tuyết trắng yếu ớt chống trước ngực hắn, miệng không ngừng gào thét "người điên rồi". Sự hoảng loạn làm nàng quên mất đi điều căn bản là càng giãy dụa thì càng làm bản tính chinh phục của đàn ông tăng cao.

Ừ. Đúng.! Hắn điên rồi đấy, hắn thật sự bị mất trí rồi. Yêu nàng như thế, tình cảm của hắn đối với nàng như thế mà luôn bị nàng hờ hững vứt sang một bên, không xem bằng rác thải bên đường.

Lý Nặc xô nàng ngã trên nền đất, một tay khoá chặt hai tay nàng ở trên đỉnh đầu, tay kia không yên phận mà tham lam đường cong chết người.

Mặc kệ tiếng kêu gào của nàng, hơi men càng làm hắn trở nên điên cuồng, từng tế bào trong người đều đang kêu gào rằng "hắn muốn nàng".

Chiếc váy trắng trở vai do xô đẩy mà một nửa đôi tuyết như ẩn như hiện khiêu khích bản tính dã thú đàn ông. Lý Nặc thở dốc, hơi thở nóng phả vào cổ nàng, bàn tay từ eo trượt xuống, lần mò vào phía trong, nhẹ nhàng xoa nắn.

- "Người điên rồi. Nếu người còn không thả ta ra. Ta thề sẽ hận người." Hạt ngọc từ khoé mắt nhẹ nhàng rớt xuống làm tâm hắn có chút động, nhưng lập tức thu hồi. Bàn tay như rắn, bò trườn vào nơi bí mật. Cảm giác vừa chạm vào khiến toàn thân nàng run rẩy. Cơ thể bé nhỏ vội tuôn ra một dòng ấm nóng bất thường chạy dọc xuống bụng.

Không còn kháng cự nữa bởi nàng biết, không thể làm gì được nữa rồi. Nàng khóc trong sự tuyệt vọng. Nước mắt lặng lẽ rơi. Từng giọt, từng giọt...

Ánh sáng màu xanh loé ra, phản chiếu lên từng giọt long lanh, rồi bất chợt sáng bừng lên cả căn phòng.

Nàng không biết, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy thân thể mình nhẹ bẫng, xung quanh bao trùm một màu xanh, xanh thăm thẳm như đáy đại dương, màu xanh của nguyên thủy.

*** _____

Đây là đâu?

Đó là câu hỏi đặt ra đầu tiên sau khi nhìn thấy xung quanh mình là những vật thể lạ lẫm.

Nền nhà bằng đá nhẵn, tường bằng đất nung với đá tảng, bát đĩa đều làm bằng đất nung và gỗ mộc. Dường như đây là nhà của một ai đó, bởi ánh lửa vẫn còn cháy. Nhưng sao nàng lại ở đây? Còn những tiếng nói ở bên ngoài nữa. Nàng nghe căn bản là không hiểu gì hết. Chỉ là những hoa văn trên bát đĩa kia thật quen, cả tảng đất được khắc lên những hình vẽ đó thật quen. Đây chẳng phải là chữ tượng hình...của thời kỳ derchiru sao?

Tại sao nàng ở đây? Tại sao có những thứ này? Tại sao... Hàng ngàn câu hỏi tại sao được dẹt nên nhưng tuyệt nhiên chỉ có một câu trả lời.

Nàng đã xuyên.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gặp Phải Bạo Vương

Tiếng nói bên ngoài ngày càng tràn vào, chưa phân định hữu hay địch nên Hà Diễm đành trốn sau tảng đá lớn kia. Bước vào là tầm mười mấy hắc y nhân, ai cũng khoác một bộ sam màu đen. Tóc dài tới thắt lưng được cột gọn phía sau, da dẻ đen nhẻm, thân hình to lớn, lại còn mang theo đại đao sau lưng. Hình như đang bàn bạc vấn đề gì đó, còn cầm cả bản đồ với lên kế hoạch kỹ lưỡng. Căn bản là nàng nghe chả hiểu gì đi.

Lẽ nào là tặc?

Đang suy nghĩ nên làm sao để trốn khỏi đây thì bên cạnh nàng một chùng vật nhỏ bé xuất hiện. Nó bé, thật bé a. Lại còn có râu, cái miệng dài phát ra tiếng kêu của loài chuột. Là chuột. Hà Diễm nàng trời không sợ, đất không sợ, cả nãi nãi cũng không sợ nhưng cư nhiên lại sợ chuột.

"Aaaaaaaa...." Nàng nhảy ra khỏi tảng đá, thất thần hét lớn thanh âm. Sau đó thì hối không kịp, cả mười mấy gương mặt đang nhìn lại nàng với vẻ bất ngờ, sau đó liếc mắt với nhau ra hiệu gì đó rồi chậm rãi đi tới. Tay lăm lăm nắm lấy chuôi đao. Hông rồi hông rồi. Lần này chết chắc rồi. Nàng tuy là nhất đẳng karatedo đi, cũng không thể một mình chống lại cả ngần này người a. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Nếu khi này quan sát không nhầm thì sau lưng kia có chia ra hai lối đi nha. Hào a.

Một...hai...ba....

CHẠY!!!!

Hà Diễm chạy. Dốc hết sinh lực chạy thẳng. Bởi vì đường thẳng này có ánh sáng phát ra, còn đường bên kia tối đen không thấy gì. Nàng có bị ngốc

thì cũng không chọn cái đường đó. Chạy chạy chạy.

Ôi thánh mẹ Maria của ta, sao chạy mãi mà chưa thấy lối ra thế này. Chúa ơi, ta thề là ta không theo đạo Chúa, cơ mà ngài muốn ta mệt mà chết a.?

Tiếng bước chân dồn dập phía sau ngày càng gần, thôi xong. Đức mẹ Maria, Chúa Jesu thân kính, là ta sai, ta không nên chất vấn hai người. Nhưng là chưa muốn chết ở cái tuổi này nha, dù gì hôm nay cũng là sinh nhật ta. Đừng để ngày sinh với ngày giỗ cùng một lúc mà tổ chức chứ. Huhu

"Bụp" một tiếng. Chỉ thấy phía sau cổ một hồi đau điếng, sau đó đầu óc chìm vào màu đen vô thức.

Chết ta rồi. Huhu...nãi nãi, cha, ta chưa có báo đáp được hai người. Tha thứ cho ta.

*** _____

Hàng lông mi hình cánh quạt khẽ động rồi nặng nề mở ra. Ô...đây là đâu. Giường trắng, tường trắng, rèm trắng, còn cả cái người trước mặt nàng cũng trắng nốt. Thiên đường!?

Chết đi mà thế này cũng không hẳn là tệ. Cái "bạch nhân" kia đang chăm chú nhìn nàng, làn da mịn màng trắng nõn, cánh môi mỏng, tóc đen búi thành cuộn lớn trên đỉnh đầu, trán đeo một dải lụa trắng được dệt công phu, đôi mắt to tròn long lanh. Oa...thấy thôi mà đã muốn cắn cho một cái rồi. Nữ nhân này thật bội phần xinh đẹp nha. Hà Diễm nàng ắt phải thua kém vài phần. Thì ra người ta bảo đẹp như tiên nữ là đây a. Chỉ là...xinh đẹp tiên nữ này có phải là ngực quá bé đi không? Hà Diễm không tự chủ mà đưa tay ra...sờ.

Ô...không có ngực. Phẳng lì như cái sân trước nhà nàng. Hê hê... Vậy thì cũng khiến nàng tự tin lên phần nào.

Còn cái "bạch nhân" kia đang định hỏi nàng khoẻ không thì lại bị một màn này làm cho đứng hình. Sau đó giật mình mà nhảy phóc ra đằng sau, hét lớn:

- "A...tiện nhân. Người làm trò gì thế hả?"

Hà Diễm mở to mắt, mồm há hốc. Giọng nói này, giọng nói này....

- "Người...người là nam nhân?????"

- "Láo toét. Ta đường đường là một nam nhân, đầu đội trời chân đạp đất. Người cư nhiên bị mù mới hỏi như thế."

Doãn Đình Tổng giậm chân, mặt đỏ bừng lên mà hét. Hấn tức nha, thân là nam tử mà từ nhỏ đến lớn đều bị trêu đùa là nữ nhi, lại còn phụ mẫu thêm có con gái mà sắm cho hấn biết bao nhiêu là quần áo của nữ nhi. Thật hận đến chết đi sống lại được mà.

- "Đình tổng. Người lại ồn ào rồi."

Đi kèm với giọng nói uy nghiêm kia là một nam nhân chân chính. Theo Hà Diễm nhận xét là vậy. À mà không. Phải nói là một đấng hảo nam nhi. Đẹp chết mất. Hại nàng chảy nước miếng rồi.

Khoác trên người bộ sa mỏng màu đen, tà áo bay bay theo từng nhịp chân. Dáng người rắn chắc thanh thoát, cử động lưu loát. Về khuôn mặt thì, hấn ta có một cái miệng, một cái mũi, hai con mắt. Phi. Phi. Nàng đang tả cái gì thế này. Lông mày lười mác sắc sảo, đôi mắt chim ưng dài hẹp như chứng tỏ uy nghi và quyền lực, chiếc mũi cao thẳng tự nhiên, cặp môi mỏng với khoé miệng nhếch lên như cười như không. Oaaa...hấn ta mà được sinh ra ở thời đại của nàng thì hấn là chỉ ngồi bán ảnh cũng kiếm được khối tiền

nha. Chật chặc... Quả là ông trời có mắt. Nếu để hẳn sống ở thời đại mấy nghìn năm sau thì làm sao còn đất cho mấy anh Hàn Quốc kia. Mà nếu mấy oppa kia không có đất đứng thì chắc cũng chẳng biết làm gì mà kiếm ăn đâu a, dù gì bọn họ là lấy khuôn mặt đi kiếm tiền mà.

- "E hèm." Hẳn hẳn giọng, cố để di chuyển sự chú ý thái quá của nàng trên người hẳn đi chỗ khác. Là vương của một nước hùng mạnh, tính cách đương nhiên phải ngang tàn, vậy nên từ năm 6 tuổi lên ngôi thì đã chẳng còn ai dám đối mắt với hẳn quá 3 khắc chứ đừng nói đến khiến toàn thân sồn gai ốc, mất tự nhiên như hiện tại. "Đình Tống. Người làm sao lại náo loạn.?"

Đình Tống nhìn hẳn, phồng cái má lên trông như con cún đang giận dỗi chạy lại bên hẳn.

- "Ta nói, nàng ta bảo ta giống nữ nhân."

Ôi... cái dáng điệu mách lẻo này là sao? Cứ như tình nhân đang làm nũng nhau ấy. Hờ hờ... thế thì hẳn "bạch nhân" là thụ, còn nam nhân kia là công a. Lúc này ta còn nghĩ hẳn là một hảo nam nhi. Thiệt tai. Thiệt tai. Là ta nghĩ sai cho người rồi.

- "Kia hắc nam nhân. E hèm..." Xin thứ lỗi vì ta xen ngang tình cảm đang ồ ạt kia của chàng thụ nha. "Tại ta không biết tên người. Nhưng đây là năm nào?"

Hẳn nhìn nàng một lượt từ chân lên đầu. Ánh mắt như nghi ngờ:

- "Người... bị mất trí hả?"

Đoàng!!!

Mất trí cái đầu người.

- "Hôm nay ngày 16 năm 217." Đình Tổng lên tiếng trả lời.

Ặc...sau vụ gần giống làm nũng kia sao nàng cảm giác giọng hấn bị biến âm hơn nhi. Càng giống nữ nhi hơn rồi. @_@

Nhưng năm 217? Lại còn thời kỳ chirderu?

Sao nghe quen thế nhi? A! Nhớ rồi.

- "Ta biết rồi. Ba ngày nữa sẽ có biến loạn ở Đông Tử, ngày mồng 8 tháng sau nước Vương Tân sẽ sụp đổ."

Nàng phấn khích hét lớn, cái này là kiến thức lịch sử nàng vừa mới đọc cách đây 6 tháng nha. Thế mà suýt quên. Hà Diễm cười vui vẻ, mà không để tâm đằng kia có hai khuôn mặt đã tối sầm lại. Hấn siết chặt nắm tay, đứng thẳng người lên mà lên tiếng:

- "Người đâu. Bắt nốt nữ nhân này vào ngục lao. Giờ tý ngày mai. Trám."

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Người Quyến Rũ Ta?

Giờ tý ngày mai? Trảm???

Hà Diễm đang ngây ngốc chưa rõ ngọn nguồn thì sầm sập chạy vào ba hắc nhân. Mặt bịt kín, chỉ lộ ra đôi mắt đen.

Ồ...nhưng nàng là vẫn không hiểu gì hết a. "Giờ tý ngày mai trảm" thường là câu của vua nói. Nàng đã xuyên, vậy cứ cho hắc là hoàng đế đi. Nếu vậy thì khi nói câu đó phải là hai hàng thị vệ mũ giáp tinh tề, oai phong lẫm liệt bước vào mà áp giải nàng chứ? Sao lại biến thành hắc nhân thế này? Lại còn hoàng đế nàng gặp chẳng phải là thích nam nhân ư? Phim ảnh quả là lừa người. Lừa người a.

Nhưng mà ta cũng là không phải con ngốc, chỉ biết đứng đực ra cho người giết đâu? Gì chứ? Không phải là chỉ có ba người thôi sao? Lúc trước mười mấy tặc ta không đáng nổi chứ ba người thì nhất đẳng karatedo ta dư sức đánh.

Tay của hắc nhân chưa kịp chạm vào người thì Hà Diễm xoay người, nhân lúc hắc nhân kia còn kinh ngạc nàng co chân, phóng một cước vào bụng dưới, hắc chỉ biết kêu la. Nàng đứng dậy, tư thế phòng thủ nhìn hai tên còn lại đang bất động ngỡ ngác. Hét một tiếng, nàng luồn ra phía sau, tựa vào lưng rồi hai tay nắm lấy bả vai, chân phải làm trụ chân trái phi vào hắc làm hắc ngã gục, khoá trái tay. Thấy tên "hoàng đế dờm" đang nhìn mình vẻ kinh hãi, mặt đỏ bừng lên ngượng nghịu. Hà Diễm đắc ý trong lòng.

Hê hê...thấy ta vừa xinh đẹp vừa giỏi võ nên động lòng rồi hả? Cũng đúng. Các nhân vật xuyên không luôn là gặp phải hoàng thượng mà yêu.

Nàng cũng không ngoại lệ đi. Dù tên này hơi biến thái một chút.

"-e hèm..." Hắn ta hắng giọng, mặt càng đỏ lên như quả cà chua. Lấp bắp "Người...ng...người thật là nữ nhân không biết xấu hổ."

Nàng ta ăn mặc đã kỳ lạ, cách thức nói chuyện cũng hàm hồ đối với những người đã gặp qua. Nhưng là cái thể loại quần áo gì thế kia? Không có tay áo, không che hết cổ lại còn hở cả phân nửa đôi tuyết. Phần thân áo lại còn ngấn trên đầu gối. Ngấn quá mức. Dù là kỹ nữ ở Hoa Phong lâu cũng không ăn mặc đến mức này. Cả bộ quần áo này, cách thức ăn mặc cũng khác hẳn. Chẳng lẽ nàng là người nước khác?

Chưa dừng ở đó. Nàng là nữ nhân kỳ lạ nhất ta gặp, mái tóc suôn mượt, dài tận đai lưng. Lông mày thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, giọng nói yêu kiều thanh thoát, dáng người yếu điệu thực nữ. Mọi chi tiết đều phải nói đến hai chữ "hoàn mỹ" để miêu tả, nhưng nàng đang hai tay khoá tay cận vệ của hắn ở sau lưng, còn ngồi lên thân lưng tên đó. Vậy nơi đó của con gái cũng là đang động chạm đến nam nhân. Tà áo hở hang bay tứ tung, đôi chân thon dài trắng nõn được che chắn ngăn ngui bây giờ lại bung ra gần như là lộ hết trước mặt hắn.

Không phải là chưa từng thấy qua thân thể đàn bà nhưng hắn lại không rõ tại sao một thân nóng bừng.

Còn Hà Diễm thì không biết hắn nghĩ những gì. Chỉ nghe hắn nói ra bốn chữ: Không. Biết. Xấu. Hổ?

Cái tên trời đánh này, bốn cô nương làm gì mà người dám xỉ nhục ta như thế hả? Ta sẽ kiện người tội phi báng người khác.

Lửa giận phừng phừng bốc lên. Với ý định sẽ cho tên "công" này ăn một cước trong nửa khắc thì hắn đã nhanh tay hơn, giật phăng tấm rèm bên cạnh phóng qua úp lên thân nàng.

Hự hự. Gì đây? Định lấy tấm vải mỏng này trùm lên đầu cho ta nghẹt thở rồi giết người bịt đầu mỗi à? Nói cho biết. Ta nhất định sẽ kiện người.!!!

Tay quơ loạn xạ tấm rèm ra khỏi người, thì nàng bị chính hăn lao tới cầm lấy góc rèm mà siết chặt nàng như con nhộng.

- "Nữ nhân này. Người là đang quyến rũ ta sao?"

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bước Đầu Thay Đổi Lịch Sử

Câu dẫn?

Ta là nữ. Câu dẫn "công" làm gì?

-"Ta phi. Người nghĩ người là..."

Câu nói còn chưa rời hết khỏi miệng thì một hắc y lại như tia chớp bay vào.

Không phải chứ? Sao hôm nay lại lăm hắc nhân thế không rõ. Hay đây là mode của cổ đại a.

Còn đang cảm thán thì hắc nhân kia nhanh như cắt ở đâu ra con dao sáng loáng đến chói mắt vụt qua cổ nàng. Lực đạo chuẩn xác đâm thẳng về bên phải. Chủ ý của người này không phải nàng mà là người đang đứng trói nàng như cái bánh chưng kia. Rõ ràng là mưu sát nhưng hẳn là thân thủ cũng không phải vừa. Né người vừa đúng để mũi dao sượt qua.

Doãn Đình Tổng này giờ im lặng cũng nghiêm mặt cùng ba hắc nhân kia chạy tới. Một cước lại một cước. Bốn người đó gần như áp đảo "tân hắc nhân". Hà Diễm chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn với những tiếng gió theo đường quyền của bọn họ phát ra.

Thật không ngờ. Thật không ngờ tiểu thụ lại cường thế này a.

Liếc mắt nhìn cái người đang đứng bên nghiêm mặt nhìn trò vui ở một bên Hà Diễm bĩu môi vẻ khinh miệt. Trong khi bé thụ đang sống chết bảo vệ hẳn thì hẳn lại đứng trơ mắt nhìn. Thật vô lương tâm mà.

Cuối cùng "a" một tiếng. "Tân hắc nhân" bị một cước sau cổ bất tỉnh.

Ô...nàng cũng là bất tỉnh mà ở đây. Lẽ nào...

Phần nô quay sang hẳn, nàng còn chưa kịp hét lên thì cảm giác cổ tay đau đینگ. Chiếc vòng cổ trên tay lại như lấp lánh lấp lánh...chợt trong lòng nảy sinh cảm giác bất an.

Hắn bỗng ngã quỵ xuống, mắt lim dim sau liền bất tỉnh. Bàn tay đang cầm chặt tay nàng cũng rơi lỏng rời buông ra.

Bốn người kia hết kinh hoảng chạy tới

-"Hoàng thượng. Hoàng thượng..."

Cái...cái gì? Hẳn. Là. Hoàng. Đế?

Hẳn thật sự là Vương?????????

Thôi xong.

*** _____

Trong ngục giam âm thấp, lấy rơm làm nệm nằm, Hà Diễm ngồi một góc co ro ôm lấy gối, tựa đầu vào tường đá.

Thôi xong.

Hẳn là Hoàng đế. Giờ tý? Há chẳng phải hai canh giờ nữa nàng sẽ bị đem ra xử trảm.

Là nàng nói đúng sự thật, lịch sử có sao nàng nói vậy a. Thật sự là đất nước hẳn trị vì sắp diệt vong, cái chính là tại hẳn bị trúng độc nha.

Khoan đã. Trúng độc???

Đúng rồi. Lịch sử có nói là Triệu Tử Dương vì bị trúng độc mà băng hà, khiến nước loạn dân than cuối cùng diệt vong.

Khuôn mặt bừng sáng xẹt qua tia quỷ quái. Đôi mắt đen sẫm hiện lên ý cười.

"Người đâu. Người đâu. Mau đến đây. Chuyện quốc sự. Người đâu."

"Ồn ào. Im lặng ngay."

Một nam nhân ngoại tứ tuần, khuôn mặt chữ điền (田) quần áo quan tử cũ nát, nhàu nhàu đi đến, là người canh tử tù.

"Mau đi nói với Doãn Đình Tổng. Ta có cách cứu chữa."

Cứu chữa? Cứu chữa cái gì? Hiển nhiên nữ tử này sắp bị xử tử nên phát điên rồi. Hắn ta hừ lạnh một tiếng quay người đi.

"Khoan đã. Người nói Doãn Đình Tổng? To gan. Dám gọi Hoạ Thần như vậy."

Tuy lớn tiếng mắng nàng, nhưng ánh mắt lại có vẻ như đang đấu tranh không biết có nên báo lại với Hoạ Thần không.

*** _____

Không nhận biết được giờ, không có những tiếng tích tắc của đồng hồ nhưng thời gian hiện tại là rất gấp. Sao có thể lâu đến thế? Doãn Đình Tổng là không muốn hãn sống ni? Hay quan ngục không báo ni?

Thật làm thần kinh ta căng như dây đàn.

Ngồi tại góc ngục giam, nàng nhú chặt đôi mày, khuôn mặt cũng vì sắp đối mặt với tử thần mà một hồi sợ hãi, trắng bệch ra. Những ngón tay trắng xanh, run run vô thức siết chặt lấy nhau.

Lạch cạch....leng keng....

Tiếng kim loại của dây xích khoá ngực phát ra làm tâm nàng đang co rút vì sợ mà hốt hoảng nhìn về phía cửa. Đôi môi nở nụ cười rạng rỡ.

Là mỹ nam bạch y Doãn Đình Tổng. Biết hẳn sẽ đến mà. May quá. Không là mạng nàng coi như xong nha.

Vẫn là y xinh đẹp như thần tiên tỷ tỷ, nhưng là sắc mặt không được tốt. Đôi môi mướt mà như sa lụa mím chặt lại vẻ nghiêm nghị nhìn nàng.

- "Người có cách thật chứ."

Có cái búa. Ta còn chả biết hẳn trúng độc gì.

- "Tất nhiên rồi." Nàng gật mạnh đầu chứng tỏ sự chắc chắn của câu nói.

- "VẬY ĐI THEO TA." Doãn Đình Tổng quay người rời đi mà không phát hiện người đằng sau liền hướng nàng tìm nén giận giữ. "Sao còn đứng kia. Theo ta!"

- "Ta có điều kiện." Ta đâu ngu a. Lỡ may ta cứu tên kia xong vẫn bị trảm, há chẳng phải không được gì sao. Mặc dù còn chưa biết chữa được hay không nhưng nàng là "bách khoa toàn thư", là đại thiên tài mọi lĩnh vực nên có thể xem xét cái kia là có khả năng ni.

- "Nói." Doãn Đình Tổng không cần biết là gì, chỉ cần đáp ứng, hẳn tuyệt không tiếc rẻ.

Nở nụ cười ngây thơ đến vô tội, đôi mắt đẹp vẽ thành hai vòng trăng khuyết.

- "Miễn tử."

*** _____

Trong căn phòng lớn với sa lụa màu vàng mỏng manh bay phấp phới, trên có thêu rồng đang uốn mình vươn cao, giường nệm cũng một màu vàng nhạt phảng phất truyền đến sự ấm áp nhưng lại có một cỗ khí lạnh bất động trên đó.

Hà Diễm bước lại gần nhìn đến hần. Vẫn là khuôn mặt đẹp như tượng điêu khắc nhưng không còn sự ngông cuồng, ngược lại rất khiến ngoại nhân đau lòng bởi khuôn mặt đang nhả nhó, hít thở khó nhọc lại yếu ớt tựa như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào kia.

Aizzz.... Bỗng nhiên lại dẫm vào đồng phân này, không rửa không sạch a. Rửa rồi vẫn còn phải dùng xà bông tránh mùi nữa a. Thật là một đồng rắc rối mà.

Tặc lưỡi một cái, nàng ngồi bên long sàng (giường của vua) bắt mạch cho hần.

Nghiêm mặt. Nhú mày. Mím môi. Sắc mặt chuyển từ xanh sang tím.

Đây là cái loại độc gì? Lạ lùng.

Mạch tĩnh, đều, ổn định. Máu lưu thông điều hoà. Nhiệt độ không có gì khác lạ. Lại nhịp tim đều rất bình thường. Chỉ mỗi thở ra hít vào của hần là có vấn đề, có chút yếu ớt. Chỉ là chung quy lại không khác gì một người đang ngủ say.

Hèn gì hần chết bất đắc kỳ tử, ngự y cũng bó tay.

Nhưng là ta...cũng không biết nên chữa ra sao. Huhu...mạng của ta ời. Không biết chừng ta sẽ làm ra chuyện có lỗi với người. Đừng trách ta nha, tại cái số người nó nhỏ bé quá thôi.

Thầm khóc một tiếng, Hà Diễm cũng chả phải dạng người dễ từ bỏ, có chết cũng phải chết đến để không hổ thẹn cái công cha mẹ sinh ra.

Nói là làm, dù chả biết nên làm gì với những dụng cụ y học thô sơ này, nhưng điểm đầu tiên của trúng độc luôn là xét nghiệm máu nha. Cầm lấy cây kim đâm xuyên qua huyết đạo trên cánh tay phải, một dòng chất lỏng màu đen rỉ ra rồi nhanh chóng chảy xuống thấm ướt một vùng nệm.

Yên lặng...

Chỉ còn lại tiếng sột soạt, lại vài tiếng leng keng của dụng cụ kim loại.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai con người một nằm một ngồi. Nam nhân kia an an tĩnh tĩnh nằm trên chiếc giường lớn, bất động mặc sức cho nữ tử xinh đẹp chuyên tâm trên người mình.

Thời gian cũng chẳng biết đã bao lâu, Hà Diễm đứng dậy lau đi mồ hôi trên trán, nét mặt hiện lên ý cười cho biết nàng đã thành công.

Yên tâm thở ra một hơi.

Không có lỗi với tánh mạng, nhưng xin lỗi lịch sử nha. Dù sao đặt lên cân thì độ nặng vẫn nghiêng về phía bên kia. Hắc hắc...

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Yêu Mị Nữ Nhân (H)

Đã ba ngày trôi qua.

Triệu Tử Dương vẫn bất tỉnh không có dấu hiệu xấu và đương nhiên là dấu hiệu tốt vẫn chưa xuất hiện. Cùng lắm chỉ là hơi thở đều đặn hơn trước.

Hắn không chịu tình làm Hà Diễm cũng phải chịu khổ, bị giam lỏng phía sau hậu cung không cho phép bước ra khỏi Các viên nửa bước. Các viên được biết là nơi dành cho khách hoàng cung.

Khốn kiếp. Khách mà bị nhốt như tù nhân thế này.

Hà Diễm ngồi bên hòn sơn giả trong Các viên. Trong lòng phát sinh buồn bực nên không khách khí ngắt gần hết hoa ở đây.

Đang định đá hòn sơn giả cho đỡ tức thì một thái giám công chạy tới, mặt mũi hớt hải như tào tháo rượt.

"Hà cô nương. Bệ hạ...bệ hạ..."

Bệ hạ? Gì mà nói không ra hơi? Đừng bảo hắn chết rồi a.

"Nói nhanh. Hoàng thượng sao rồi?"

Thái giám công nuốt nước miếng lấy hơi, bàn tay run run dơ giữa không trung.

"Bệ hạ tỉnh rồi."

"Thật hảo a. Tỉnh rồi. Mau. Dẫn ta đến xem."

Thoắt cái đã đến Đài Vũ Môn, đang định bước tiếp thì bước chân bị chặn lại.

"Kẻ nào cả gan...a...a...người là Hoàng Đế?" Hà Diễm tròn mắt nhìn kẻ suýt chút bị nàng đá cho vài cước.

Lập tức tên thái giám đứng bên Triệu Tử Dương gào lên mang theo giọng điệu ái nam ái nữ khiến người nghe có chút chói tai.

"To gan. Dám xưng hô với hoàng thượng ngang hàng."

"Hà công công. Không phải việc của người. Lui ra." Hãn cao cao tại thượng, hai tay chấp sau lưng, giọng nói trầm thấp mà uy lực khiến Hà công công khếp nép cúi người lui ra phía sau.

Gì chứ? Sao hãn họ Hà? Sao cùng họ với nàng? Đừng nói họ hàng mấy nhìn năm nha. À không. Hãn là thái giám, tuyệt không có con cháu. Ta tuyệt không có họ hàng với loại người lắm chuyện.

Hừ một tiếng. Hà Diễm bước về phía Triệu Tử Dương đưa tay cầm lấy tay hãn bắt mạch trước con mắt tròn tròn của những người ở đó. Hãn cũng sau khắc ngạc nhiên liền rút tay về lại bị kẻ không biết điều nào đó giữ chặt bắt mạch. Còn sợ chưa đủ loạn bồi thêm một câu.

"Người yên một chút ni."

Vốn là kẻ đứng đầu thiên hạ, nói một là một hai là hai, chưa từng có ai dám bất tuân. Liền hôm nay lại bị nữ nhân này làm mất mặt.

Hãn đành lại sắc mặt, quanh người toả ra hàn khí khiến nàng bất giác rùng mình ngẩng đầu. Nhìn thấy hàng mày liễu mác nhíu lại đến có thể kẹp chết hai con ruồi thì Hà Diễm chợt dạ nhận ra mình vừa ngồi nhổ lông trên đầu cọp, liền lộ ra nụ cười rạng rỡ tặng kèm hai lúm đồng tiền xinh đẹp. Hai tay nhanh chóng thu về phía sau gốc ghếch cười.

"Ồn ớn. Bệ hạ quả là long thể trời ban. Phục hồi thật thần tốc.
Haha...haha.."

Hắn không nói gì, hừ lạnh một tiếng rồi thẳng lưng bước về phía Đại Điện.

Gì chứ, làm như ta quan tâm lắm. Cái ta quan tâm là mạng của ta thôi a. Hà Diễm bữu môi rồi xoay người rảo bước về Các viên mà không biết phía sau Triệu Tử Dương đang nhìn nàng.

Nàng ta rốt cuộc là cái nữ nhân loại gì? Sao có thể biết Đông Tử có loạn? Sao ngự y trong cung đều bó tay thì nàng lại chữa trị được cho ta? Chẳng lẽ đúng như Doãn Đình Tổng phán đoán, nàng chính là thần y Hà Tuyệt Hy mà thiên hạ đồn thổi? Nếu vậy...hắn nàng ta phải có thứ đó. Thứ mà ta cần.

*** _____

Trăng đêm cổ đại thật tròn thật sáng.

Hà Diễm đi dạo quanh Các Viên đã một canh giờ, tâm hồn vẫn treo cao trên ngọn trăng kia.

Đang mông lung suy ngẫm về cái gì khiến nàng rơi vào cổ đại này thì một bóng đen vút qua trên nóc thành. Nhanh như gió biến mất khỏi tầm mắt nàng. A..cái này trong tivi gọi là khinh công a. Nàng phải đi theo hắn xin học hỏi, khi nào về hiện đại khoe nãi nãi mới được.

Nghĩ là làm, nàng chạy về hướng bóng đen vừa bay tới.

Thật là làm người khác mệt chết đây mà, nàng chạy theo đến thở không ra hơi rồi. Tên hắc nhân kia như gió cứ bay bay, vút một tiếng lại một tiếng là đã đi từ nóc nhà này tới nóc nhà kia. Dường như cũng cảm nhận được có kẻ đang đuổi theo mình, hắc y nhân liền một đao phóng thẳng về phía Hà

Diễm khiến nàng hốt hoảng mà hét toáng lên, báo động toàn bộ người trong cung. Thị vệ cũng theo tiếng hét mà chạy lại, nhìn lên bóng đen đằng xa.

"Có thích khách. Có thích khách. Người đâu. Bắt lấy hăh."

Lập tức trong cung hỗn loạn một cảnh. Hoàng đế cao cao tại thượng cũng đích thân đi tới. Hăh mặc long bào, thêu hình chín con rồng đang uốn lượn như đang hô phong hoán vũ, hiên ngang, cuồng ngạo.

Hăh bước tới, bao bọc thân hăh là một cỗ hàn khí khiến kẻ khác không rét mà run. Liếc thấy Hà Diễm đang ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt thất thần vì sợ hãi nhìn tiểu đao đang hùng vĩ cắm trên mặt đất cách ngón tay nàng không quá nửa phân. Triệu Tử Dương lại nhìn về phía bóng dáng màu đen gần như chỉ còn là một điểm xuyên ở phía rặng đông.

Trong tâm nổi lên một dự cảm không lành.

*** _____

Từ sau khi Triệu Tử Dương tỉnh dậy, triều chính đại sự trong ngoài đều trở lại ngăn nắp vốn có. Nhưng là trong lòng hăh lại hỗn độn không rõ nguyên nhân.

Lại một buổi tối trăng sáng.

Triệu Tử Dương đi dạo quanh hậu hoa viên. Ánh mắt mờ mịt nghĩ về quốc sự đang ngày đêm giày xéo hăh đến nỗi tung cái đầu thì gặp nữ tử một thân y phục lụa trắng, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc yêu kiều diễm lệ tựa hồ hoa buổi sớm, không trang sức đá quý, chỉ đơn giản mái tóc đen dài được buộc đơn giản hờ hững trên vai. Dường như là trời sinh nàng một khí chất thanh cao, khi bỏ đi lớp trang phục quái dị lần đầu gặp mặt mà khoác lên bộ trang phục này, quả thực khiến ai nhìn vào cũng phải nín thở.

Bàn tay ngọc nhỏ nhắn, trắng nõn vươn lên hái một cành hoa mẫu đơn, hít hà ngửi một hơi.

"Người bỏ xuống."

Hà Diễm giật mình nhìn người kia, là tên hoàng đế chết bầm. Có một nhành hoa mà cũng phải keo kiệt hét lên với nàng như thế. Hừ... Dù sao thì cũng đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không nhẫn.

"Ta..."

Nhưng hai từ "xin lỗi" chưa kịp thoát ra thì nàng chỉ cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, sức lực dường như bị rút cạn mà ngã xuống.

Gì đây? Sao cơ thể nhẹ bẫng thế này? Sao còn có cảm giác nóng bừng toàn thân. Nóng quá. Còn có...sao lại có lực đạo ôm mình mạnh bạo thế này?

Hà Diễm ý thức mơ hồ, không nhận ra nàng đang được vương của một nước ôm trên tay trước sự há hốc của toàn thể thái giám cung nữ ở đó.

Đặt Hà Diễm lên giường của nàng ở Các viên. Triệu Tử Dương nhìn nữ nhân xinh đẹp đang vì thân thể nóng bừng mà bứt rứt, da dẻ trắng nõn lộ ra một mảng ửng đỏ mê người cũng không tự chủ được mà tim đập mạnh hơn.

Hắn vốn dĩ là vua một nước, không có chuyện vô sỉ ở đây lợi dụng một nữ tử không có ý thức. Nhưng là, nàng hít phải phấn hoa Hà Bách, nó giống như là xuân dược, còn hơn cả xuân dược ở chỗ trong vòng bốn canh giờ mà không có chuyện phát sinh sẽ tử vong.

Hơn nữa...hắn không nghĩ sẽ cho nàng với một cái nam nhân khác phát sinh.

Hà Diễm đã không chịu nổi sự dày vò của phấn hoa Hà Bách mà dần dà nổi lòng y phục. Lộ ra da thịt óng ánh trong suốt nhẵn nhụi như da trẻ con, lại như kích thích bản tính đàn ông của hắn mà thờ đốc.

Nàng mơ màng nhìn thấy một nam nhân tuấn tú đứng cách đó không xa. Bước chân xuống giường đi đến, bàn tay vụng về chạm vào hắn khiến toàn thân hắn có chút cứng nhắc. Lòng bảo đi ra ngoài ngay mà đôi chân như đóng định tại chỗ không chịu di chuyển.

Ngón tay thon dài lục lợi trước ngực hắn, cời từng lớp từng lớp áo lụa màu vàng.

Như vậy, không thể được. Hắn dơ tay đề lên cái tay không ngoan ngoãn kia thở ra một hơi thật sâu, nhưng một khắc sau liền hô hấp chợt dừng lại.

Nữ nhân kia đã tự trút bỏ hết y phục từ lúc nào, đang dán chặt vào người hắn.

Da thịt trơn bóng không tì vết, dưới ánh đèn vàng nhạt hiện lên như trân châu, đôi ngực, eo thon, cái mông, chân dài, mỗi phân mỗi tấc đều như một toà thiên nhiên hùng vĩ đến quên cả hít thở.

Tóc dài đen bóng xoã xuống ôm trọn bộ ngực nửa hở nửa che, từng sợi đen nhánh làm nổi bật làn da trắng như tuyết, gương mặt trái xoan, đôi mắt như nước nổi lên một lớp sương mù. Yêu mị vô cùng.

Nữ nhân này, trời sinh là để quyến rũ người mà.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Dục Vọng Miên (H Tiếp)

Nàng cứ như vậy đứng trước mặt hắn, cứ mặc hắn nhìn, trong mắt phát ra những ánh sáng nhỏ li ti giống như đang phát ra nhiệt lượng quyến rũ, trên bờ môi nở nụ cười, khóa thân trước mặt hắn, ham muốn trong người, hoá nhiệt trong người lại càng tăng cao.

Triệu Tử Dương có khuôn mặt góc cạnh sắc nét như tượng thần Ai Cập, màu da đồng cũng nảy ra một chút màu sắc biến hóa không che giấu nổi, cố kiềm chế, cố gằn giọng ra lệnh mặc dù biết sẽ chẳng ai nghe.

"Mặc quần áo vào."

"Đỏ mặt?" Âm thanh thờ dốc cộng với ánh đèn vàng nhạt bao quanh khiến không khí dễ dàng trở nên ám muội vạn phần, nàng cũng không ý thức được mà trêu đùa: "Thật đáng yêu a."

Lần này hắn thật sự đỏ mặt, nhưng nghĩ hắn là ai chứ?

"Người to gan. Dám bảo ta đáng yêu?"

Hắn mặt ửng khép hờ, vẽ ra một đường dài mang theo nguy hiểm nhìn nàng.

Mà nàng cũng là bị dục vọng xâm chiếm, không phân biệt nổi thiên địa, vẫn tiếp tục nhổ lông trên đầu cọp.

"Tức giận?" Ngón tay mịn màng xoa má hắn, nhiệt độ nơi đó nóng lên làm nàng cười càng thập phần kiều mị "Để ta giúp hạ hỏa cho, được chứ?"

Không đợi hắn trả lời, nàng trực tiếp hôn lên môi hắn, duỗi lưỡi rà nhẹ lên môi hắn rồi liếm mút, hắn rất tức giận, một chút cũng không muốn phối hợp. Nhưng lại vẫn yên vị tại chỗ không nhúc nhích, không ra khỏi phòng nàng. Chính hắn cũng không hiểu bản thân đang muốn làm gì.

Hà Diễm không ngại ngần mặc dù hành vi có chút vụng về, rất có kiên nhẫn hôn hắn.

Từng chút, từng chút gặm nhẹ qua cằm hắn, lại trở lại môi tỉ mỉ liếm, từ từ hôn, ngón tay từ bờ vai hắn trượt xuống lồng ngực, nhẹ lướt qua xương quai xanh của hắn. Lại tiếp tục việc trước đó chưa hoàn thành, tiếp tục cởi áo sam của hắn ra.

Một lớp, hai lớp, ba lớp...Triệu Tử Dương cuối cùng không chịu nổi dục vọng đang nổi dâng bão trong lòng mình, dè tay nàng lại rút cuộc hé môi thỏa hiệp. Lưỡi của hắn hài lòng đi vào thăm dò, linh hoạt lướt qua môi nàng, liếm qua lợi nàng, sau đó dừng lại ở những nơi nhạy cảm, lại tiếp tục quấy rối lưỡi nàng. Lập tức hắn lại như giữ thế chủ động trong cuộc rượt đuổi này.

Dù sao hắn cũng là một nam nhân khoẻ mạnh, dù sao cũng mềm lòng, lưỡi của hắn vươn ra, tay nắm ở vòng eo mảnh khảnh, ép nàng vào cơ thể mình thật chặt.

Nàng chủ động biến thành bị động, để hắn mặc sức hôn, ngón tay lại bận nhanh chóng theo từng cử động vụng về của lần đầu tiên mà nhẹ vuốt ve lồng ngực, lòng ngón tay vô tình lướt qua đầu ngực hắn, lại nghe thấy tiếng hắn thở dốc.

Hắn nóng bừng như có lửa, bàn tay ở sau lưng nàng vuốt ve, khiêu khích hoá dục.

Thân thể của nàng dán vào người hắn xinh đẹp phập phồng, da thịt trần trụi bóng loáng cùng với thân thể tuyết trắng triền miên cùng nhau, hô hấp

của hắn trở nên nặng nề, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, bàn tay nhẹ nhàng ôm trọn nơi đầy đà của nàng khiến hắn thỏa mãn mà khép hờ đôi mắt kích động.

Nàng giống như rắn, chân quấn lên hông hắn, dùng nơi mềm mại nhất của mình ma sát nơi đó của hắn, khiến hắn nóng bỏng mà đáp lại, bàn tay nóng rực lướt nhẹ vào trong bắp đùi nàng, nơi đó của nàng đã trơn ướt mà thở dốc. Cách lớp vải còn sót lại nơi hạ bộ, vật đó vội vàng chống đỡ giữa hai chân nàng.

Thật là tốt. Thật là dễ chịu.

Nụ cười bên môi nàng càng ngày càng đậm. Nàng muốn, nơi nào đó trong cơ thể nàng đang gào thét thảm thiết. Muốn...

Hắn sững sờ, thở dốc nhìn nàng, không thể tin.

Nàng ngã soài xuống đất, khuôn mặt ửng đỏ dần trở về màu ngọc trai nguyên thủy, hơi thở của nàng cũng dần trở nên đều đặn.

N...nữ nhân này dám khởi động dục vọng của hắn rồi thản nhiên nằm ngủ thế này.

Hảo. Thật hảo a.

Hắn nghiêng răng, cố kiềm chế mong muốn giết ai đó. Khoác lên long bào sau đó dứt khoát quay người đi ra.

Bốn canh giờ? Tử?

Y học trong thiên hạ đúng là lừa người.

Lừa người a.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Náo Loạn Chính Điện

Chính Điện

Triệu Tử Dương một thân long bào, đầu đội miện vương, cao cao tại thượng ngồi tại long kỷ.

Bên dưới là hai hàng văn võ bá quan, áo mũ chỉnh tề, nghiêm nghị nét mặt nhìn về phía trước.

Chính Điện một hồi im lặng.

Hần - vương của một nước là lần đầu tiên lên triều mà lại gây cho bọn họ căng thẳng áp bách đến thế này.

Dù trước giờ là cũng áp bách chết khiếp.

Hần là vì tên thích khách hôm đó.

Cũng có thể là vì...

Đại tướng quân Hạch Lữ thất thủ ở phía bắc Kỳ thành.

Cũng có thể là vì...

Dân chúng tại phía tây Vũ thành đang bạo loạn.

Cũng có thể...

Tất cả bá quan không hện mà cùng rùng mình một cái. Cảm giác lông tơ dựng hết toàn thân.

"Muôn tâu hoàng thượng."

Một lão quan râu bạc, trạc ngoại lục tuần, phục y văn quan tiến lên, cúi rạp người run run bẫm tấu.

Nhưng lại như là liều thuốc quý khiến cho toàn quan nội triều một phen thờ phào. Đồng lòng cầu khẩn cho lão quan kia sống sót đến ngày mai.

"Nói." Triệu Tử Dương không cao không thấp, trầm trầm ổn ổn phát ra mùi thuốc súng nồng đậm.

Trên trán đã ứa ra một lớp mỏng mồ hôi mà không dám lau, lão quan tiếp tục 'sự nghiệp vĩ đại' mang tên 'cứu rỗi chúng sinh'.

"Thần nghĩ bắc Kỳ thành là do quân địch đánh úp nên quân ta chưa kịp phòng bị. Nhưng thiệt hại vẫn là không đáng kể, chính là..."

"Vậy khanh nghĩ trong chiến trận mà dùng mấy chữ 'không kịp phòng bị' là chiến sách?"

"Hò...hoàng thượng minh dám. Thần...thần tuyệt không có ý đó."

Lần này thì mồ hôi lão quan đã không khách sáo mà tuôn ra đến ướt cả bào quan.

"Vậy Lý khanh là ý gì?"

Hắn lại không nhân nhượng, uy giọng nguy hiểm. Mắt ửng đen sâu nheo lại càng phát ra tia bá đạo.

"Ý là..." Bỗng đâu thanh âm trong trẻo, êm dịu như nước, dịu dàng tựa gió xuân kéo dài ra. Tất cả đồng loạt hướng về tiếng nói kia. Một bóng dáng mềm mại, bạch y như lụa tha thướt bước vào.

Mọi người lập tức đồng lòng tưởng niệm cho ngày này năm sau nữ nhân kia sẽ được cỏ mọc xanh mộ chứ không phải là phanh thây bất mộ.

Lại nói tới nữ nhân lớn gan dám xen ngang vào cuộc triều chính đang nóng như chảo dầu sôi này. Nàng mỉm cười rạng rỡ, để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp. Hai tay chắp sau lưng, không sợ chết tiếp tục ưỡn ngực cao giọng.

"Nội trong hai ngày. Ta có thể giải quyết xong quốc sự đang khiến người đau đầu."

BÙM một tiếng.

Dường như trời sập cũng không đáng sợ bằng tình cảnh hiện thời.

Thân là nữ nhi dám xông vào chính điện đã là tội 'tru di', đằng này còn lớn mật đem chuyện quốc sự đến 'thiên tử' còn phải căng đầu suy tính mà nói như thế tối nay ta sẽ ăn cơm vậy.

Tội này...bằng cả...bằng cả...

Aizzzzz...to quá nên không biết nên so sánh với gì cho phù hợp.

Bá quan văn võ đồng loạt nín thở, thần kinh căng ra nhìn biểu hiện của vương. Liên không khỏi vui mừng khi thấy mình đoán đúng. Vương đang rất tức giận. (Tg: vui mừng ??? Mấy lão gia gia cũng biến thái quá đi.)

Triệu Tử Dương lãnh khốc soi xét nàng. Trong đầu không ngừng hiện lên những đường cong, tiếng thở dốc và da thịt nàng tối qua.

Thân là thiên tử lại trước mặt bá quan nghĩ tới những hình ảnh tà dâm.

Thật là đau lòng.

Làm vương như hãn thật thất bại. Thất bại a.

Aizzz...

Hà Diễm yếu điệu, thanh thoát tinh khiết với bạch y tựa tiên nữ, uyển chuyển bước đến giữa điện, nụ cười vẫn giữ trên môi.

Như sực tỉnh, thái giám công bên cạnh Hoàng đế hét lên.

"Dân nữ to gan. Dám tùy tiện xông vào đại điện. Người đâu. Bắt..."

"Đến lượt người nói?"

Hắn không thềm liếc, giọng âm lãnh khiến thái giám công im bật. Châm tay run rẩy đến chiếc quạt lông vũ trong tay cũng cầm không nổi mà muốn rớt xuống.

"Vi...vi thần không dám."

Hừ lạnh một tiếng.

"Hảo. Người nói vậy. Trẫm chiều theo ý người. Có điều nếu hai ngày sau tình hình vẫn không có tiến triển, ta lập tức ném người vào chảo dầu."

Nói xong, hắn đứng dậy quay người vào trong, phán thêm một câu.

"Bãi triều."

"Ta đã nói vụ này la trao đổi chưa nhỉ?"

Đông cứng.

"Ta đã nói...ta sẽ giúp Hoàng thượng không công không nhỉ?"

Âm thanh kia tiếp tục vang vọng trong cái không khí dường như đang đóng băng.

"Điều kiện? Người nghĩ có thể?" Triệu Tử Dương chậm rãi xoay người. Đầu ngẩng cao, mắt ưng nheo lại, tựa như bá chủ áp bách từ trên cao nhìn xuống khiến kẻ khác không rét mà run.

Run cái gì? Hà Diễm nàng chứ run thì các người run cái gì?

Hừ...nếu không phải nghe được hai cung nữ kia nói chuyện, biết được Ngũ phủ ở Đại thành có một loại thảo mộc quý, ba trăm năm mới nở hoa một lần mà hoa của nó khi chế được, khi uống vào có thể xuyên.

Đã vậy, thảo mộc này bị tuyệt cấm. Chỉ có duy nhất thần y gì gì đó được dùng thì ta đã không ở đây. Ta mà không mong muốn xuyên về nhà thì còn lâu mới giúp các người phá bỏ sử học.

"Nga...làm hoàng đế như người thật quá khôn ngoan đi. Thịnh trị quốc gia theo chế độ chuyên quyền? Thịnh trị được bao lâu a? Đã không đồng ý thì đành vậy. Coi như ta chưa nói gì."

Hà Diễm phát phát tay làm như thất vọng. Một bộ dáng muốn quay người đi khỏi.

Nhưng trong tâm lại cười lạnh, để xem người dám không đáp ứng? Bách khoa Hà mỗ nữ ta chống mắt xem cái loại bạo vương dùng bạo lực áp chế như người sẽ ngồi kia được bao lâu.

"Hảo. Ta đáp ứng."

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xuyên Qua Không Tệ

Ngồi trong Ngự thư phòng

Triệu Tử Dương trong lòng phát sinh tức giận, liền không khách sáo mà...nghiến răng.

Nhìn cảnh này trước giờ đều là chưa từng thấy qua hoàng đế cường đạo uy nghi tức giận đến vậy, khiến không ít cung nữ thái giám đến hé răng nói chuyện cũng không dám vì sợ rằng va vào nhau mà cắn phải lưỡi.

Nữ nhân đó...nữ nhân đó...

Là nàng ta muốn chết sớm chứ không phải hấn ép. Để xem người giải quyết thế nào.

Hai ngày nữa, không cần đến sự việc xấu đi chỉ cần là tình hình vẫn giữ nguyên không tiến triển thì đừng trách hấn tàn độc.

Chết tiệt.

Bao năm làm vương, chưa có thần dân nào dám náo loạn khinh thường hấn đến vậy? Vương tử sinh ra trong tranh giành, thống trị bằng bạo lực, giữ vững bằng huyết máu như hấn còn đau đầu muốn chết mà chưa giải quyết nổi.

Đặng này một dân nữ không rõ xuất thân, chỉ vì cứu mạng ta mới được lưu lại trong cung, chỉ vì khả năng nàng ta chính là thần y kia giữ trong tay vật hấn cần nên mới được an an ổn ổn ở đây, lại nhẹ nhàng phán một câu 'hai ngày'.

Hảo...thật hảo.

Ta sẽ chống mắt lên xem.

(Tg: chống đi. Chống đi. Diễm nhi ta sinh ra đâu có ngu muội như người.

TTD *liếc mắt lạnh lùng*: ta cho người nói?

Tg: *rét run* lắc đầu quày quật.)

Bực mình.

Suy đi nghĩ lại cũng không rõ tại sao lại bực mình đến vậy. Hừ...

"Người đâu."

"Có...có thần. Hoàng thượng có gì dặn dò."

Lập tức như biến thân, một thái giám "hiện nguyên hình" ngay sau khi hần vừa dứt lời.

Liếc nhìn một lượt từ đầu đến chân tên thái giám trước mặt, Triệu Tử Dương cũng nghi ngờ không biết liệu hần có học môn võ thần bí nào đại loại như Biến thân thần công hay ẩn thân thần công không mà nhanh đến khó tưởng. Nếu đúng thì phải bắt hần dạy mới được.

Còn đối với thái giám kia, 'nàng' uỷ khuất khi bị soi mói liền vã mồ hôi, răng đập vào nhau không thương tiếc.

Trong lòng tự trấn an rằng mình thực may mắn khi là thái giám, nếu không đã không chịu nổi mà ra cả quần rồi.

Nuốt nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng để tim không đập chân không run gây ảnh hưởng đến tâm trạng của lão lão thiên tử, ảnh hưởng đến tính

mạng mình. Liền nghe truyền xuống

"Chuẩn bị ra hậu hoa viên."

"Vâng."

Lão lão thiên tử là tâm trạng không tốt muốn đi ngắm hoa a.

Rùng mình một cái.

Ngắm hoa? Cầu mong không phải là diệt hết hoa trong hậu hoa viên đi.

*** _____

Hậu hoa viên tối nay không trăng

Mờ mờ ảo ảo hiện lên trong ánh sáng lập loè của những ngọn lửa đuốc.

Được rồi. Hẳn thừa nhận là hẳn không phải đến để ngắm hoa mà là đến để...khụ...để 'vô tình' nhìn thấy nữ nhân kia.

Trong khi hẳn tuyệt đối tin tưởng sẽ gặp Hà mỹ nữ thì trước mặt lại là một lam y mỹ nam hướng hẳn đi tới.

Lam mỹ nam?

Không sai. Là một nam nhân vận lam y nam tử. Dáng người thanh thoát, da trắng tựa men sứ, mắt to mày liễu, mũi cao môi đỏ. Mỗi cử động bước chân đều là toát nên vẻ thanh tao thoát tục. Đẹp yêu mị.

Nam nhân xinh đẹp hẳn từng gặp qua, không nhiều nhưng đủ để hẳn không cảm có cảm giác bài xích. Ít nhất lấy ví dụ là hoạ thần Doãn Đình Tống. Aiz....may là tên đó không có ở đây. Nếu không nhìn thấy một nam nhân sắc nước hương trời thế này mà không lồng lộn lên mới lạ. Ít ra thì so với hẳn cũng hơn vài phần.

Có điều...

Nhìn tên này quen mắt a. Thật quen.

Lại nói...

Sao hậu hoa viên lại có nam nhân lạ mặt?

Vấn vợ suy nghĩ thì mỹ nam công tử đã bước đến, hơi nghiêng mình về phía trước hành lễ.

"Hoàng thượng. Người đi đâu giờ này a."

Triệu Tử Dương không nói, chỉ hừ lạnh một tiếng soi xét nam nhân kia.

A...nhìn xa đã đành. Nhìn gần lại càng xinh đẹp khiến ngoại nhân mê mẩn.

Nếu không phải đã gặp qua mỹ nam thì hẳn dám khẳng định trước mắt kia là nữ giả nam.

Nhưng là...

Nhìn qua vòng một cửa tên này phẳng lì tựa con đường lát đá hoa cương phía sau hậu hoa viên, Triệu Tử Dương lại không tài nào mà nghĩ ra nam nhân này là nữ. Liệu có chẳng là tên này cắt phăng đi hai quả núi trước ngực, mà đó dĩ nhiên là vô khả năng.

"Người là..." Triệu Tử Dương ánh mắt mang theo ý tứ nghi ngờ mà không cho phép không trả lời.

Nam tử kia cũng rất nhanh nhẹn đáp lễ, hai tay chắp trước mặt, cúi người hướng phía trước mà tươi cười.

Nụ cười rạng rỡ tô sáng cả khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh, dưới ánh đuốc dập dờn lại càng hư ảo xinh đẹp cùng với đôi lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

"Vi thần họ Hạ tên Diễm. Hạ Diễm là tên thần."

Hạ Diễm? Hà Diễm?

Khoé môi Triệu Tử Dương vội vàng vẽ ra độ cong không kiềm chế. Hoá ra là vậy, bảo sao thấy tiểu tử này quen mắt.

"Haha...hoá ra là Hạ công tử."

"Chính vi thần."

Mỹ nam cũng cười, nụ cười nhẹ nhàng lấy đi của hắn một nhịp tim.

*** _____

Bước dần tới hồ nước lớn nhất và cũng là duy nhất tại hậu hoa viên.

Đây là nơi dễ tức cảnh sinh tình với non nước thiên nhiên, gió trăng hữu tình, nhân tình hữu ý.

À khụ...dĩ nhiên là mỹ nam tử với tên bạo vương không có cái hữu ý đấy.

Hắn đi trước, mỹ nam đi sau, theo sau nữa là hai hàng cung nữ thái giám một mực cúi đầu. Hắn đi nhanh thì bọn chúng đi nhanh, hắn đi chậm thì bọn họ đi chậm, hắn dừng thì đảm bảo không có ai dám nhúc nhích.

Chỉ có nam nhân kia là không sợ trời không sợ đất, giữ nguyên tốc độ bản thân. Lúc Triệu Tử Dương đi nhanh thì hắn tụt sau kia, khi Triệu Tử Dương bước chậm thì hắn lại vút lên trước, khi Triệu Tử Dương đứng lại thì thấy hắn đang đứng bên hòn sơn giả cạnh hồ mà ngăm ra.

Bình tĩnh...bình tĩnh...

Vua của một nước không thể vì một cái nữ nhân mà náo loạn tâm. Như thế là mất phong độ.

Hà Diễm ơi là Hà Diễm. Nếu không phải muốn xem người muốn giở trò gì thì ta đã cho người đi hầu rượu Diêm Vương lão gia rồi. Hừ

Nghĩ thì nghĩ, chân hãn cũng không nhanh không chậm mà quay lại nơi lam y nam tử đang đứng.

"Nhìn gì?"

"Nhìn về quốc sự a." Thanh lam nam tử không quay đầu mà hờ hững đáp.

"Quốc sự? Hừ...người có cách gì?"

Dù sáng nay nói vậy nhưng trong lòng hãn vẫn là không an tâm để yên cho nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng động vào. Lỡ như...

Aiz...

"Tôn Tử viết: tri kỷ tri kỷ giả, bách chiến đất bãi, bất tri kỷ nhi tri kỷ, nhất thắng nhất phụ, bất tri kỷ bất tri kỷ, mỗi chiến tất đãi." (Biết địch biết ta, trăm trận không bại, biết ta không biết địch, trận thắng trận bại, biết địch không biết ta, trận nào cũng bại.)

Không nhanh không chậm, mỗi chữ như thấm vào tâm. Triệu Tử Dương không khỏi mở lớn mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, một hồi tán thưởng. Nhưng mà...

"Tôn Tử?" Là ai mà cao siêu kiến thức binh pháp, hãn chưa từng nghe qua.

Hà Diễm đảo tròn mắt. Hê hê...ta quên mất là Chirderu thời kỳ này vẫn là chưa biết tới Tôn Tử lão nhân.

Nghĩa là...khác nào nàng ở đây là thánh nhân rồi. Sử học tinh thông, y học, toán học, hoá học, lý học....tất cả đều không thua kém.

Ahahahaha...xem ra xuyên qua cũng không hẳn là tệ.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cảnh Xuân Dưới Nước

Hậu hoa viên.

Trăng thanh gió mát

Đèn đuốc chập chờn

Cạnh hồ nước trong vắt đang gợn sóng vì những làn gió nhẹ nhàng vờn đùa. Hoa cỏ lay động khẽ khàng, toả ra hương sớm nồng đậm.

Sương...mang theo những giọt trong suốt đọng trên những phiến lá rồi rơi rớt trên nền đất.

Hòn sơn giả xanh mướt cũng rung rinh những tán lá trên đó như muốn hoà vào cảnh sắc xung quanh.

Chỉ là cảnh đó, cảnh sắc xinh đẹp nhìn vào lại hết muốn hoà mình.

Một nam tử uy nghi, long bào ánh kim, quanh người phát ra khí chất vương giả, ngạo nghễ toả hàn khí khiến kẻ khác bất giác tự cúi mình.

Một nam tử dáng người nhỏ nhắn thanh thoát, khoác lên lam y lại càng toả ra khí chất thanh cao nhã nhặn, không vướng bụi trần, rất khiến người nhìn vào không khỏi nghi ngờ hẳn là một nam nhân tiên tử.

Chỉ là...

Cái thái độ đặc ý vẽ lên mặt cộng với nụ cười thâm hiểm tựa như cáo non thấy mồi. Thì ai cũng hẳn phải ngán ngấm mà phán: cáo đội lốt thỏ.

Nhận ra bản thân cũng quá phấn khích vì ý nghĩ thánh thần vừa rồi, hắn cũng ưỡn ngực cao giọng.

"Khụ...ta đến là muốn thỉnh hoàng thượng ngự và một vài ám khách giỏi để hộ ta đến nước địch giải quyết quốc sự."

"Người đảm bảo?"

Dù gì...hai ngày là quá ít.

Cũng là quá dài.

Hai ngày để nàng ta giải quyết, có thể nàng ta sẽ không giữ được mạng sống.

Hai ngày để hắn chờ đợi, nếu nàng ta thất bại, thì cái giá phải trả cho khoảng thời gian đó có thể là toàn bộ quốc gia.

"Đương nhiên."

Lam y mỹ nam giọng đầy kiên quyết, nhìn thẳng mắt hắn mà trả lời không chút do dự.

Trong khung cảnh trịnh trọng ấy...

"Aaaaaaaa....."

Tiếng hét thất thanh của mỹ nam vang vọng bốn phương khiến chim chóc đang ngủ vùi cũng tán loạn bay đầy trời.

Và nam nhân kia không khách khí mà "Bùm" một tiếng - hụt chân rơi xuống hồ. Lý do đơn giản đến mức khiến người nghe phải ngã ngửa, có con chuột chạy qua chân.

Vâng! Là chạy qua chứ không phải đóng đinh dưới chân hắn.

Aaaa...khốn kiếp.

Hoàng cung mà có chuột. Ta nguyện rửa ba đời nhà ngươi, tên chuột đáng chết kia.

Lam y nam tử rơi xuống nước chỉ thấy quẫy đạp một lúc rồi chìm ngấm không thấy động tĩnh. Triệu Tử Dương liền nóng đảo mắt nhìn quanh.

Không có gì. Làm sao?

Chẳng lẽ...

Đúng a. Nữ nhân quan trọng nhất là giữ thanh tiết. Làm gì có ai dám cời đồ tập bơi.

Hắn từ nhỏ đã hiểu biết về nam tôn nữ ti. Ở thời đại đến cả nam nhân cũng không mấy ai biết bơi, huống chi nữ nhân.

Không hiểu sao bất giác hắn cảm thấy muốn phát điên khi nghĩ đến công cuồng nữ nhân kia gặp phải chuyện. Liền không nghĩ ngợi mà nhảy xuống hồ dưới sự ngạc nhiên đến tròn mắt của tất cả thầy cung nữ thái giám.

Đương kim thánh thượng...

Đương kim thánh thượng của bọn họ...

Không biết bơi mà.

*** _____

Lạnh

Nước hồ thấm dần

Ma sát da thịt càng gây nên sự buốt lạnh đến đông cứng

Trong làn nước trong vắt vì buổi tối mà không nhìn được rõ

Triệu Tử Dương dưới sự áp đảo của sức nước, sự ăn mòn của cái lạnh thấu xương mà không tự chủ nghiêng chặt răng mím lại bạc môi đang dần chuyển tím.

Nữ nhân kia ở đâu được?

Hắn cố gắng mở mắt nhìn quanh vẫn là không thấy bóng dáng lam y đâu.

Chết tiệt.

Hắn thiếu không khí.

Chết tiệt.

Hắn không thở được.

Đôi mắt cố mở nhìn lấy xung quanh, sức lực dường như bị sức nước rút cạn, hắn bắt đầu đuối.

Vương tử một nước lại chết nhảm thế này?

Nhưng mà vẫn là không thấy nàng ta.

Đang đấu tranh với sự điên rồ vì một cái nữ nhân bất minh thì hắn cảm nhận được một lực đạo từ phía sau.

Di?

Chẳng lẽ lại có thích khách?

Hắn quấy đạp, dùng lực đánh kẻ đang ẩn nấp sau lưng. Chân đạp, tay đẩy.

Sau một hồi vật lộn, một mảnh áo của tên đó rơi ra, đập dờn nhẹ nhàng trôi trong làn nước.

Mảnh áo màu thanh lam

Mảnh vải mềm mại lượn lờ trước mắt hắn

Quay mặt nhìn lại...

Nàng ta... Hà Diễm vì hấn náo loạn mà cảnh xuân lộ ra

Áo sam tung bay, lộ liễu bờ vai trần trắng nõn cùng tấm vải trắng nãy giờ khéo léo che đậy đi bộ ngực tròn trịa cũng tung xoã trong thứ chất lỏng buốt lạnh này.

Che dấu đi đôi núi tuyết hùng vĩ kia...hấn là nàng ta nở lòng làm vậy a. Nếu là hấn thì đã đau lòng muốn chết rồi.

Di?

Một hoàng đế như hấn mà chỉ để đầu óc vào những chuyện này? Thật không biết tự lúc nào bộ não hấn đã đen tối đến vậy. Aiz

Nhưng dù có phỉ nhổ bản thân đến đâu thì hấn cũng thật sự không thể rời mắt khỏi cái hình ảnh tràn ngập xuân sắc trước mắt.

Dường như quên đi bản thân đang ở dưới nước, quên luôn cả bản thân không biết bơi mà giương mắt nhìn về bóng dáng trần truối kia.

Hà Diễm giận đến tím tái mặt mày, nhưng là hoàn cảnh không cho phép nàng bỏ mặc hấn.

Vì có ngu ngốc đến đâu thì cũng không tự mình ngoi đầu lên rồi ba ngày sau xác của hoàng đế mới nổi thì khác nào đào mồ chôn mình.

Muốn há miệng chửi thề hẳn một câu nhưng là đang ở dưới nước, đành chỉ biết dùng mười ngón tay xinh đẹp che đi núi non mượt mà tuyết trắng.

Lấy chân quẫy nhẹ đi đến bên hẳn, định đẩy hẳn lên vì không còn thời gian mà cạn kiệt không khí thì một thủ lực chạm đến nơi đang bị phơi bày, khiến thân thể nàng bỗng chốc cứng đờ.

Hắn một tay siết chặt lấy eo thon, tay còn lại xoa nắn lấy nơi mềm mại của nàng.

Cảm nhận thấy sự mềm mại đến đầu óc phát điên, hẳn lại càng dùng lực mà thâm tóm nơi đầy đà, mặc cho Hà Diễm đang mở to mắt quẫy đạp hẳn ấn nhẹ lên đôi nhụy hồng đang nở hoa khiến nàng một trận run rẩy.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ướt Át (Phần 1)

Siết nhẹ lấy ngón tay đang kích động run lên, Hà Diễm lúc này không khí đã gần như cạn kiệt không còn sức lực mà đôi co.

Chỉ còn biết trợn mắt uy hiếp, nhưng lại như vô tình trở thành động lực khiến hãn ngông cuồng tham lam trên thân thể nàng.

Còn hãn...

Đang tận hưởng cảm giác mê nghiện trên đầu ngón tay truyền đến, cố nén cảm giác thiếu dưỡng khí trong lồng ngực, hãn đặt lên môi mềm mại nàng, chiếc lưỡi thơm tho quyến luyến linh hoạt ra sức càn phá.

Cảm giác buồng phổi dính sát vào nhau chân thực đến đầu óc xoay vòng.

Nàng...

Nàng...

Nàng...

Không thở nổi.

Hà Diễm dồn hết sức lực còn lại xuống mũi ngón chân, cố gắng quấy đạp đưa cả hai cái đầu ngoi lên mặt nước.

Cuối cùng thì cũng có không khí, oxi của ta, oxi quý báu...

Hít hà lấy cái chất khí chiếm hơn chín mươi phần trăm trong bầu khí quyển, Hà Diễm muốn há mồm nhưng là miệng nàng vẫn đang bị tên ôn quân kia chiếm lấy, đành phải sống chết hít vào hơi sâu bằng mũi rồi thở ra, khuôn ngực phập phồng được lấp đầy, lá phổi cũng nhanh chóng mở rộng.

Thú thật...nàng thực sợ chết.

*** _____

Màn lụa mỏng manh nhẹ nhàng bay

Tiếng nước chảy truyền đến

Róc rách...róc rách...

Phòng tắm tại mỗi phòng ở Các viên rất rộng. Màu chủ đạo là màu trắng tinh khiết, bể tắm được làm nên từ gỗ đinh hương lâu năm, phảng phất mùi thơm nhàn nhạt cộng với mùi hoa hồng trong nước khiến thật thoải mái khứu giác.

Một bàn tay trắng nõn giơ lên, nước nóng trong bồn bốc hơi tạo nên chút mờ ảo mê ly, Hà Diễm như nàng tiên buông thả mái tóc suôn dài dập dềnh trong làn nước rải đầy cánh hoa, những giọt nước long lanh đọng trên làn da non mềm rồi nhẹ nhàng lăn xuống theo đường cong cơ thể.

Bộ ngực nằm một nửa phía dưới mực nước, lại tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, thật thoải mái thị giác.

Nghĩ lại vừa rồi đã nhanh chóng ngăn ngừa bản thân cho tên hoàng đế kia một bạt tai, nếu không cái mạng nhỏ hần đã không giữ được. Chỉ biết đây hần ra xa rồi leo lên bờ chạy thẳng về phòng.

Aizz

Mất mặt quá đi. Trước mặt bao nhiêu người như thế mà hấn ngang nhiên dám làm vậy. Ai còn dám lấy nàng khi tiếng xấu này đồn xa a.

Nhưng mà...là nụ hôn kia cũng không tệ.

Lấy ngón tay thon dài sờ lên cánh môi ướt mềm, Hà Diễm ngốc nghếch cong môi.

Nhưng chưa kịp hồi tưởng hết thì "loạt xoạt" những tiếng động lạ truyền tới.

Tiếng cánh cửa khê kêu 'két' khiến Hà Diễm giật mình. Vội đứng dậy khỏi bồn tắm nhanh chóng với tay giật mạnh tấm màn, xoay ba vòng đã biến tấm màn thành một bộ váy dài trần vai.

Trước mắt nàng lập tức xuất hiện là một hắc y nhân.

Lại là hắc y nhân?

Ánh mắt dò xét nhận ra ngay hấn đang bị thương, máu từ tấm vải hấn băng bên cánh tay phải bắt đầu thấm đẫm cả màu đen của y phục.

Khuôn mặt được bịt kín chỉ còn lại đôi mâu quang sắc bén, mày kiếm nhíu lại, hơi thở nặng nhọc cầu xin.

"Cô nương, thứ lỗi đã làm phiền đêm khuya, nhưng có thể cho ta nương nhờ một lúc?"

Nàng còn chưa kịp mở lời thì bên ngoài lại có tiếng bước chân thị vệ dồn dập kèm với tiếng nói đôn thúc.

"Nhanh. Nhanh tìm cho ra hấn. Bằng không ngày mai các người sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời."

Tiếp theo là "vâng vâng dạ dạ" và tiếng gõ cửa phòng nàng.

"Hà cô nương. Hà cô nương."

"Hào. Ta đây. Có chuyện gì."

Hà Diễm lấy giọng bình tĩnh, ra vẻ không biết xảy ra chuyện mà nói với ra.

"Thứ lỗi cho bọn thuộc hạ được lục soát phòng của Hà cô nương. Để tránh thích khách đột nhập vào phòng cô nương."

Hoá ra hẳn là thích khách.

"Ta...không...không được. Không có ai ở phòng ta. Ta rất an toàn, không cần các người làm phiền nhiều. Vậy nên..."

Giọng nàng pha chút hoảng hốt, còn chưa nói xong thì ngay lập tức bị tiếng phá cửa xông vào cắt ngang.

Một hồi lục soát không có gì kỳ lạ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài phòng tắm.

"Hà cô nương, đúng là không có. Thứ lỗi nhưng...chỉ còn mỗi nơi này là chưa lục soát."

"Không đượcccc. Ta đang tắm."

"Nhưng là..."

Nhưng là cái đầu nhà người. Tai người bị làm sao đấy, nữ nhân trung cổ quan trọng tiết hạnh, đang tắm mà các người dám xông vào?

"Không nhưng gì hết. Ta...ta đang tắm, đừng phiền ta."

Nghe Hà Diễm lớn tiếng, bọn thị vệ nhìn nhau vẻ mặt khó xử. Người có vẻ là Đại thị vệ, gương mặt tuấn tú, da dẻ nàu đồng, mang theo vết sẹo kéo

dầu từ trán suor qua mắt phải đứng lên trên, hạ giọng.

"Hà cô nương đang tắm. Vậy thì..."

Không nói hết, gần như là ngay lập tức, cánh cửa phòng tắm được mở ra cùng với sự tràn vào của toàn binh vệ.

Kéo theo đó là gương mặt ngạc nhiên đến mở to của những kẻ vừa xông vào và...

"Aaaaaaaaaa...."

Tiếng thét vang động thiên địa của Hà Diễm khiến bọn họ đỏ mặt chạy xộc ra ngoài. Và lời xin lỗi rớt rít từ Đại thị vệ, sau cùng còn cẩn thận đóng cửa lại cho nàng.

Sau khi xác nhận là không còn một ai, Hà Diễm từ từ bước ra khỏi bồn tắm, quanh người vẫn là đang lấy vải màn làm y phục.

"Người ra được rồi."

Một bóng dáng màu đen từ trên trần nhà bay xuống. Ôm lấy cánh tay đang bị thương, hẳn nghiêng mình nhìn Hà Diễm.

"Cảm tạ cô nương đã giúp đỡ."

Hà Diễm không đáp, chỉ đi lại phía góc phòng, lấy ra một hộp nhỏ, hướng về hắc nhân mà ngoắc ngoắc ngón tay.

Dù không hiểu sự tình, hắc y nhân vẫn là nghe lời, đi về phía nàng.

"Ân tình này ta nhất định sẽ báo đáp, bây giờ ta xin cáo..."

"Người ngồi gần đây. Ta băng vết thương cho."

Hả?

Hắn ngơ ngác giương đôi mắt sắc sảo nhìn nàng thăm dò. Vẫn là không hiểu nữ nhân này muốn làm gì.

Ở trong hoàng cung. Vậy hắn là người của Triệu Tử Dương. Vậy sao còn giúp hắn? Sao còn muốn trị thương cho hắn?

Nữ nhân kỳ lạ.

Nghĩ là nghĩ. Còn nghe lời vẫn là việc của nghe lời. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, mặc nàng xé toạc miếng vải trên tay mình rồi tỉ mỉ bôi thuốc, băng bó cho hắn.

Dường như rất có kinh nghiệm, chỉ chốc lát vết thương đã được xử lý xong. Ngó nghiêng cánh tay được băng bó rất cẩn thận của mình, hắn có chút tán thưởng.

Xem ra kỹ thuật không tồi. Chẳng lẽ là thái y? Vậy thì không thể ở trong Các viên. Nàng ta là ai?

"Hào a. Người có thể đi."

Hà Diễm nhìn hắn nở nụ cười với lúm đồng tiền xinh đẹp, đôi mắt long lanh chớp nhẹ, giọng nói như nước mềm trôi qua thính giác đến mê khiến hắn chốc lát sững người, lại nhanh chóng lấy lại hồn phách đứng dậy cáo từ. Sau đó bằng cửa sổ, hắn nhẹ nhàng vút đi, nhanh hơn cả cơn gió trên ngọn cây ngoài kia.

Hắc y nhân vừa nhún từ ngọn cây sang bờ thành, vừa mặt đỏ tim đập nhớ lại cảnh tượng xinh đẹp hắn thấy lúc nấp ở trên trần nhà nhìn xuống, nơi đó...khe núi trập trùng nhô cao khỏi mặt nước...tim lại lạc mất một nhịp.

*** _____

Hắc y nhân rời khỏi, Hà Diễm thở dài một hơi.

Tắm cũng không yên với cổ đại nữa. Thật là...

Nàng vứt bỏ tấm màn che trên người, thân thể lại lần nữa phơi bày ra dưới ánh đèn vàng nhạt của phòng tắm rộng rãi.

Hắn - Triệu Tử Dương đang đứng ngây trước cửa phòng tắm.

Mắt ưng mở lớn, bạc môi vô thức mím lại, bùng phổi một lần nữa hít thở khó thông nhìn Hà Diễm 'thoát y' ngay trước mắt.

Dường như cũng cảm nhận được thứ nóng rực đang chiếu thẳng vào mình, Hà Diễm quay đầu lại, nhìn thấy đôi mâu quang của ai đó đang bị đục vọng làm cho âm đục lại thì giật mình, vội một tay che nơi núi non, một tay che đi hang động phía dưới.

"Người...người...người...TRIỆU TỬ DƯƠNGGGGG....."

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ướt Át (2)

"Triệu Tử DƯƠNGGGGG....."

Tiếng thét làm hấn nhíu lại đôi mày kiếm tuần tú. Tim đập 'bộp' vào lồng ngực một cái khiến hấn khó thở, vội vàng ửng hồng khuôn mặt mà muốn chạy ra ngoài kiếm nơi hít thở.

'Rầm' cánh cửa phòng tắm đóng lại.

Hà Diễm thở phào, hoá ra hấn cũng không đến mức không biết liêm sỉ.

Lại 'rầm' một tiếng, cánh cửa mở ra. Hà Diễm giật mình quay người, lại dùng chiêu cũ...lấy tay che đi vùng gây nên kích thích thị giác.

Chỉ là lần này không còn thần trí mà hét hay rủa xả, mà chỉ mở lớn đôi mắt đẹp nhìn kẻ đang đứng kia.

H...hấn...tháo đai lưng làm gì vậy?

Muốn làm gì vậy?

Định đùa gì vậy?

Sao còn tháo cả áo bào?

Hà Diễm nằng nhát gan, đừng đùa với nàng. Huhu...

*** _____

Triệu Tử Dương một thân long bào đang dần tháo bỏ phụ kiện trên người.

Ngón tay vụng về tự cởi lấy áo bào.

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên hẳn biết cởi quần áo là như thế nào.

Từ nhỏ hẳn đã được hầu hạ tỉ mỉ, từ chải tóc đến đội miện, từ đeo vớ đến đi giày, từ áo ngủ cho đến áo bào, tất cả đều đã có kẻ hầu hạ.

Nhìn nàng đang ngậy ngấn mở to mắt hướng về phía mình, hẳn 'ực' một tiếng, khẽ nuốt nước miếng ngăn bản thân không phát điên vì nàng.

Cơ thể mượt mà, làn da căng mịn trắng nõn dưới ánh đèn nhạt càng tăng thêm vài phần mê hoặc. Chiếc cổ nhỏ nhắn với phần xương quai tinh tế, chuyển xuống dưới là nơi núi non trắng sáng đang được những ngón tay thon dài che đậy. Ngón tay kia là do vô thức mà tạo sức ép lên đó, lại khiến đôi bông đảo căng tròn ra, dưới ánh mắt hẳn lại là sự khiêu khích vô tưởng.

Trống ngực dội lên tiếng 'thình thịch'.

Là nơi đó bảo hẳn nhanh tiến về đằng trước.

Phía đầu não lại ra sức ngăn chặn, người là thiên tử, là vương một nước, lại vì một cái không rõ nữ nhân mà nổi dục vọng. Không đáng.

Nơi đó lại lên tiếng kêu gào, người nhìn đi, bộ ngực căng tròn, vòng eo thanh mảnh, và cả hàng động âm ướt mềm mại đang chờ người. Người là vương, nhưng cũng là một nam nhân sinh lý bình thường. Chẳng lẽ sau bao nhiêu lần khiêu khích như thế mà vẫn không máy may thì ta thật nghi ngờ giới tính người.

Đúng vậy. Người ta bảo 'quá tam ba bận', hẳn cũng chỉ là một nam nhân. Cũng là một kẻ phải được giải toả phần thân dưới.

Nàng ta khiêu chiến với hẳn bao nhiêu lần như vậy, hẳn là chịu đựng đến muốn nổ tung rồi, nhưng lại không thể phát sinh với kẻ khác. Không có

cảm giác.

Không có cảm giác?

Vậy với nàng ta là có cảm giác?

Vậy hẳn phải ném thử cảm giác của nàng ta mang lại.

Siết nhẹ ngón tay đang giữ lấy áo bào, đội ngược lên, lại đeo đai lưng bằng gấm ngọc.

Hắn thở mạnh một hơi, dứt khoát đi ra ngoài, đóng rầm cửa lại. Bỏ lại Hà Diễm vẫn ngu ngơ nhìn theo.

Hắn bị làm sao?

Trong lúc nàng đang cố thuyết phục bản thân cứ coi như làm từ thiện một lần, sau khi đi làm 'việc nước' cho hắn coi như là giữ lời hứa giải quyết trong hai ngày thì sẽ 'chuồn' êm thấm về thế kỷ 21 với thảo mộc ở Ngũ phủ Đại thành. Đến lúc ấy cũng chả ai biết đến nàng là ai nữa thì hắn lại vèo một cái. Xoay một trăm tám mươi độ đi ra ngoài.

Suy nghĩ một lúc, Hà Diễm gật gật đầu với suy đoán.

Chắc là hắn sợ bị nàng chê nhỏ.

(Tg: phụt...chết ta rồi. Nước phun hết ra màn hình. Hồng máy ta rồi.)

Đã thế nàng cũng không sợ nữa. Khoác lên áo ngủ bằng lụa mỏng. Nàng ngâm nga một bài hát hiện đại, sau đó đi ra ngoài, chưa kịp bước chân ra liền đông cứng động tác khi nhìn thấy Triệu Tử Dương đang chễm chệ nằm trên giường nàng.

Mắt ưng khép hờ nhìn nàng vẫy vẫy tay.

Gì? Nàng là con cún hay sao mà vậy?

"Hoàng thượng. Đã tối thế này người còn đến đây là muốn dặn dò gì thần nữ a."

"Trẫm muốn ngủ."

Hắn há miệng ngáp, bàn tay dơ lên che vẻ lười nhác, tay kia chống đầu trên gối. Thân thể vẫn còn khoác long bào có chút xộc xệch, lại như vô tình hở ra bộ ngực dày dặn rắn chắc.

Chết tiệt. Ngáp thôi cũng có cần đẹp trai như thế không?

Hà Diễm bước gần tới, khoé miệng nhếch lên

"Người muốn ngủ thì về tẩm cung của người a. Nếu là thấy trống vắng thì cứ gọi tam cung lục viện nữ nhân, hẳn là không thiếu mỹ nữ khiến thế gian động lòng."

Hắn ra vẻ nghiêm túc, mày kiếm nhướng lên, chiếc mũi cao thẳng nói lên tính cách cuồng ngạo, bá vương cũng theo khoé miệng hếch lên.

"Là trẫm muốn người thôi."

"Aiz...thật không phải. Ta là không phải nữ nhân của hoàng thượng."

"Người gọi trẫm là hoàng thượng. Thì không chỉ nữ nhân mà bách tính trong thiên hạ đều là của trẫm."

"Người..."

Thôi được rồi. Đó là đương nhiên. Ta không cãi người tên hoàng thượng thôi.

Dù gì tính mạng quan trọng, cũng sắp được về nhà, không thể để hãn phật lòng mà ban nàng cái chết nàng ngay lúc này được.

Đang suy tính mông lung thì bờ eo bị một bàn tay siết nhẹ lấy khiến tâm đập chân run. Hãn ghé sát tai nàng, hơi thở nóng rực phả vào cổ.

"Người đang câu dẫn ta sao?"

Nhìn xuống làn áo lụa mỏng tanh được nàng khoác lên người, phần áo phía trước không nhiều không ít mà lộ ra đôi ngực tròn trịa. Nàng ta còn không mặc yếm ngực.

Hãn cúi xuống hôn phía sau gáy nàng, bàn tay to lớn luồn vào nơi lộ ra xoa nắn, cảm nhận thân thể trong lồng ngực đang bắt đầu biến đổi nhịp thở.

Nắm lấy nụ hoa trước ngực, ấn nhẹ khiến nàng khó chịu ưỡn người lên, hơi thở bắt đầu khó nhọc mà thở dốc.

Ánh đèn vàng nhạt, nhẹ nhàng tăng thêm thập phần ám muội cho cảnh tượng kia.

Một nam nhân tuấn tú ôm lấy một nữ nhân tiên tử, bàn tay hãn lại không an phận rời bỏ đi lớp áo mỏng manh còn sót lại. Tấm áo trượt nhẹ xuống theo đường cong thân thể, lộ ra làn da bóng nhờn trong suốt.

Hãn xoay người nàng lại, cúi xuống hôn môi, chiếc lưỡi càn quấy mọi góc ngách trong khoang miệng nàng, bàn tay trượt từ bờ lưng trơn tru xuống dưới, xoa nắn nơi cong ra đằng sau, Hà Diễm vừa bị hãn trêu ghẹo, vừa bị hãn hôn đến thiếu dưỡng khí mà quay cuồng đầu óc. Chỉ cảm thấy một luồng khí nóng chạy dọc thân thể lại bị một lực đạo nhẹ nhàng đẩy nàng ngã xuống nơi êm ái.

Liên đến khi nàng sắp cạn kiệt không khí thì hãn mới thôi cắn mút môi nàng, bờ môi đã mềm nay lại ẩm ướt, chính là khiến hãn càng mê mê về

xinh đẹp này.

Căn phòng dường như tĩnh lặng, càng rõ ràng tiếng thở dốc quý mị của cả hai người cùng hoà trộn, tạo nên không gian tràn đầy dục vọng ái muội.

Mắt ưng nhìn nàng như kẻ đi săn nhằm trúng con mồi mà chăm chú đến khiến Hà Diễm chột dạ, muốn tránh né đi mà quay mặt sang một bên.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, cố kiềm chế không muốn nàng ngay bây giờ, vội cúi xuống hôn đôi ngực xinh đẹp đang hùng vĩ đứng lên.

Môi hắn như lửa, chạm đến đâu người nàng ở đó liền nóng như bị thiêu đốt. Hắn há miệng, ngậm lấy nụ hoa hồng nhuận, làm Hà Diễm bị thứ cảm giác lần đầu tiên gặp mà ưỡn đôi bờng đảo lên cao hơn, lấn sâu hơn vào miệng hắn.

Cảm giác này...cảm giác này...

Ngứa quá...khó chịu quá...cũng thật thích quá...

Một tay xoa nắn bên kia núi tuyết, tay kia cũng không rảnh rỗi mà mò xuống nơi huyết đạo mềm mại. Vuốt ve bên ngoài.

Aaa...chỗ đó...chỗ đó không được.

Cổ lửa bắt chợt nóng ran khiến cơ thể nàng khó thích ứng, liền ửng đỏ trên làn da trắng mịn.

Tay hắn tiếp tục khuấy đảo, sờ nhẹ lên viên trân châu khiến toàn thân nàng một trận run rẩy đến kịch liệt.

Aa...khó chịu...khó chịu quá.

Ngón tay ấn lên viên trân châu, tiếp tục ấn, lại ấn.

A...luồng điện từ đâu chạy khắp cơ thể, khiến Hà Diễm cong lưng.

Đôi tay tuyết trắng không tự chủ mà tìm lấy tấm lưng hẵn lại gặp phải áo bào còn chưa cởi hết.

"Cởi ra."

Triệu Tử Dương trong lúc 'làm việc' vẫn cố gắng gầm giọng ra lệnh.

Hà Diễm cũng không đôi co mà tháo đai lưng ra, sau đó giật lấy áo bào của hẵn mà vứt sang bên.

Thân thể cường tráng rắn chắc lập tức hiện ra trước mắt, cự long* cũng được giải phóng. (*cự long: con rồng lớn.Ặc Ặc...)

Mở to mắt nhìn xuống hạ bộ hẵn.

Lớn như vậy...liệu có phải là sẽ đau chết nàng không?

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vân Vũ Luật Động (Warn H)

Hà Diễm trừng mắt nhìn cái thứ chứng tỏ uy nghi nam tử kia vội vàng đỏ bừng mặt quay đi.

Ta xin lỗi. Lúc này đã nghĩ sẽ nhân cơ hội mà chê người nhỏ.

Nhưng bây giờ hối hận rồi có được quay đầu là bờ không? Khụ... Nàng không tưởng tượng nổi tiểu Hoàng Đế kia khi xâm nhập sẽ đau đớn thế nào.

Đồi tuyết mềm mại tiếp tục bị lưỡi hắc khuấy đảo, theo bản năng đỉnh đồi nhô cao và cương cứng hơn.

Khó chịu... nóng rực...

Tiếng thờ dốc...

Tiếng tí tách...

Mưa? Trời cũng thật biết chọn thời điểm mà trêu chọc. Không cần khóc cho nàng a.

Bàn tay hắc to lớn thô ráp, ma sát khuấy động theo vòng tròn nơi huyết đạo đã bắt đầu có chút ẩm ướt.

Bạc môi mỏng chuyển từ trên đỉnh đồi xuống giữa thung lũng, kéo dài đến rốn nhẹ cắn một cái, Hà Diễm bất giác giật nhẹ mình, luồng điện chạy ngang thân thể. Vô lực ôm lấy cổ hắc, hắc lại dây dưa lần nữa trên bờ môi nàng, cơ ngực dày dặn màu đồng ép lên người nàng. Cảm nhận độ đàn hồi đến phát điên của thân thể đang run rẩy phía dưới.

Hắn chỉ muốn chửi thề một tiếng rồi hung hăng mà xâm nhập.

Nhưng là vị ngọt của nàng hắn vẫn chưa nếm đủ, muốn nữa, nhiều hơn nữa hương thơm tinh khiết này.

Không khí trong căn phòng nhàn nhạt màu vàng tràn ngập tiếng thở dốc âm đục mỹ lệ.

Ngón tay hắn miết nhẹ cánh hoa mềm, sau đó...

Một ngón.

Aa...không. Ngón tay hắn đang thâm nhập huyết đạo nàng.

Hà Diễm 'ân' một tiếng, ngón tay bám víu lấy bờ vai cứng cáp kia.

Tóc hắn giờ này đã rối tung, mượt mà rủ xuống, vài sợi không an phận rơi lên chiếc cổ trắng ngần.

Hắn còn chưa hôn lên đó mà tóc hắn đã dám khi quân rồi.

Ghé sát tai nàng, hơi thở mang theo nhiệt lượng truyền từ tai đến mọi góc ngách cơ thể.

Hai ngón.

Aaa...khôngggg.

Hai ngón...hai ngón....

Nàng đau chết mất.

"Lát nữa sẽ còn lớn hơn."

Di?

Hả...hả vô sỉ.

Hà Diễm cứng người không dám động đậy, làn da càng ngày lại càng ửng đỏ.

Hả...ngón tay hả đang luật động...a...Đang ra vào chỗ đó...ừm..không...

Hà Diễm cắn môi dưới ngăn bản thân không phát ra tiếng rên rỉ khả ái nhưng là đôi môi không kiềm chế mà tự ý phát ra những âm thanh ái muội khiến người nghe đều phải mặt đỏ tim đập.

Triệu Tử Dương gồng mình, kéo lấy bàn tay nàng đặt vào hạ bộ. Vừa chạm phải vật lạ nóng ấm lập tức Hà Diễm giật mình rút tay, lại bị lực đạo nắm chắc.

"Ngoan. Vuốt ve nó."

Triệu Tử Dương âm thanh khản đặc, nhuộm đầy dục vọng dụ dỗ.

Hà Diễm dường như bị thôi miên cũng dần dần thả lỏng, vụng về vuốt ve thứ to lớn của hả.

Cái hành động vụng về như đứa trẻ ba tháng tuổi mới tập nắm đồ vật lại khiến Triệu Tử Dương sáng khoái nhú chặt mày.

Cảm nhận thứ đó đang cương cứng, to lớn ra, dường như kiềm chế quá mức mà nổi lên những sợi dây chằng chặt, run rẩy trong tay nàng.

Sợ hãi mở mắt nhìn, lại thấy hả cũng đang cùng cực thống khổ nhú đôi mày kiếm, bạc môi hé mở mà gằm nhẹ rên rỉ.

Hả rút ngón tay đang thuần thực ra vào khiến đầy óc nàng trống rỗng một mảnh.

Khó chịu. Nơi đó của nàng đang gào lên.

Hoa huyết ẩm ướt đang chờ đợi.

Dường như cũng cảm nhận được nàng đang có cổ mất mát, Triệu Tử Dương nhếch lên khoé miệng, mắt ửng mờ ảo nhìn xuống hoa huyết kia, Hà Diễm ngưng ngịu khép lại đôi ngọc nhưng vẫn là chậm chân hơn, bị hấn nâng một đùi đặt lên vai, hạ bộ to lớn cật lực ma sát nơi ướt át giữa hai chân nàng.

Tiếng mưa bên ngoài hoà cùng tiếng thở dốc tạo thành một bản nhạc mê ly, hoà quyện với nhau thật nhuần nhuyễn.

Hấn đè nén không nổi, đành cúi đầu nhắm nháp lấy cái miệng đang rên rỉ kiêu mị, đồng thời dùng lực ở vùng hông ấn xuống.

'A' lên một tiếng, từ đôi mắt đang nhắm lại, hàng lông mi cong vút run run rỉ ra giọt lỏng trong suốt.

Đau như xé rách nơi đó.

Một giọt chất lỏng màu đỏ chảy ra, thấm vào tấm nệm giường trắng muốt như kích thích đồng tử.

Dù biết nữ nhân thời này chú trọng tiết hạnh, nhưng không phải là ai cũng để tâm. Thấy nàng vẫn là trinh nữ Triệu Tử Dương thụ sủng nhược kinh, đôi mâu đen ánh lên ý cười. Đi kèm theo đó thì bờ vai cứng cáp màu đồng cũng nhận lấy mười dấu móng tay in sâu vào da thịt.

Hấn dường như là có cảm giác đau, nhưng là đau cho giọt nước mắt của nàng. Liên mềm lòng hôn lên khoé mắt nàng, đôi tay cũng không quên bận bịu với núi đôi hùng vĩ đang cao ngạo giường lên.

Xoa nắn đến khi Hà Diễm quên đi cái đau mà tiếp tục rên rỉ dưới thân hần thì hần mới bắt đầu rút ra. Lại nhẹ nhàng nhấn xuống.

Nhịp điệu từ nhẹ nhàng rồi lại nhanh dần, động tác cũng mạnh mẽ hơn.

Hần dứt khoát rút ra rồi lại mạnh bạo cắm vào, ra sức luật động đến nơi sâu nhất trong nàng.

"Ân...ừmmm...không...ân...không chịu được nữa...ân..."

"A...dừng...ân...dừng động nữa. Ta hết chịu nổi...ừm..."

Triệu Tử Dương đang định đâm vào thì dừng lại động tác, ngón tay đùa giỡn tấm lưng trần trơn nhẵn, nhìn thẳng mắt nàng nở nụ cười xấu xa.

"Thực sự muốn ta dừng?"

Muốn gặt đầu. Nhưng là cơ thể nàng không cho phép đành bất lực lắc đầu, cánh tay ôm lấy cổ hần, ngực tuyết áp sát cơ bắp hần, nơi đó của nàng muốn hần.

Hà Diễm không ngại làm người chủ động, cong lên phần eo mảnh mai, huyết đạo mềm mại liền bị dị vật to lớn cắm vào.

Triệu Tử Dương khó nhọc thở ra.

Tiểu yêu tinh này, thật là biết cách dụ dỗ người mà.

Cảm giác muốn nổ tung đằng dưới khiến Triệu Tử Dương tiếp tục công việc đang dang dở, đâm vào rút ra, đâm vào rút ra, cứ thế luật động ra vào. Tiếng ma sát, tiếng va chạm giữa nơi bí mật trong căn phòng trống càng ngày càng nhanh, càng ngày càng gấp gáp, lại trở nên vang dội bất thường khiến bầu không khí đã nóng càng thêm bội phần ám muội.

Bên ngoài trời vẫn vũ, bên trong cũng độ sức mây mưa.

Đến khi tấm lưng lớn nhảy nhả mồ hôi, hấn nâng lấy mộng nàng áp sát hạ bộ chính mình, rồi gầm một tiếng, cái thứ chất lỏng ấm nóng bắn vào nơi sâu nhất.

Khuôn má hồng nhuận, miệng nàng không ngừng thở dốc, hoa kính co rút kịch liệt, ôm chặt lấy phân thân vẫn còn đang đứng dậy của hấn.

Nàng ta đúng là tiểu yêu tinh mà.

Nhấc mộng lên, lại ấn xuống. Hấn lại bắt đầu một lần nữa. Hấn là nếm chưa đủ.

Cứ thế một lần lại một lần, đến khi bầu trời phía đông rạng sáng, mưa cũng ngừng rơi, cả hai mới mệt nhoài mà thiếp đi, bỏ lại đằng sau là cả một cỗ hoan ái kịch tình kịch liệt.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Băng Lãnh Mỹ Nam Nhân

Hàng lông mi cánh quạt còn vương chút ẩm ướt khẽ động, sau đó mở ra phơi bày đôi hắc ngọc to tròn.

Trên giường nàng nằm là một đống lộn xộn chăn gối, vẫn còn in đầy dấu hiệu đầy kích động tối qua. Trên người cũng tràn đầy vết tích xanh đỏ chứng tỏ sự hoan động kịch liệt vừa trải qua.

May mà hắc không cho cung nữ vào dọn dẹp khi nàng đang loã thể thế này, nếu không có về hiện đại thì nàng ắt cũng được ghi tên trong danh sách phi tần nữ nhân của bạo vương Triệu Tử Dương trong sử sách hai nghìn năm sau.

Thử động dậy vùng hông.

Khốn khiếp. Tên hoàng đế thối. Hành nàng đến không còn cảm giác nữa rồi.

Vùng hông đau nhức tựa mấy cái xương bị gãy vậy. Cũng may mệnh nàng cao chứ nếu gặp phải kẻ khác chắc đã chầu Diêm lão vương rồi.

Lại nói đến kẻ kia, ăn sạch sẽ rồi bỏ nàng lại thế này. Thật không khỏi có chút mất mát a.

Cố gắng gượng dậy phần hông lưng đang đau nhức, đôi chân ngọc thon dài thả xuống nền nhà rải thảm.

Khập khiễng bước tới phòng tắm.

Đau quá đi. Hoá ra lần đầu tiên mà internet nói là như thế này. Cuối cùng cũng được trải nghiệm, nhưng hình như là hơi quá sức nga.

Lê từng bước, vừa lấm bầm rửa xả tên thối hoàng đế.

Ít nhất cũng phải bê nạng vào bồn tắm chứ, không biết thế này dễ mang nghệt chủng nhà hấn lấm sao? Cỗ đại vẫn là ngu ngốc, ngay cả kiến thức y học cơ bản thế cũng không biết. Cứ thế mà đi gieo mầm mống lung tung.

Đang cố lôi mười tám đờivươngchúa tên nào đó ra mà xả tức một lần thì hông xuất hiện một thủ lực, còn đang định thần là tên nào to gan lớn mật thì bên tai lại bị hơi thở nóng rực có chút quen thuộc phả vào, liếm nhẹ lên vành vai khiến Hà Diễm run rẩy vô lực.

Toàn thân liền bị ôm lấy, bế vào phòng tắm.

Đặt má lên khuôn ngực vạm vỡ dù cách lớp áo bào kia nạng cũng không khỏi nghĩ tới tối qua khiến mặt đỏ tim đập.

Lồng ngực hấn thật chắc chắn, hơi thở cũng bất giác khiến nạng cảm thấy an toàn, mặc dù khí lạnh vẫn bao quanh thân hấn.

Thực sự là mệt muốn chết.

Hà Diễm như con mèo nhỏ rúc trong lồng ngực hấn, mặc hấn đặt nạng vào bồn tắm đã được hoà ấm với nhiệt độ vừa phải, hoa hồng trắng tinh khiết rải đầy mặt nước toả hương thơm tinh tế.

Cảm nhận nhiệt độ ấm áp bao quanh cơ thể, Hà Diễm thả lỏng người, nhắm nháp cái cảm giác dễ chịu lan toả toàn thân.

Hấn dơ tay chạm vào người nạng, hoàn toàn biết nạng đã bại liệt khí lực mà cố nén dục vọng đang muốn trời dậy.

Thề có thiên địa thần

Hắn không biết tắm cho mình là như thế nào chứ đừng nói đến tắm cho kẻ khác.

Đành vậy.

Hắn lấy nước, dội.

Lấy được thơm, thoa.

Lấy nước, dội.

Hà Diễm dù nhắm mắt mặc hắn quấy phá nhưng là vẫn nắm bắt toàn bộ quá trình tắm rửa của mình. Nếu nói củ khoai lang được rửa như thế nào thì Hà Diễm đảm bảo bản thân mình vừa được đối xử y như thế.

Nàng buồn cười nhếch lên khoé miệng.

Cái gì cần làm cũng đã làm rồi, lại còn bày ra dáng vẻ kia là sao chứ. Thật không dám nghĩ kẻ tối qua hành hạ nàng và người đang đổ mặt tắm cho nàng đây là cùng một người a.

Triệu Tử Dương là vẫn không rõ bản thân muốn làm gì lại phát sinh ân xá tắm cho nàng. Aiz...bất quá coi như đặc ân cho lần đầu tiên của nàng đi.

Nghĩ vậy liền cho là vậy, hắn đặt nàng lên người, mặc cho nước trên người nàng chạy xuống áo bào.

Với tay lấy tấm khăn đặt trên thành bồn tắm lau quanh người nàng.

Lúng ta lúng túng quần tẩm y lụa lên người nàng tựa hồ gói cái bánh chưng, tạm gọi là mặc y phục.

Gật đầu nhìn thành quả vừa gây dựng nên, Triệu Tử Dương thầm tự tán thưởng bản thân rồi bế nàng đặt lên giường.

Đang mơ màng chuẩn bị thiếp đi thì nghe giọng trầm thấp của ác vương vang lên.

"Nếu quá sức người có thể rút lại."

Hà Diễm mệt mỏi mở mắt, mày liễu nhú lại nghi ngờ nhìn hăn.

Dường như là hiểu nàng đang muốn nói gì, hăn thở dài, ngón tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp.

"Quốc sự là việc của nam nhân thiên tử, nữ nhân như nàng không cần phải dây dưa."

Thực ra, nghĩ đến nàng ta sau hai ngày mà thất bại, liền đau lòng không nổi.

Nàng như thế nhất định sẽ bị định tội, nhất định sẽ không thoát khỏi cái chết.

Ặc...

May mà nàng không uống nước, không ăn cơm, nếu không đã bị bộ dáng ôn nhu này của hăn dọa cho chết khiếp rồi.

Bị nàng ban phát cho vẻ mặt không tưởng tượng nổi mà nhìn hăn như quái nhân, Triệu Tử Dương ho khan, bõirối quay mặt sang bên. Lộ ra khuôn mặt góc cạnh, tuấn mỹ.

Hà Diễm thấy dáng vẻ này lại cảm thấy có chút đáng yêu, đành cất khó nhọc cất giọng.

"Người yên tâm. Ta đã nói được tức là đã có cách."

Ý ta là ta phải về nhà. Vậy nên không có cách cũng phải có cách.

Triệu Tử Dương chăm chú dán ánh mắt vào thân thể mềm yếu đang nằm đó. Nhìn thấy sự kiên định của nàng, hắn đành thở dài, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

"Nàng nhớ. Nếu làm lỡ đại sự, ta quyết không nương tay."

Mày kiếm nhượng lên, ánh mắt sắc sảo nghiêm nghị, bỗng chốc toả ra hàn khí áp bách, thật làm Hà Diễm khó lòng thích nghi. Rất tương hợp với phong cách của 'cường công', nếu hắn là chỉ là tìm nàng để giải quyết nhu cầu vì thiếu vắng 'mỹ thụ' Doãn Đình Tống kia, thì dù có trở về hiện đại nàng cũng không tiêu hoá nổi sự tình này.

Nàng muốn chắc chắn lần đầu của mình không phải đã dùng lãng phí. Liền chỉnh đốn nét mặt nghiêm túc, chuyên tâm nhìn hắn một hồi.

"Người thật sự...không phải là đồng tính luyến?"

Hắn...

Thật sự muốn giết người.

*** _____

Rừng

Gió rít qua kẽ lá rung động trên đầu

Theo đó là một mảnh âm u

Không có tiếng chim chóc, chỉ có tiếng côn trùng kêu

Lộ cộc những bước chân ngựa dẫm đạp lên mặt đất đầy đá lớn

Thú thật...gây cho hậu bối hai ngàn năm như Hà Diễm cảm giác rừng mình

Hà Diễm không biết cười ngựa vậy nên được bố trí ngồi xe.

Ngồi trong xe ngựa, Hà Diễm một thân nam tử y phục, tóc dài búi cao, xuyên qua là chiếc trâm cài bằng phi thủy có đuôi phượng hoàng được chế tác tinh tế.

Mày liễu mắt nai, sống mũi cao thẳng, đôi môi phấn nộn, tựa tiên tử thoát tục không nhiễm bụi trần.

Nhìn một lần chỉ muốn nhìn lại một lần, một lần...

Ngón tay măng non cầm lấy cuốn y thư cũ kỹ gần như là bị nhàu nát, chăm chú lật dở.

Trước lúc ra khỏi cung, nàng đã vô tình thấy cuốn sách này trong cỗ thư phòng ở Các viên, nó nằm một góc, dường như là bị lãng quên nhưng lại đập vào mắt nàng hai chữ 'xuyên dục'. Liền không suy nghĩ mà chạy lại nhặt lên để tìm hiểu, biết đâu lại là cách chế tạo thảo mộc kia.

Ngón tay lật ra trang cuối cùng.

Vẫn là không có.

Trong này chỉ nói về kiến thức các loại dục, độc và phương thức chế tạo.

Gấp lại cuốn y thư với bìa ngoài đã ố vàng, còn điểm một vài lỗ rách, Hà Diễm tựa đầu vào cửa sổ xe ngựa, thở dài.

Nhớ Hà lão ba lúc nào cũng quát mắng nhưng giọng đầy ưu chiều.

Nhớ chiếc máy tính đời mới nhất nàng chỉ mới mua được hai ngày.

Nhớ tiếng ồn ào của xe cộ.

Nhớ nãi nãi quá.

Nãi nãi?

Hà Diễm bỗng chốc như nhớ ra gì đó, giật mình mở lớn mắt nhìn vào cổ tay.

Chiếc vòng...chiếc vòng tay bằng gỗ chàm mà nãi nãi tặng nàng ngày sinh nhật...

Biến mất rồi.

Không thể nào.

Sao nàng không để ý tới chuyện này.

Chưa từng nghĩ đến nàng bị xuyên qua đây là vì chiếc vòng đó.

Liệu có phải là vì nó không?

Nếu nhìn không nhầm thì tuổi của chiếc vòng kia cũng ngang với thời chirderu này.

Nếu vậy thì nàng phải tìm bằng được nó.

Có thể là đúng, cũng có thể không phải. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng thì cũng không thể bỏ qua.

Cuống cuống tìm quanh thân thể, vừa lúc quay mặt định mở túi hành lý ra xem thì một vật thể nhanh như cắt chạy qua, cách khuôn mặt nàng gần như chỉ là một phần nghìn milimet.

Lực đạo mạnh mẽ dứt khoát, nhanh đến mức nàng phải định thần một lúc mới biết mình vừa bị phóng ám khí.

Lúc này mới để ý thấy xe ngựa đã dừng lại, cách đó không xa là tiếng kim loại va chạm kịch liệt.

Chỉ cần dùng tai cũng có thể đoán ra là đang có ẩu đả.

Hé mở bức màn che phía trước xe ngựa, hiện ra trước mắt nàng là hình ảnh của phim truyền hình kiếm hiệp.

Sáu hắc y nhân và một nam tử gương mặt như hoa, anh mỹ tuấn tú, bạch y thánh khiết, tóc dài cột đơn giản bằng một dải lụa trắng. Cứ thế theo gió bay theo những động tác uyển chuyển.

Trong tay hắn chỉ cầm một cây quạt, rất ôn nhu đánh với bọn người kia. Tựa như đang giỡn với những đứa trẻ hư.

Hắn động tác nhanh nhẹn thoắt ẩn thoắt hiện, không thể nhìn rõ quyền cước bằng mắt thường, quanh người toát nên khí chất ôn nhuận, điềm đạm. Tựa bậc tiên nhân cách biệt với trần tục phàm phu.

Sáu hắc y nhân kia chính là ám vệ được cử theo bảo vệ nàng, còn nam nhân tuấn mỹ kia...

Hảo đẹp trai.

Soái ca của ông tình kiếm hiệp đây a.

(Tg: có tiểu Dương rồi còn hám zai. Ta khinh =_=)

Ngăn cho bản thân không quá phấn khích mà reo lên, Hà Diễm chọn đứng ngây ngốc nhìn thiếu điều chảy nước miếng.

Còn chưa hiểu lơ mơ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cả sáu người kia liên tục thay nhau ngã xuống thì nàng đã bị mỹ nam nhân ôm lấy thân thể, sau đó nhún chân một cái liền bay vút lên cao, muốn kêu cứu nhưng là cả sáu ám vệ kia đều đã không còn dấu vết đâu.

Gì?????

Sao bỏ nàg lại một mình????

Khổn kiếp aaaaaaaaaa.....!!!!!!!

*** _____

Dù đang trên không trung

Dù thâm tâm rất sợ chết

Nhưng chết vì bị rơi từ trên cao còn vĩ đại hơn cái chết dầm dề như cho bọ cạp cắn, ném vào động rãnh hay nhốt chung với sư tử.

Nghĩ thế Hà Diễm liền không khách sáo mà liều mạng quấy đạp, bàn tay cũng không rảnh rỗi mà đấm hấn, vừa đấm vừa ước trong tay nàg là cây súng, xạ thủ ưu tú trẻ quốc gia là nàg sẽ cho hấn chết không toàn thây.

Huhu...sao số nàg xuyên qua gặp toàn trai đẹp thế này. Đã đẹp lại còn điên.

Không cam tâm a.

Mỹ nam nhân vẫn im lặng mím nhẹ bờ môi mỏng thanh lệ. Bàng lãnh nét mặt siết lấy thân ảnh trong lồng ngực đang quấy phá.

Nhún một cái lại đáp chân xuống đất.

Còn đang mù mịt giác quan, quay cuồng đầu óc thì mỹ nam nhân đã cúi người quỳ xuống trước mặt nàg, tay phải nắm thành nắm đấm đặt bên ngực trái, cúi thấp đầu tỏ vẻ tôn kính.

"Xin thứ lỗi cho Kỳ Lãnh đã chậm trễ. Giáo chủ."

"Ừm...Hả? Cái gì?? Giáo...giáo chủ.???"

Hà Diễm nhướn mày, miệng mở lớn hình chữ O, ngón tay chỉ vào mặt mình nhìn mỹ nam nhân.

Hắn có bị nhầm ta với ai không?

Có không?

Làm ơn nói có đi, đừng mang thêm rắc rối cho ta nữa mà. Ta chỉ muốn về nhà thôi.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Giáo Chủ Ma Giáo

Dưới chân núi với cảnh sắc tuyệt mỹ cổ đại

Thiên nhiên như tiên cảnh bồng lai

Gió lùa nhẹ thổi bay những lọn tóc

Hai nam nhân tiên tử ngoại hình tựa bạch ngọc

Một ôn nhuận băng lãnh, bỏ qua trần tục thế thái, mắt ướt mày đậm, râu đen sắc sảo, môi mỏng phớt hồng, bạch y như lụa quỳ xuống cúi đầu.

Một thanh thoát phiêu lệ, mắt ngọc mày ngài, cánh môi đỏ mọng, da dẻ như sứ đứng ngậy nhìn về kẻ đang cúi đầu trước mặt.

Hà Diễm ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng gào thét thảm thiết.

Đừng đùa với ta a.

Chỉ định sau hai ngày nàng sẽ về đoàn tụ với hiện đại giới, sao lại còn kéo nàng dính với giáo chủ nào thế này.

Lại còn là cao thủ a, e sẽ có nhiều rắc rối quá đi.

Hít một hơi, lại hít sâu một hơi.

Hà Diễm cẩn thận ngồi xuống nhìn nam nhân tự xưng Kỳ Lãnh, ngón tay chỉ chỉ vào mặt mình, ngốc nghếch cười.

"Hi hi...Kỳ đại hiệp. Người nhìn kỹ đi, ta không phải giáo chủ gì gì đó. Phải chăng có nhầm lẫn a."

Kỳ Lãnh ngẩng mặt lên, ánh mắt vừa chạm vào mặt nàng liền như phản xạ có điều kiện lập tức càng cúi thấp đầu hơn, khuôn má có chút ửng hồng. Thanh âm càng rõ vẻ lúng túng, thành khẩn.

"Giáo chủ thứ tội."

Hà Diễm ngân ra.

Thứ tội gì? Vì đã nhìn ta?

Ta là không phải ma nhân, cũng không phải quái nhân. Nhìn thì nhìn, ai bắt tội người a.

"Aiz...Ta thật không phải giáo chủ củ người. Sao người ngoan cố nhận bừa thế?"

Kỳ Lãnh nghe nàng ta nói vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút phát sinh nghi ngờ.

Nhưng khuôn mặt này, thanh âm này, mùi hương trên người nàng này...tất cả đều quen thuộc đối với hắn. Thậm chí với hắn còn quen thuộc hơn cả khuôn mặt củ chính mình.

Nàng mười ba tuổi đã gây dựng nên một phái hội hùng mạnh hô mưa gọi gió khắp nơi, thiên hạ không ai dám động dù lúc đó chỉ có mười người. Lấy tên là 'thập đại sát'.

Nàng võ công cao cường, nội lực thâm hậu, đứng đầu trong Tam đại cao thủ, đứng trên cả minh chủ võ lâm đương thời.

Nàng xinh đẹp tựa hoa, thập phần yêu mị, cảm dỗ nam tâm.

Nàng y thuật vượt qua phàm nhân, đến có kẻ bảo nàng còn có thể cải tử hoàn sinh.

Là đệ nhất thần y, cũng là thiên hạ đệ nhất ác ma.

Giáo chủ ma giáo - Hà Tuyệt Hy.

*** _____

Hành lang dài, điêu khắc tinh xảo bằng gỗ lưu hương, toả ra mùi hương thoảng nhẹ qua khứu giác

Những khung cột được chạm trổ công phu với vô vàn long phượng đang vươn mình uốn lượn

Triệu Tử Dương long bào kim sắc, toả ra ánh sáng phản chiếu lại tia bức xạ từ phía trên cao chiếu xuống, quanh người tựa như bao quanh bởi ánh dương kia.

Miệnvươngđung nhẹ trước mặt, mâu đen sắc sảo nhìn vào nơi vô định. Bạc môi anh tuấn vẽ ra đường cong yêu mị.

"Hoàng thượng. Người thật có thể làm thế?"

Giọng nói trong thanh, ôn hoà. Trường bào như sợi khói lên người. Doãn Đình Tổng đứng phía sau, đưa mắt phượng xinh đẹp nhìn lấy nam tử trước mặt đang đứng ngược hướng mặt trời, bóng lưng nhẹ nhẹ in lên mặt đất.

"Tại sao không thể? Không lẽ người nghĩ ta đã động lòng?"

Triệu Tử Dương quay đầu nhìn hẳn, mắt ưng nhướng cao, cánh môi giương lên nụ cười chế giễu.

"Vi thần không có ý đó."

Doãn Đình Tổng hai tay chấp đảnh trước, hướng long bào nam tử cúi đầu.

"Chỉ là thần chưa từng thấy hoàng thượng để tâm đến một nữ nhân như vậy."

Triệu Tử Dương lạnh lùng liếc hẳn, sau đó phất nhẹ ống tay, quay người tiếp tục men theo lối đi được rải đá hoa cương.

Với nữ nhân hẳn đã không có hứng thú. Huống hồ lại là người không đơn giản như nàng ta. Hẳn chỉ muốn xem đến cuối cùng nàng ta muốn giở trò gì.

Nữ nhân?

Với hẳn rốt cục cũng chỉ là vật dụng để phát tiết thôi.

Doãn Đình Tống không bồi thêm gì, chỉ tiếp chân hẳn đi theo sau. Suy nghĩ dạo đây Triệu Tử Dương là quá không bình thường.

Phát sinh với một nữ nhân chính tại phòng nữ nhân đó.

Khi nghe được tin đó, Doãn Đình Tống đã phải mất ba canh giờ để bình tâm lại.

Thà nói là người trong thiên hạ đã bị hoàng thượng giết hết không còn một ai còn dễ tin hơn việc hoàng thượng qua đêm tại phòng một nữ nhân.

Trước giờ nữ sắc dâm loạn là tối kỵ, không ai không biết. Triệu Tử Dương rất ít động chạm tới nữ nhân, ít đến gần như không có. Ngay cả LiêuBách Miên - quý phi được hoàng thượng sủng ái nhất trong ba trăm phi tần hậu cung cũng chưa từng có đặc ân được lâm hạnh* tại phòng mình. (*lâm hạnh: kể về câu chuyện của nam cô nữ đơn ấy mà ^.^)

Thêm vào đó, số lần nàng ta tới tẩm cung của hoàng thượng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng đó cũng chưa phải là vấn đề. Vấn đề là ngày hôm sau, lúc lên triều hăn không hề nhập tâm, ý kiến của bá quan cũng bị hăn không đem một từ nhập vào mà chỉ ậm ừ ra điều đã nghe.

Ngay khi vừa bãi triều liền vội vàng đứng dậy quay về Các viên.

Không thể phải công nhận nữ nhân kia thật bản lĩnh. Hay phải nói là quá biết cách câu dẫn đây.

Dù sao thì cũng là kẻ không đơn giản, cần đề phòng. Tránh gây hậu quả sau này.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bị Âm Sát

Đi đến hậu hoa viên

Gặp lại đúng nơi hôm đó đã được nhìn thấy cảnh sắc huyền ảo.

Nghĩ tới nữ nhân kia

Bất giác trên mặt hiện ra nét ôn nhu mà bản thân cũng không phát hiện ra.

Doãn Đình Tống đứng một bên, bị hình ảnh này lọt vào tầm mắt lại khiến hần thêm chắc chắn về quyết định của mình.

Một ác vương thì hãy là cứ một ác vương suốt đời, để nhân gian sợ hãi mà cúi đầu, để thiên hạ e sợ mà cúi rạp, để đứng trên vạn người phải độc ác mà thể hiện, phải tàn độc mà ra tay.

Triệu Tử Dương thẳng lưng, tay chấp phía sau nhìn ra cây hoa Hà Bách. Nơi mà lần đầu tiên hần nhận ra rằng tiên tử là có thật.

Lúc đó nàng ta thật hấp dẫn, tựa như thiên nữ động lòng người. Trên người khoát nhẹ bạch y đơn giản lại toát nên sự tinh khiết mê mẩn. Còn cả lúc nàng ta hít phải phấn hoa Hà Bách, lúc đó...lúc đó thật sự...

"Bẩm hoàng thượng. Có tin báo từ 'lục hộ thần'."

Một thị vệ run rẩy bẩm báo.

Là tin từ 'lục hộ vệ' nên nhất định là sự việc cấp thiết. Nhưng là hoàng thượng đang đi dạo ngắm hoa, lại xé rách không gian của ngài thì e rằng...

Triệu Tử Dương mắt vẫn nhìn vào cây hoa Hà Bách, tựa như không còn ai xung quanh. Không gian một mảng im ắng.

Một giọt...hai giọt...

Mồ hôi bắt đầu rơi. Thị vệ kia tuy cúi đầu xuống nhưng cũng đủ cảm nhận được sự run rẩy qua từng hơi thở, sắc mặt cũng dần chuyển trắng.

Doãn Đình Tổng thấy Triệu Tử Dương đứng yên vị, không có ý định 'tiếp chuyện' với thị vệ kia, lại nhìn vào thị vệ trạc ngoại lục tuần, thân hình có chút thô kệch đang run rẩy thì chặc lưỡi, xòe chiếc quạt lông vũ màu trắng trong tay, phất phệ trước mặt, bày ra bộ dáng thanh nhã mà hẳn cho là đẹp nhất đi đến cầm lấy tấm thư trên tay thị vệ.

Doãn Đình Tổng không nói gì chỉ liếc một cái, tên thị vệ liền biết điều mà cúi đầu thối lui.

Trước khi khuất khỏi còn cố gắng thở sâu một hơi. Tay vỗ vỗ ngực, hoá ra tim vẫn còn đập.

Mở ra tấm phong thư trên tay, sau một khắc Doãn Đình Tổng rạng rỡ giương lên cánh môi hồng nhuận, gương mặt yêu mị toát ra kinh hỉ khó giấu.

"Hoàng thượng. Người thật tiên liệu như thần. Nữ nhân kia chính là Hà Tuyệt Hy."

Triệu Tử Dương nghe thấy cũng nhếch lên khoé miệng, ánh mắt trào phúng.

*** _____

Trên đỉnh núi bao la toàn cây và thiên nhiên

Hà Diễm bực bội nhìn nam nhân tự xưng Kỳ Lãnh

Mắt đẹp liếc hăn một cái, lại quay người đi.

Nàng bước một bước, hăn bước một bước, nàng chạy hai bước, hăn chạy theo hai bước, nàng đứng lại, hăn cũng đứng lại.

"Này. Ta đã bảo đừng theo ta rồi mà."

Hăn bị điếc?

Chắc chắc...soái thế này mà điếc là lãng phí tài nguyên a. Dem về hiện đại giới thì hăn dù có điếc sẽ được dán mác là 'hoàng tử diễm lệ dù bị điếc' rồi bán ảnh, bán kỹ, bán luôn thân là đủ sống sung sướng cả đời a.

(Khụ...xin lỗi độc giả, Hà mỗ nữ ta lạc đề rồi.)

"Thứ tội thuộc hạ không thể nghe , 'thập đại sát' đã ra lệnh buộc phải đưa giáo chủ quay về. Trong giáo đang có chuyện rất khẩn."

Aiza...aiza...lại nữa rồi. Ta đã bảo ta không biết gì sao người cứ nằng nặc chỉ đích danh là là giáo chủ của người? Ta còn phải giải quyết việc nước nha. Ta chỉ còn ba phần tư thời gian thôi.

Hà Diễm trong lòng than vãn nhìn trời.

Bỗng một làn gió bay qua, mang theo mùi hương thật lạ mà cũng thật quen thuộc xộc vào mũi nàng.

Ngay lập tức Kỳ Lãnh xông tới lấy tay bịt mũi nàng. Hà Diễm bị hành động đột ngột này làm cho bất ngờ, mở lớn mắt, tay chân quấy đạp.

Hăn...không phải hăn định giết người chứ? Nói gì thì hăn cũng gọi nàng là giáo chủ, sao có thể...

Trong chốc lát xung quanh nàng bỗng khói trắng mù mịt. Cảnh vật xung quanh cũng mờ dần theo độ dày của khói.

Nàng không thở nổi. Kỳ Lãnh bịt mũi nàng quá chặt đi.

Được rồi. Đừng giết ta, ta theo người về giáo là được mà. Huhu...thánh mẹ Maria cứu con.

"Giáo chủ. Khói độc."

Hà Diễm dừng lại động tác, nhìn lại Kỳ Lãnh phía sau đang cố gắng dùng tay còn lại để bịt lấy mũi mình.

Làn da trắng mượt đang chuyển đỏ. Nhìn gần thế này mới thấy, đuôi lông mày của hắn có một vết sẹo nhỏ.

"Khói độc?"

Hà Diễm nghi hoặc hỏi.

Kỳ Lãnh gật nhẹ đầu, trong mắt nổi lên nghi hoặc.

Đây chính là loại độc đầu mà Hà Tuyệt Hy nàng chế tạo. Trong vòng ba khắc hít vào sẽ dẫn đến chấn động lớn tựa như bị ba cái búa lớn đánh vào huyết bách hội*, gây choáng váng và bất tỉnh ngay lập tức. Nếu hít phải quá ba khắc, thực vật hoá** suốt đời.

(*huyết bách hội: vị trí tại giao điểm của tuyến chính giữa đỉnh đầu và đường nối liền phần đầu dọc trên của 2 tai

**thực vật hoá: trở thành người thực vật. Tức tim mạch vẫn hoạt động nhưng bất tỉnh nhân sự, giống như đang ngủ say.)

Tuy là độc nàng tự chế, nhưng nàng lại là kẻ ghét tạo thuộc giải. Và độc của nàng cũng không một thái y nào trong thiên hạ có thể tạo ra giải được, đó chính là một trong những yếu tố đưa nàng lên một bậc trong giang hồ võ lâm.

Với nàng, đã độc thì không có giải, đã giải tuyệt đối không có loại độc nào không giải được. Trong tay nàng chính là 'bách hoàn độc', lại chỉ chế tạo duy nhất mười viên. Đã dùng hết tám viên, hai viên còn lại chính là bảo vật giang hồ được tôn phụng tranh giành đến chém giết lẫn nhau, là loại được giải được mọi loại độc mà thiên hạ luôn nhắm đến.

Có điều, độc nàng tạo ra chính nàng bây giờ lại không biết mà còn nghi hoặc hỏi hần?

Thật sự...

Có lẽ nào nàng ta thật sự không phải Hà giáo chủ?

Kỳ Lãnh gần như hít thở không nổi, liền vận khí nhún chân, ôm cả thân thể trước ngực bay lên không.

Hà Diễm được Kỳ Lãnh thả tự do cho cái mũi đáng thương thì ra sức hít thở lấy không khí.

Khói trắng phía dưới vẫn đang dày lên, những tiếng động xung quanh gần như cũng đánh động lấy nàng.

Đảo mắt liền thấy tứ phía đang tiến đến một loạt hắc y nhân, lấy hai người nàng làm trung tâm mà sát khí phóng tới khiến Hà Diễm bất giác run lên, hai chân nhũm mềm.

Trong tích tắc, tốc độ của bọn họ tăng nhanh, phóng ra những đoàn kiếm sắc bén về phía nàng.

Kỳ Lãnh thân thủ nhanh nhẹn tránh né những đoàn kiếm kia kéo theo nàng đang trắng bệch sắc mặt.

Xoẹt.

Một đoàn đao bay siết qua mặt nàng không quá nửa phân.

Xoẹt.

Đỉnh đầu nàng bị đoản kiếm bay qua, một vài sợi tóc rơi xuống.

Xoẹt.

Yết hầu nàng vừa chạm phải một vật kim loại lạnh buốt.

Phập.

Aaaaaa.....khôngggggggg...

Hà Diễm quay đầu nhìn về Kỳ Lãnh đang nhú lại đôi mày kiếm phóng khoáng, cảm giác của hấn như truyền tới cả nàng, đau.

Hấn vừa dùng tay đỡ lưỡi kiếm đáng lẽ là nàng nhận vào ngay huyết khúc cốt***.

(***huyết khúc cốt: vị trí tại xương khung chậu bụng dưới – hạ bộ, thương tổn đến khí cơ toàn thân, khí huyết ứ đọng.)

Những thanh kim loại sắc bén vẫn tiếp tục bay tới, Kỳ Lãnh lại bị thương. Với một cao thủ như hấn thì vết thương này chả là gì nhưng bờ môi múm chặt của hấn đang thâm tím lại, vùng bị thương máu chảy ra một mảng màu đỏ sẫm.

Có độc???

Cánh tay hấn ôm nàng nới lỏng ra, cả người gấn như lại tựa vào người nàng, cả hai trong phút chốc rơi xuống.

Phập.

Đau quá.

Đau như bị chặt ra khúc xương tại chân nàng.

Mắt Hà Diễm lơ lãng, mờ dần. Tâm nhìn nhạt đi. Khuôn mặt Kỳ Lãnh đang thống khổ trước mặt cũng trở nên hư ảo không rõ. Buồn ngủ quá.

Hà Diễm nhắm lại đôi mắt, xung quanh là một mảng tối đen sau đó bừng sáng ra màu xanh. Màu xanh nguyên thủy quen thuộc đến nhức mắt. Bên tai chỉ còn văng vẳng hơi thở khó nhọc của Kỳ Lãnh đang lay động nàng tỉnh.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trở Về

Mùi thuốc khử trùng?

Sao lại có mùi thuốc khử trùng?

Còn cả tiếng dao kéo bằng inox đập vào nhau

"Bác sĩ, mạch đập yếu."

"Cầm máu."

"Nhóm máu này trong kho lưu trữ hết rồi."

"Không ổn. Nhịp tim đang yếu đi."

"Nhanh. Chuẩn bị sốc điện."

"..."

Sao những ngôn ngữ này quen quá. Là ngôn ngữ y học hiện đại.

Chẳng lẽ...

Không thể nào.

"Bác sĩ không ổn rồi. Tim rất yếu."

"Bác sĩ. Khí huyết đang dần ứ đọng."

"Độc tố rất mạnh."

"Không thể dùng sốc điện nữa."

Lại là những giọng nói kia, dường như đang nhỏ dần.

Mà nàng không cần quan tâm, nàng đang rất buồn ngủ.

Buồn ngủ quá.

*** _____

Hà Diễm mở mắt, xung quanh nàng là một khung cảnh rất đỗi quen thuộc

Tường trắng, đệm êm, vật dụng hiện đại

Từ chiếc cốc được làm bằng thủy tinh đến chiếc bàn gỗ tinh xảo mang theo mùi hương quen thuộc tận mười chín năm nay.

Nhà nàng?

Hiện đại giới?

Dường như không tin vào mắt mình, Hà Diễm muốn đứng dậy để xác nhận lại bị những bó dây nhựa chằng chịt kéo về. Khó nhọc hít thở thông qua bình khí đang bịt trước mũi nàng.

Cảm giác toàn thân mềm nhũn không còn khí lực, cơn đau toàn thân truyền đến não bộ, Hà Diễm khẽ nhúu đôi mày thanh lệ, gương mặt trắng bệch.

Đau.

Là thật.

Soát lại ánh mắt tứ phía. Chính xác vẫn là căn phòng màu trắng khiết, tấm màn che bằng chất liệu tơ tằm được đặt thiết kế riêng từ nhà thiết kế Jennifer, trên thế giới chỉ có độc nhất một cái.

Chiếc giường lớn đến choáng ngợp hình trái tim, bày xung quanh là dây gấu kitty màu hồng phấn xinh xắn.

Hà Diễm không còn nghi ngờ, nàng chính là đang ở tại phòng mình.

Làm sao có thể? Bằng cách nào mà nàng quay về được?

Tốt rồi. Về được là tốt rồi. Nhớ mọi người quá. Nhớ nãi nãi, lão ba và cả mùi không khí ở thế kỷ 21 này quá rồi.

Cạch. Cánh cửa phòng nàng mở ra.

Nãi nãi???

Người đàn bà trên gương mặt dù đã ngoài sáu mươi vẫn xinh đẹp quý phái, mặc chiếc váy dạ hội được đính thạch anh và ngọc trai quanh viền váy, không tạo cảm giác phô trương mà lại gây cho người ta cảm thấy thanh tao nhã vị, khí chất ngời ngời. Khoác ngoài là một tấm lông thú màu đỏ, càng tôn nên khí chất tôn quý khó sánh.

Chắc là vừa từ yến tiệc trở về.

Nhưng là vậy, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng thì đối với đứa cháu như nàng cũng không thể che giấu.

Đôi mắt nãi đã hiện thêm nhiều vết chân chim, cho thấy thời gian qua nãi đã buồn khổ đến mức nào.

Bất chợt hốc mắt nàng nóng lên, từ khoé mắt hiện ra thứ chất lỏng trong suốt.

Nãi. Con nhớ người.

Nãi nãi nàng - Vô Thực Ánh là một nhà khảo cổ kiêm nhà nghiên cứu hạt nhân mật của tổ chức FAL trên thế giới.

Suốt đời không sợ trời không sợ đất, không thiện không ác, dù Hà ba là con trai nãi nhưng nãi không bao giờ nhân từ, chỉ yêu chiều mỗi mình nàng.

Là người duy nhất nàng biết rằng, có thể huỷ diệt cả thế giới nếu để nàng được sống.

Vô Thục Ánh chậm chậm cởi ra áo lông thú đặt lên ghế, đi đến bên giường mà nhìn nàng ôn nhu.

Ngón tay thon dài, làn da mịn màng tựa thiếu nữ vuốt ve khuôn má bạc nhợt của nàng.

"Diễm nhi. Khổ cho con rồi. Là lỗi của ta. Ta sẽ không để con chịu khổ nữa."

Lỗi của nãi?

Hà Diễm không hiểu nhìn Vô Thục Ánh.

"Aizz...được rồi. Để ta kể con nghe."

Hai nghìn năm trước, tức thời đại Chirderu, có một nước tên Vương Tân, hoàng đế tàn bạo, xử giết dân chúng không lý do.

Hắn là Triệu Tử Dương, sáu tuổi hạ độc phụ hoàng lên ngôi vương. Bảy tuổi ra lệnh xử trảm chính mẫu thân mình.

Mười tuổi diệt toàn Lý gia ở Lý phủ Trường thành, cũng chính là ngoại thân của hắn.

Mười hai tuổi lập ra quân đội ám sát gồm chín vạn người, ai cũng tinh thông võ thuật, đều là cao thủ thiên hạ, nhưng bị hắn chế ngự bằng độc dược chết người, mỗi tháng phát tác hai lần, nếu không có thuốc giải tạm thời của hắn thì bọn họ sẽ chết sau một canh giờ.

Hắn lợi dụng quân đội ám sát để tiêu diệt những kẻ hản cho là bất lợi.

Mười lăm tuổi, dân chúng ở Bắc Hà thành bạo loạn, ngày hôm sau Bắc Hà thành liền xác chết ngổn ngang, không một bóng người, huyết máu tràn lan chảy thành sông.

...

Bấy giờ người người căm phẫn, kẻ kẻ oán than.

Có những tổ chức mật riêng được thành lập, nổi danh nhất chính là ma giáo, người đứng đầu ma giáo là một nữ nhân tên Hà Tuyệt Hy.

Nàng ta xinh đẹp tựa thiên tiên, võ thuật nhất đỉnh thiên hạ, y thuật không ai sánh bằng.

Nàng ta có mối thù sâu đậm với Triệu Tử Dương, muốn tiếp cận hắn để trả thù. Nhưng lại bị hắn thâm ác giết chết. Trước khi chết, Hà Tuyệt Hy đã nhỏ máu của chính mình lên chiếc vòng tay gỗ, là vật tùy thân duy nhất mà nàng ta luôn mang theo kèm theo lời nguyện muôn thuở sẽ hồi kiếp để quay lại giết bằng được hắn.

Là do mối hận quá lớn hay do xác cảm quá mạnh mà chiếc vòng linh ứng, phát ra màu xanh hút lấy giọt máu trên đó.

"Nãi nãi...nói như vậy...chẳng lẽ con chính là..."

Vô Thực Ánh nhìn xa thờ dài, nhẹ gật đầu.

"Đúng vậy. Con chính là truyền kiếp của Hà Tuyệt Hy, chính là tổ tiên của Hà gia."

Ánh mắt hiền hoà nhìn Hà Diễm nói tiếp

"Nàng ta chết lúc vừa tròn mười chín tuổi nên con gái Hà gia tròn mười chín tuổi đều được truyền lại vòng gổ kia.

Từ nhỏ Diễm nhi đã thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp như ngọc, tất cả đều là khiến ta không yên lòng."

Giờ thì nàng hiểu rồi a.

Nàng hiểu tại sao lại bị hiểu thành Hà Tuyệt Hy.

Tại sao nàng bị ám sát rồi a.

Là hãn. Triệu Tử Dương. Người nhớ lấy.

Kiếp trước người giết ta, kiếp này người giết ta.

Phải chăng chính là số kiếp không thể cắt?

Ta sẽ ghi nhớ cả hai cái chết mà người ban, ta sẽ không tha cho người.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chuẩn Bị Cho Sự Trở Lại Cổ Giới

Hai tháng trôi qua, Hà Diễm đã có vẻ bình phục nhưng nàng vẫn phải nằm trên giường vì Vô Thục Ánhlo lẳng

NHưng như thế không phải là nàng chỉ ăn không ngồi rồi.

Hai tháng nay Hà Diễm đã tập hợp lại tất cả những tư liệu liên quan đến Vương Tân quốc trên toàn thế giới. Có một điều nàng nhận ra trong khi đọc lại tất cả các tư liệu đó là...

Đã có sự thay đổi lịch sử.

Nếu như trước khi nàng xuyên thì Triệu Tử Dương sẽ chết ở tuổi hai mươi mốt, tức là do bị trúng độc lần đó.

Hiện tại, tất cả những tư liệu liên quan đều đã bị chuyển dịch thành hẳn đã gặp phải một căn bệnh hiểm nghèo khó qua khỏi nhưng đã được thái y cứu chữa kịp thời.

Nói như vậy, chỉ cần một chút thay đổi trong quá khứ thì hiện tại cũng sẽ thay đổi theo.

Đây là điều nàng không muốn, lịch sử là môn học yêu thích của nàng, là thứ gắn kết nàng nhất với thế giới này, có điều... không thể.

Nàng nhất định phải quay lại, phải trả thù cho cả nàng và Hà Tuyệt Hy, trả thù cho cả những bách tính đang khốn đốn oán than vì hẳn. Trả thù cho cả Kỳ Lãnh bởi cứu nàng mà đã bị thương nữa.

Hà Diễm mặc chiếc áo ngủ rộng bằng vải sa mỏng, ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ.

Ánh mắt như nước, mái tóc như lụa thả xuống, ngoài cửa sổ lá cây lay động trên những tán xanh. Ánh nắng chiếu soi lên vùng cỏ mượt mà, tạo nên một khung cảnh thật yên bình.

Khác quá. Khác với chirderu quá nhiều.

Bất chợt, nàng lại muốn ở lại đây. Ở lại chốn yên bình này hơn là quay lại cái thế giới hỗn độn đầy huyết máu và oán hận kia.

Thôi được rồi, là nàng sợ chết. Ở đây đang yên yên ổn ổn sao muốn quay lại đó làm gì?

Chỉ là nơi nào đó trong nàng cứ kêu gào, cứ thôi thúc nàng hãy quay lại. Và đâu đó trong thâm tâm, nàng lại rất hận hận, cái cảm giác căm hận mà trước nay chưa từng có.

Có phải vì hắn đã giết nàng? Không.

Có phải vì hắn đã giết kiếp trước nàng? Cũng không.

Chỉ là nơi lồng ngực trái cứ khó chịu không thôi.

Là vì sao? Hà Diễm tự hỏi.

'Cạch'

Tiếng mở cửa phá đi không gian khó chịu mà Hà Diễm đang đắm mình, nhưng là cái kẻ xuất hiện lại càng khiến nàng bức mình hơn.

Kẻ đó không ai khác chính là Lý Nặc - bạn thanh mai trúc mã của nàng.

"Người đến đây làm gì?"

Hà Diễm chán ghét nhìn hắn, từ khi nàng trở về đây ngày nào hắn cũng đến mang theo cái bộ mặt như đưa tang. Dù bị nàng xua đuổi hắt hủi thì Lý Nặc vẫn là lấy lý do cho hắn một cơ hội để chuộc lỗi.

Chuộc lỗi? Hắn nghĩ đúng ngày sinh nhật nàng cưỡng bức nàng mà có thể chuộc lỗi?

Dù bị xuyên qua không phải lỗi do hắn nhưng Hà Diễm nàng tuyệt nhiên đổ hết tội lên đầu hắn.

"Tiểu Diễm. Ta..."

Lý Nặc khuôn mặt góc cạnh trắng mượt, thân hình vừa vặn, nhìn có vẻ là một công tử bột được nuông chiều quá mức nhưng thực ra, hắn từ nhỏ đã được huấn luyện trong quân đội, cũng là ám sát viên của tổ chức FAL.

Hắn từ nhỏ đã rất quan tâm, bảo vệ nàng như cô công chúa, xem nàng chính như bầu trời của mình.

Bây giờ đứng trước mặt nàng, một nữ nhân chân yếu tay mềm, thân thủ ở mức độ trung bình khá, chỉ đủ để bảo vệ bản thân thì ám sát viên máu lạnh như Lý Nặc cũng ngập ngừng không biết nên nói gì?

"Người làm sao? Nói nhanh đi, ta còn phải nghỉ ngơi."

Hà Diễm vẫn là khó chịu, cất lên giọng nói xuân phong của mình mà đuổi khách.

Lý Nặc bày ra bộ mặt của đứa trẻ có lỗi cúi đầu xuống, quay người đi ra cửa.

"Khoan đã. Lý Nặc."

vừa nghe Hà Diễm gọi, chân Lý Nặc dường như được gỡ lỏng xo ngay lập tức đã quay lại bên giường cô, ánh mắt chờ mong.

Giờ phút này đối với hắn mà nói, dù nàng có kêu hắn đi chết hắn cũng sẽ không do dự mà đi.

Hà Diễm nhìn hắn, đôi mắt đẹp lộ rõ vẻ kiên quyết cấm từ chối, đôi môi phẫn nộ có chút bạc nhợt mở ra.

"Người dạy ta võ đi. Ta muốn học võ."

Dù không hiểu vì sao nàng đột nhiên lại muốn học võ, thứ mà ngày xưa nàng cực ghét nhưng Lý Nặc vẫn là gật đầu.

"Diễm nhi muốn học gì?"

"Tất cả."

Phải. Nàng phải học, phải biết mọi thứ.

Muốn trả thù, nàng phải tinh thông cả võ thuật, y thuật, sử học và cả công nghệ hiện đại.

Trước khi quay trở lại cổ giới, Hà Diễm nàng phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thật hoàn hảo.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hang Động Bọ Cạp Độc

Hà Diễm cùng Lý Nặc đi đến vùng phía bắc Ustraylia, nơi đóng cứ của trung tâm huấn luyện sát thủ FAL.

Vì Lý Nặc là kẻ có tiếng nói trong tổ chức nên hai người nhanh chóng vào được bên trong.

Hà Diễm mặc một bộ quần áo đen bó sát, chân đi boots da màu đen bóng, bên hông là đai lưng bằng kim loại được trang bị dao và súng cùng các loại dũợc mà Lý Nặc cho là cần thiết.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, hai người đi sâu vào rừng, đến trước một tảng đá lớn Lý Nặc dùng tay không đẩy, hiện ra trước mắt là một hang động tối mịt.

"Diễm nhi, đây là địa ngục, nếu nàng muốn quay lại..."

"Ta vào đây. Ba ngày đúng không? Cảm tạ người."

Dứt lời, Hà Diễm bước vào trong không để ý đến Lý Nặc đang đứng phía sau như muốn tự mình đập đầu vào tảng đá lớn.

Khốn kiếp. Trong kia thật sự rất nguy hiểm.

Đáng ra...đáng ra có đánh chết hẳn cũng không nên đưa nàng tới đây.

Bước vào sẽ gặp phải cửa thứ nhất, bọ cạp sát. Đây là cửa dành cho người mới, liền sẽ không tránh khỏi bị trúng độc do bọ cạp chích đốt.

* * * * *

Hà Diễm tựa lưng vào vách động, ôm lấy cánh tay vừa bị bọ cạp đốt.

Vùng bị đốt gần như tê dại không còn cảm giác. Chỉ thấy toàn thân nóng bừng và kiệt quệ sức lực, đôi chân nhũn ra khó lòng đứng vững.

Lý Nặc nói đây là loại bọ cạp được tổ chức lai tạo từ bọ cạp Intaristo có độc tính mạnh thứ ba trong các loài động vật nguy hiểm trên thế giới với chất độc kalli xyanua được cấy ghép ngay vào cơ quan sinh sản, sản xuất ra cho cơ thể bọ cạp một loại độc tính mạnh gấp ba lần độc tính ban đầu.

Hà Diễm cố gắng đứng trên đôi chân không còn cảm giác, tưởng chừng như thân mình đang bay lơ lửng. Lết...

Bộp.

Một con bọ cạp rơi từ phía trên hang động xuống vai nàng, tim đập 'thịch' một tiếng tựa như muốn rơi ra ngoài.

Có trời mới biết, nàng sợ nhất là chuột, sau chính là động vật bò sát.

Cổ nuốt xuống ngậm nước bọt, mím chặt cánh môi để không phát ra thanh âm.

Lý Nặc nói, bọ cạp intaristo rất nhạy cảm với âm thanh, chỉ cần xuất hiện âm thanh lạ ngay lập tức cả hang động này sẽ tràn ngập bọ cạp, đến lúc đó cái chết là không thể tránh khỏi.

Hà Diễm bước chân nhẹ tránh tiếng động, khễ khàng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng khớp chân khởi động của lũ bọ cạp đang di chuyển.

Tâm nàng một trận run rẩy, chất độc thấm dần vào cơ thể khiến nàng đau đớn tựa hồ bị hàng vạn mũi kim đâm vào.

Vừa đau đớn vừa phải tập trung để cho lũ bọ không phát hiện, Hà Diễm bước từng bước chậm chạp vô lực.

Kia...

Lũ bọ có hàng vạn hàng tỷ cá thể đang tập trung trước mặt nàng.

Cố nén cho tâm tình không bị xáo trộn, Hà Diễm run run cánh tay đang mò mẫm trên các hìn đá trên vách động. Dù sai cũng phải đi tiếp, không thể bỏ cuộc, thuốc giải cho loại độc bọ cạp này chỉ có một và nó lại đang ở phía cuối hang động này.

Phải nhanh lên, Lý Nặc nói cơ thể con người chỉ chịu đựng được hai canh giờ, nếu quá sẽ mất mạng ngay.

Tiếp thêm lực lên cánh tay dường như đã cứng đờ, Hà Diễm bám víu lấy những viên đá kia làm điểm trụ mà men theo.

Hai mét...một mét...nửa mét...

Ổ bọ cạp lớn như ngọn núi tạo nên cánh cửa chắn trước lối đi trước mặt.

Hà Diễm cắn lấy môi dưới, gắng sức để không khóc ra tiếng. Mắt nai ánh lên chất lỏng trong veo, hốc mắt hồng lên.

Triệu Tử Dương. Ta tuyệt đối sẽ trả cho ngươi gấp trăm lần, gấp vạn lần mà ta phải nếm trải.

Nhìn về lũ bọ cạp đang chất chồng lên nhau, tạo thành khối đen khổng lồ, Hà Diễm nhớ lại lời Lý Nặc.

'Khi Diễm nhi đi tới khối bọ, hãy dùng viên đá thơm màu xanh ném về phía chúng, chúng sẽ bị bất động trong vòng năm giây, tận dụng thời gian ngắn ngủi đó, nàng phải chạy qua đó. Càng nhanh càng tốt. Nếu không....hậu quả nàng cũng hiểu mà.'

Hà Diễm tim đập thành thịch, thò tay lấy ra một viên đá màu xanh ánh tím, toả ra mùi hương kỳ lạ, nhưng nàng không có thời gian mà tìm hiểu,

nhanh chóng ném về phía khối bọ.

Cạch.

Viên đá rơi xuống ngay tại khối bọ màu đen tạo ra tiếng động nhẹ nhưng lại ảng hưởng nhất định tới toàn bộ bọ cạp trong hang, chúng tản ra, chiếc đuôi hình mũi tên cong lên chĩa về phía trước, sau một khắc liền bò về phía nàng với tốc độ nhanh như tia chớp.

Hà Diễm hoảng loạn nhìn tứ phía đều là bọ cạp đang lấy nàng làm trung tâm. Tiếng khớp chân lạo nhạo khiến nàng khiếp đảm.

Aaaaa.....

Không phải Lý Nặc nói ném viên đá thì bọn chúng sẽ ngưng động sao?

Tại sao?

"ÁAAAAAAAAA....."

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quay Về Cổ Đại, Gặp Lại Bạo Vương

"AAAAAAAAAAAA....."

Hà Diễm giật mình hét lớn khi trông thấy một con bọ cạp lớn, dài đến gần nửa mét đang cong lên cái đuôi hình mũi tên hướng về phía nàng, với tốc độ nhanh như tia chớp.

Lớn quá đi, trong tích tắc nàng rút ra được một vài kết luận.

Một: con bọ cạp này rất nhanh lại rất lớn, chắc chắn là con đầu đàn

Hai: nó đang chạy...à không, phải nói là nó đang bay về phía nàng với tốc độ ít nhất một trăm hai mươi kilomet trên giờ.

Ba: nàng sắp chết rồi.

(Na:chết đến nơi còn ở đó mà phân tích với kết luận.)

Aaaaaaaa..... Hà Diễm hét lớn, hai tay tự ôm lấy đầu mình ngồi xuống, mắt nhắm chặt lại, trong thâm tâm nàng gọi cái này là tư thế chờ chết.

Ơ?

Im lặng.

Sao vậy?

Nàng không đau.

Sao không còn tiếng lạo xạo của bọn bọ cạp bò tới?

Hé đôi mắt đang nhắm chặt vì sợ, khung cảnh trước mắt nàng chính là toàn bộ bộ cạp đông nghìn nghịt đang bất động với chiếc đuôi vẫn đang hướng về nàng.

Như thế...

Có phải là nàng đã được cứu rồi?

Tay nàng đặt lên ngực trái, giữ cho thứ bên trong không vì sợ hãi quá mức mà đập đến khó chịu.

Sau đó liền luống cuống chân tay chạy một mạch về phía sâu trong hang động, nỗi sợ làm nàng quên mất đi bản thân đang mang trong mình kịch độc, nhanh chóng sải chân chạy.

Hộc hộc hộc

Hà Diễm tựa lưng vào vách động thở gấp.

Ánh sáng kia rồi. Lý Nặc bảo hang động này là một đường ngầm xuyên qua ngọn núi. Nhìn thấy ánh sáng tức là nàng đã thoát khỏi hang động bộ cạp.

Nhanh qua thôi, nàng sắp hết hai canh giờ để chất độc thấm hết vào cơ thể. Đến lúc đó nàng chết chắc.

Hơn nữa nàng chỉ có ba ngày để luyện tập ở thung lũng đen.

Nghe tới thung lũng đen của FAL rất đáng sợ, đó là lò đào tạo sát thủ siêu cấp trên thế giới.

Mà Hà Diễm cũng chỉ biết có thế, còn việc đáng sợ thế nào là việc của sau khi thoát khỏi đây.

Hà Diễm bước tới cuối hang động, mò mẫm thấy một hòn đá tựa hình vuông trên vách, đúng như Lý Nặc nói, bên phải hòn đá có một lỗ nhỏ, chính là chất tiết của bọ cạp khi đến mùa giao phối, mà bọ cạp intaristo này rất đặc biệt, ba năm mới giao phối một lần, hơn nữa chỉ có chất tiết của con đực khoẻ mạnh nhất mới được phép tiết vào đây để bọ cạp chúa (tức con cái sinh sản) vào lỗ này ăn chất tiết, sau đó chất tiết sẽ ngấm vào cơ thể bọ cạp chúa, khiến cơ thể nó tiết ra một loại hoocmon có thể tự thụ tinh.

Đồng thời với thụ tinh, chất tiết này cũng chính là thuốc giải duy nhất cho độc của nó. Hơn nữa khi độc và giải kết hợp sẽ tạo nên một số thay đổi trong cơ thể, giúp cơ thể kháng lại mọi loại độc dù trung tính hay cao tính.

Thật sự mà nói thì...đó hẳn không phải là thay đổi nhỏ đâu a, lại còn rất rất là có lợi cho nàng sau này nếu còn có kẻ muốn hạ độc nàng như lần đó.

Có thể coi đây là giải dược hiếm, những kẻ muốn trở thành sát thủ hằng năm đều lên tới hàng vạn, đâu dễ gì mà có được giải dược này, người trở vào và kẻ đi ra hang động luôn có bội số lên tới hàng trăm nghìn, nàng cũng là may mắn còn một ít chất lỏng nhấp nháy dính đầu ngón tay.

Hà Diễm nhìn lên đầu ngón tay xinh đẹp, khó khăn bỏ vào miệng nuốt lấy chất dịch ít ỏi kia.

Cảm giác đắng ngắt và buồn nôn dâng cao, nàng muốn khóc.

Một tiểu thư từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, chưa từng phải động tay chân vào bất cứ việc gì, bên cạnh luôn là kẻ hầu người hạ như nàng, thật có cảm giác thống khổ tựa địa ngục.

Một giọt...

Hai giọt...

Từ khoé mắt Hà Diễm rơi ra những giọt nước mắt trong veo.

Khịt khịt mũi. Hà Diễm quệt ngang nước mắt, vỗ vỗ vào khuôn mặt đã ửng đỏ vài cái rồi đi tiếp.

Vừa bước ra khỏi hang, khung cảnh xung quanh làm Hà Diễm choáng ngợp.

Rừng.

Đây giống như là...

Chỗ này thật giống với nơi mà nàng và Kỳ Lân bị ám sát.

Đến cả hòn đá bên cạnh cây bạch hồ gần nàng đây cũng giống hệt.

Làm sao?

Làm sao mà có thể, hơn nữa chẳng lẽ cái cây này không lớn hay là ít nhất cũng đã đã bị phá huỷ rồi? Đâu còn có thể ở đây.

Còn có hòn đá, chẳng lẽ sau hai nghìn năm mà nó không bị bào mòn?

Chắc là nhớ nhầm.

Hà Diễm tự giải thích với bản thân, sau liền tiếp tục theo chỉ dẫn của Lý Nặc, cầm theo la bàn đi về hướng đông nam, vĩ độ 24,5 .

Khoảng hai canh giờ sau, Hà Diễm chính là cái gì cũng không thấy. Tứ phía chỉ toàn cây rừng. Phía trước cũng là đường cụt, là vách núi dựng đứng.

Được rồi. Không phải là nàng đã đi lạc hướng chứ?

Nhìn xuống chiếc la bàn trên tay Hà Diễm tự nghĩ có phải nó bị hư gì không? Rõ ràng nàng đi đúng theo chỉ kim của nó mà.

Aiz...

Đang mông lung nghi hoặc thì từ những tán cây nổi lên tiếng động lạ, sau liền từ phía trên xuất hiện đủ loại sinh vật, không chỉ có bọ cạp, rắn, rết...mà còn một đồng loài hình dáng kinh dị khác mà căn bản là nàng chưa từng thấy bao giờ.

Bọn chúng đang nhìn nàng, đang di chuyển về phía nàng.

Đừng...đừng mà...đừng tới đây...

Nàng không cần.

Nhìn những con vật hình thù kỳ dị, tim Hà Diễm dường như muốn ngừng đập.

SOẠT...

"AAAAAAAAAA....."

Hà Diễm rơi xuống vách núi.

Trong đầu chỉ còn lại bốn chữ: LẦN NÀY CHẾT CHẮC.

*** _____

(Na: thấy có nhiều bạn bảo truyện này ngược. Thực ra Na làm hai bộ, một ngược một sủng, bộ sủng là bộ này, bộ ngược là bộ Huyết tình hắc đạo. Với cả Na đã nói truyện này sạch thì m.n không cần phải quan tâm sao vua mà sạch? Na sẽ cố gắng tìm ra nguyên cơ tin cậy để vua sạch.)

Đau đầu quá.

Toàn thân nhức mỏi.

Hà Diễm chớp nhẹ cặp mắt nặng trĩu nhìn xung quanh.

Ồ...thật quen nha.

Rất giống với căn phòng nàng ở tại Các viên của Vương Tân cổ đại nha.

Gì?

Các viên?

Hà Diễm bật dậy khi quang cảnh xung quanh dần hiện rõ vào tầm mắt.

Đây...

Đây chẳng phải là phòng nàng ở Các Viên sao?

Cổ nén cơn đau nhức toàn thân, Hà Diễm bước xuống giường muốn kiểm tra cặn kẽ liệu có phải đang nằm mơ không, lúc này mới nhận ra thân thể mình loã lồ, không một mảnh vải che thân lại còn có một ánh mắt nóng rực đang nhìn nàng chăm chú.

Hà Diễm sau một khắc ngạc nhiên liền nhảy ngay lên giường, dùng chăn cuộn lấy thân mình.

"Ng...ngươi sao lại ở đây?"

Hà Diễm nhú mào trách cứ.

Phải! Chính là hần, là tên ôn quân mà nàng ngày đêm muốn trả thù - Triệu Tử Dương.

Nhưng sao lúc này nhìn hần, nàng lại nhận thấy thực ra nàng không muốn giết hần?

Với cả...làm sao mà nàng xuyên về cổ đại rồi? Bằng cách nào chứ?

Lại nhìn tên ôn quân chết tiệt kia đang hướng ánh mắt như ngọn lửa tới nàng. Vẫn là khuôn mặt góc cạnh đẹp tựa tượng thần Apollo, vẫn là mái tóc dài được búi cao đầy khí chất vương giả, bên dưới những sợi tóc đen dày là

cặp mắt ửng hẹp dài của hãnh đang loé lên tia ðũa bõnh. Bạc môi mỏng như cười như không, giống như chế giễu lại giống như thoả mãn vì ðã bắt ðược con môi, toàn thân toát lên vẻ bá ðạo ngông cuồng.

"Là ta hỏi người sao lại ở ðây mới ðúng."

Triệu Tử Dương lạnh nhạt nói, cặp mắt vẫn nhìn nàng không buông tha.

Thiết nghĩ, hai tháng nay nàng ta biến mất không tung tích, lại còn ma giáo cũng yên yên ổn ổn không có hành ðộng gì, chính là khiến hãnh khó hiểu.

Cho người ðiều tra hành tung của nàng cũng chỉ có con số không.

Ðang trong lúc tưởng nàng ta ðã quy ẩn thì hôm qua khi hãnh ðang dạo quanh Các Viên, chính nàng lại từ trong không trung biến ra rồi ngã xuống trước mặt hãnh mà bất tỉnh nhân sự.

Lại còn mặc một bộ y phục hết sức kỳ lạ, bó sát thân thể, lộ liễu bày ra những ðường cong mê người, cạnh ðó còn rất nhiều những vật dụng mà hãnh chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ ma giáo có những loại vũ khí tối tân ðến vậy?

Thật ðáng ngại nếu ðó là sự thật. Nhưng là hãnh ðưa ra xem xét cả nửa ngày vẫn chẳng hiểu những thứ ðó sử dụng như thế nào.

Triệu Tử Dương trầm ngâm nghĩ về nàng, từ lúc nàng quay lại khắp ðo ðoàn thân ðều là vết thương. Khi thái y ðến chẩn mạch ðều nói nàng mạch ðập rất kỳ lạ, lúc nhanh lúc chậm, lúc ổn ðịnh lúc co giật, lại khí huyết cũng không bình thường, nói ứ ðộng cũng ðúng mà nói quá lưu cũng không sai. Vừa giống như trúng kịch ðộc mà cũng không phải.

Hừ.

Rốt cuộc vẫn là một lũ vô dụng. Trúng kịch độc mà nàng ta vẫn sống, vẫn còn đủ sức trách cứ hăn sao?

Xàm ngôn quá đi.

Hà Diễm choàng tấm chăn cuộn tròn mình trong góc, cảnh giác nhìn Triệu Tử Dương đang chống cằm, nhìn nàng nguy hiểm.

Không phải là nàng đang luyện tập?

Không phải là nàng rơi xuống vách núi?

Không phải là nàng chưa học được võ công?

Sao lại cho nàng xuyên khi còn chưa chuẩn bị xong gì hết thế này?

Cũng may là nàng đã qua ải bọ cạp, như Lý Nặc nói thì coi như vậy là cũng đỡ cho nàng sau này rồi.

Nhưng mà...

"Người...y phục của ta đâu?"

Làm ơn đừng nhìn ta nữa, ta đảm bảo mắt người còn dễ đốt cháy người khác hơn cả nhân mặt trời đấy.

"Là vừa tắm cho người xong, chưa kịp mặc y phục thì người đã tỉnh."

Triệu Tử Dương nhàn nhạt giải thích.

Hà Diễm nghe nói vậy mới để ý toàn thân nàng rất thoải mái, mát mẻ. Hơn nữa còn vương mùi dầu thơm thoang thoảng.

Ừm, rất thơm nha.

Khoan đã...

"Không phải...người tắm cho ta chứ?"

Hà Diễm đưa hai tay lên che chắn trước ngực dù toàn thân đã được tắm
chắn bịt kín mít.

Nhìn nàng hai mắt mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như đang nghĩ
lung tung mà ửng đỏ khiến tâm tình hẳn có chút tốt. Liền nhượng mào,
nhún nhún vai.

"Rốt cuộc thì trên người người có chỗ nào ta chưa từng động qua đâu.
Thêm một lần có sao."

Khoé miệng Triệu Tử Dương kéo ra một độ cong gian tà.

Hà Diễm gắt gao ôm lấy tấm chắn, đơ cơ miệng.

Hắn...hắn...hắn....vô sỉ!

(Na: có tý muội nào muốn ăn thịt không để ta còn sắp xếp a. hắc hắc)

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trốn Khỏi Hoàng Cung

"Rốt cuộc thì trên người người có chỗ nào ta chưa từng động qua đâu. Thêm một lần có sao."

Khoé miệng Triệu Tử Dương kéo ra một độ cong gian tà.

Hà Diễm gắt gao ôm lấy tấm chắn, đơ cơ miệng.

Hắn...hắn...hắn....vô sỉ!

Triệu Tử Dương nhìn nàng như vậy lại càng lấy làm thú vị, muốn trêu đùa thêm một chút.

Hắn đứng dậy, chậm chậm đi tới giường.

Hà Diễm với hành động này càng nảy sinh cảnh giác, muốn chạy đi nhưng là trên người nàng đang không mảnh vải che thân, dù da mặt nàng có dày cũng không đến mức loã thể mà trưng diện trước mặt những kẻ khác.

Đành vậy, tay nàng lại siết chặt hơn tấm chắn. Cái thứ ôn nhu phát ra từ mắt hắn khiến nàng cảm thấy có mùi nguy hiểm.

"Người...người dám lại đây ta sẽ..."

"Sẽ? Sẽ thế nào?"

Triệu Tử Dương như hồ vờn mồi, ý cười càng đậm,ngồi xuống mép giường giả bộ quét mắt trên toàn thân thể nàng về tà ý.

A, nữ nhân cũng thật là, lâm vào đường cùng thì cũng là lấy mạng sống ra đe dọa.

Hắn là nàng ta nghĩ ta cũng giống như những kẻ tầm thường kia mà bắt ép nữ nhân đi. Aiz

Hà Diễm cắn cắn cánh môi, sau đó nhìn thẳng mắt hắn nói.

"Ta sẽ giết ngươi."

Gì?

Khoé miệng Triệu Tử Dương cứng lại, dường như cơ miệng bị đóng băng, không thể động đậy.

Giết?

Ta?

Từ khi lên vương hầu đã bị giết không biết bao nhiêu lần.

Từ khi lên vương hầu đã giết không biết bao nhiêu người.

Từ khi là vương...hắn đã quen với máu và mùi tanh.

Nhưng khi nghe nàng nói rằng nàng giết hắn, hắn lại có một cỗ chua xót dâng lên, lại không biết rõ là cảm giác gì.

Hắn từ trước đến nay chưa từng làm gì trái với lương tâm.

Là bọn họ luôn tìm mọi cách để hại hắn.

"Ngươi hận ta?"

Triệu Tử Dương hít sâu một hơi, thu năm tay đứng lên, hồi phục lại bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Toàn thân toát ra khí chất cường bá khiến kẻ khác không rét mà run.

Hà Diễm có chút sững sốt trước thay đổi nhanh chóng của hắn, ánh mắt lộ ý nghi ngờ.

Một con người có thể biến hoá nhanh như vậy?

Là nàng nhìn nhầm hay chính hắn vốn đã như thế mà nàng còn không biết nghĩ hắn ôn nhu?

"Người giết ta?"

Triệu Tử Dương tay chấp sau lưng, ưỡn thẳng lưng nhìn xuống nàng. Đôi mắt dài hẹp hờ hững nhìn nàng lạnh lùng.

"Vậy để ta chờ xem người giết ta bằng cách nào."

Nói xong hắn bước thẳng ra khỏi phòng, bỏ lại Hà Diễm vẫn ngơ ngác nhúu đôi mày thanh tú.

Hắn...bị làm sao vậy?

**** _____

Ngồi trong ngự thư phòng

Ánh đèn từ những cây nến phát ra

Toả ra sắc vàng nhàn nhạt

Hương cỏ được gió đưa từ bên ngoài đưa qua kẽ cửa sổ mang theo mùi thơm thoang thoảng của sương sớm và một chút nồng của không khí cuối hạ.

Văn tấu, nghiên mực, bút lông...

Dường như tất cả đều không ảnh hưởng nổi tới tâm trạng của Triệu Tử Dương.

Ánh sáng yếu ớt từ nển chiếu lên một nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, đôi mắt đen không còn chứa sự sắc sảo mà thay vào đó là đượm một chút suy tư.

Hà thái giám là kẻ đứng đầu thái giám nội vụ trong cung, sống hơn nửa đời người ở đây. Cũng là lần đầu tiên biết đến một Triệu vương thất thần như vậy.

Aiz...

Nói tàn ác thì thật tàn ác không ai bằng

Nhưng nói về thương tổn thì hắn cũng chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, thiếu thốn tình cảm.

Dù sao cũng đáng thương hơn đáng trách.

"Người còn nhìn, ta cam đoan ngày mai người sẽ không còn mắt để thấy mặt trời."

Triệu Tử Dương lạnh nhạt nói tựa như một câu nói đùa vô hại nhưng lại khiến Hà thái giám một trận rét run, đổ mồ hôi lạnh giữa trời cuối hạ.

A, họ Hà ta xin rút lại câu 'đáng thương hơn đáng trách' khi này. ~~cập nhật chương mới nhất tại diendanlequydon~~

Hà thái giám mặt trắng bệch cúi xuống nhìn đất.

"Hoàng thượng thứ tội."

Triệu Tử Dương khoát tay bảo Hà thái giám ra ngoài, trong ngự thư phòng chỉ còn lại mình hắn.

Khẽ thở dài một tiếng.

Thiên tử? Cái địa vị mà kẻ kẻ muốn đoạt lấy, người người hằng mơ ước.

Liệu sau cái hào nhoáng mang danh 'Vương' thì có ai nhìn được sự thật đằng sau nó?

Triệu Tử Dương đứng dậy, chậm chậm hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Dưới bầu trời đen được vây quanh những vì sao kia, h lẫn lại giống mặt trăng cô độc, dù lớn lao nhưng lại đầy uy ky.

Mọi người đều biết h lẫn giết người, giết phụ hoàng, giết cả mẫu thân.

Nhưng có ai từng hỏi vì sao h lẫn lại giết họ? Hay đúng ra là vì sao họ bị giết?

Qua khung cửa sổ, ánh trăng nhạt chiếu lên khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ của h lẫn, màu da đồng phẳng phát phản lại thứ ánh sáng dịu dịu đó.

Mâu đen sắc sảo chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, mái tóc dài đen huyền vẫn gọn lên được giữ bằng trâm hoa, rủ xuống vài sợi lụa tua. Khoác bộ y phục đơn giản không hoạ tiết màu xanh biếc, nhìn nàng tựa như mưa trên lá sen, như sương giăng trong đêm, vừa trữ tình lại nhẹ nhàng phiêu dật.

Hai cánh tay như ngọc trắng xanh, gần như trong suốt đang cầm một sợi dây có quả tròn rất lạ.

Đôi môi mấp máy, định bước lại nơi nàng đang dạo bước lại bất giác khựng lại.

"Hừ! Nữ nhân kia có sống có chết cũng không liên quan đến ta."

Nói xong liền dứt khoát phất áo bào quay vào trong.

*** _____

Đã ba hôm không gặp hẳn

Không có sự buồn bực nhưng cũng không phải là mừng rỡ.

Aiz...

Bất quá là mấy hôm nay rảnh rỗi nàng đành bắt tay vào nghiên cứu thuật thôi miên.

Ở cổ đại này công cụ thiếu thốn, nhưng đối với thôi miên thì lại là thuật tâm lý, không cần thiết dựa vào đạo cụ. Khả năng dùng được là rất khả quan hơn.

Hà Diễm bước từng bước nhẹ nhàng dưới ánh trăng bàng bạc thanh khiết, tay cầm lấy chiếc la bàn nhỏ, thứ mà nàng đã mang tới Chirderu này sau lần xuyên thứ hai.

Thiết nghĩ, nếu biết có thể mang theo đồ hiện đại qua thì nàng lúc đó đã không khách sáo mà nhét thật nhiều đồ dùng vào người rồi.

Thật là...

Đi lòng vòng nàng lại thế nào mà đã đứng trước cổng ra vào hoàng cung.

Ngó ngó.

Không có ai?

Thị vệ canh cổng cũng không thấy?

Phải chăng trong cung có chuyện a. Đã vậy hà cứ gì nàng phải ở lại đây mà chịu giam cầm?

Để chắc chắn sẽ không bị bắt lại ngay sau khi trốn chạy, Hà Diễm nép mình bên tường cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, đôi chân như mèo rình chuột nhẹ nhàng di chuyển, sau đó nhanh chóng đi qua cổng cung rồi khuất dạng trong bóng đêm.

Cách nơi Hà Diễm vừa đứng không xa có một người đang giương cao khoé môi.

Khuôn mặt hắn bị bóng tối bao vây, chỉ cảm thấy sát khí nồng đậm hoà vào màn đêm.

Y phục lụa gấm phất bay trong gió nhẹ, tản mát ra mùi yêu mị.

"Theo sát. Nếu cần thiết, giết."

Lập tức từ không trung một bóng đen vụt bay ra rồi lại tựa như chớp mắt mà biến mất.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (1)

Từ khi xuyên qua

Đây là lần đầu tiên nàng được chiêm ngưỡng quang cảnh cổ đại.

Hà Diễm phát nhẹ tay áo, xoè chiếc quạt trong tay khẽ phe phẩy, tập theo vẻ lãng tử của các mỹ nam công tử trong phim kiếm hiệp.

Tất nhiên rồi, nàng đang trong bộ dạng nam nhi với bộ y phục vừa mua khi nãy của một chủ tiệm vải béo tốt.

Lại nhìn xung quanh người người nhộn nhịp.

Hà Diễm hết chạy đông xem diễn xiếc lại chạy tây xem ca kịch. Và bây giờ nàng đang cầm trong tay que kẹo hồ lô màu đỏ sặc sỡ, bóng nườm nượp.

Chậc chậc...mút một cái cho đỡ thèm. A ngon quá.

Từ khi trốn khỏi hoàng cung đến giờ vẫn chưa có gì vào bụng. Đói nha.

Cần một miếng cho đỡ đói nào.

BỊCH!

Chiếc miệng nhỏ nhắn đang há thật lớn bỗng đông cứng trong không trung.

Que hồ lô trong tay nàng rơi 'bộp' xuống đất. Và kẻ đụng phải nàng khiến nó rơi lại đang trôi chết chạy hướng ngược lại.

Gây tội rồi bỏ chạy?

Đâu có dễ như vậy.

Hà Diễm bặm môi phồng má.

Hào a. Ta sẽ bắt đền người đến cùng.

Và thế là trên phố hoàng thành một cuộc rượt đuổi diễn ra.

Kẻ chạy trước quần áo có chút rách nát đang cật lực vừa chạy vừa nhìn ra đằng kẻ đằng sau đang đuổi theo.

Hắn ta một thân y phục xanh biếc, ngũ quan xinh đẹp, nước da trắng trẻo mịn màng, cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng gào thét "Tên kia đứng lại."

Muốn ta dừng lại?

Nếu người có bản lĩnh.

Nghĩ vậy đôi chân đi trên đôi dép gỗ lại càng tăng tốc độ, vận sức mà chạy.

Tiếng dép gỗ lốc cốc vang lên dồn dập văng vẳng lên toàn phố hoàng thành, khoé miệng hắn nở nụ cười.

Thú vị a.

Chạy vòng qua phải, quẹo qua trái, luồn lách chán chê hắn mới quay dừng lại, quay đầu nhìn.

Ách.

Tên tiều tử kia đâu rồi?

Lại nghĩ, bản thân mình đang có việc cần làm mà lại đùa giỡn với mộttiếutử lạ mặt.

Ai nha. Rõ là vô công rồi nghề, thật biết chọn thời điểm mà đùa giỡn.

Phủi phủi trên áo vài cái, hấn vừa định cất bước đi thì...

"Người định trốn đến bao giờ a?"

Một giọng nói trong veo êm dịu cònvươngchút mệt mà hơi thở khó nhọc, nhưng cũng đủ khiến hấn chùng bước, mày đậm nhú lại, mâu đen sắc sảo có chút mở lớn.

Giọng nói này...

Hấn quay hấn người lại nhìn vềtiếutử kia.

Hà Diễm giật mình nhìn hấn khi trực diện chiêm ngưỡng diện mạo hấn.

Thật sự nàng không thể không thốt lên, đó là một vẻ điển trai quyến rũ kỳ lạ.

Khuôn mặt hệt như bức tượng thần Hy Lạp, với những đường nét ngài sáng như một khối lập thể được đúc tạc tỉ mỉ.

Ngũ quan là một sự kết hợp hài hòa đẹp đẽ, với đường lông mày dày và đậm, sống mũi cao thanh tú, đôi đồng tử đen sẫm như được khảm giữa một vùng nhãn thần rộng mà sâu thẳm, thuần khiết tựa nền trời xanh trên sa mạc mênh mông.

Nhìn tuổi hấn có vẻ chỉ tầm tuổi nàng, ở độ tuổi mười chín, hai mươi nhưng hấn lại toát lên vẻ đạo mạo, sáng rõ, khiến người khác vừa có cảm giác ấm áp vừa thân thiết.

Làn môi hẳn rất mỏng và đỏ hồng như đôi môi thiếu nữ, khi đôi môi khép lại, cánh môi uốn lên một đường cong như đang cười.

Khuôn mặt thuần dài, chiếc cằm nhọn đậu trên chiếc cổ cao gầy tựa thiên nga, từng nét thon dài sống động.

Khoác lên mình là bộ y phục khá rách nhưng lại không cho nàng thấy hẳn có sự bần cùng của kẻ nghèo đói. Vai rộng, da trắng, chiều cao tầm một mét tám càng tôn thêm dáng vẻ cao lớn.

Khụ...nàng không thấy hẳn đẹp trai đâu. Thật đấy.

Hà Diễm thấy hẳn bất động thì ưỡn lưng, 'phạch' một tiếng xoè ra chiếc quạt trong tay rồi nhẹ nhàng phe phẩy.

"Hừ...ta cho người hai lựa chọn. Một, trả lại đồ cho ta, hai, đưa ta tiền ta đi mua lại đồ thay thế."

Sao nói xong lại cảm thấy mình nhỏ nhen nhỉ? ~~cập nhật chương mới nhất tại diendanlequydon.com~~

Mặc kệ, rõ ràng là nàng trước khi trốn khỏi không tính toán cẩn thận mà ngân lượng thiếu thốn, không thể lãng phí a.

Nhưng hẳn ta như thế nào lại ăn mặc rách nát thế kia. Có thể là nghèo lắm a.

Đền nổi cho nàng không?

Ây da...cũng là không nên bắt nạt kẻ yếu đi. Người ta là đã bần túng rồi. Nàng tốt bụng mà. Bỏ qua cho hẳn.

"Khụ...nếu như người không thể thì...ừm...ta cũng coi như không có gì."

Thấy hẳn ta dường như vẫn còn ngậy ngấn nhìn mình, Hà Diễm khoát tay.

"Ta thật ra..."

"Người là Hà Tuyệt Hy?"

Di?

Đến lượt thay đổi vai, bây giờ kẻ tròn mắt ngậy ngốc nhìn lại chính là nàng.

Nhưng là...

Hà Tuyệt Hy?

Lại phiền phức rồi.

*** _____

Và với một lý do

Một lý do nào đó

Hiện tại Hà Diễm đang đứng tại căn cứ mang tên 'cái bang'.

Cái bang...cái bang kiểu gì mà xa xỉ thế này?

Bàn gỗ điêu khắc tinh xảo, ấm trà ngọc, ly trà thạch bích, lưu hương bằng vàng ròng...

(Na: *sốc hành lý lên vai, quay đầu nhìn mọi người*thôi chào các tỷ muội, ta đi gia nhập cái bang đây.)

Nàng đang là trung tâm của mọi ánh mắt trong căn cứ.

Bọn họ tất thấy đều mặc y phục rách nát nhưng nhưng lại không đem lại cho người ta cảm thấy bẩn thỉu.

Bọn họ tất thấy đều cầm trên tay một vài thứ lạ lùng như que gỗ gãy, túi vải chắp vá, quạt giấy có chỗ rách,... Nhưng khuôn mặt lại không lem luốc mà rất sạch sẽ khoáng đạt.

A, nếu ở hiện đại cái này sẽ được gọi là 'phong cách bụi bặm đường phố' nha.

Có điều... bọn họ đều hướng về nàng bằng những ánh mắt tiêu tụy và mệt mỏi, lại chú định sự miệt thị và xa cách.

Toàn thân bọn họ toát nên sự lạnh lùng, vạch rõ ranh giới ta không động người, người cũng biết điều đừng động vào ta.

Nhìn bọn họ, rõ ràng đều là cao thủ, nàng có thể cảm nhận được điều đó rất rõ ràng thông qua từng mạch máu đang muốn đông lại trong người nàng.

Nó muốn nói...tất cả những người ở đây đều rất đáng sợ.

Cố nuốt một ngụm nước bọt để giữ bình tĩnh.

"Người nói...họ là mắc phải bệnh lạ?"

Hà Diễm hồ nghi nhìn kẻ đang đứng bên cạnh, hẳn ta đang ung dung nhìn nàng, ôn nhuận mím nhẹ môi sau đó gật đầu.

"Ân. Là ta và cả bọn họ đều không hiểu tại sao lại thành ra như vậy. Cách đây một tháng bọn ta là đang trên đường đi Lạc Kinh, thì bị một bọn bịt mặt đánh lén, sau một tuần lễ thì cả người bọn ta đều suy nhược, đan điền rất khó vận, vậy nên một tháng nay bọn ta đều không thể đi ra khỏi căn cứ, bởi nếu gặp kẻ địch thì bọn ta hoàn toàn không đủ khả năng chống trả."

Hắn nhàn nhạt giải thích, giọng nói ôn nhu tựa nước hồ trong suốt, âm vang trầm ấm tựa ánh lửa cuối mùa đông, khiến người ta dễ nghiêng.

"Lang y cũng không chữa được?"

Hà Diễm tuy đã nghe hắn kể sơ qua nhưng là vẫn mơ hồ muốn xác định lại lần nữa.

Chẳng lẽ y thuật cổ đại quá kém? Hay là căn bệnh này căn bản không chữa được?

Vậy sao nàng có khả năng???

Còn phân vân muốn thối lui vụ này, thì lại bắt gặp khuôn mặt tựa như cún con đang mắc lỗi của hắn, đôi lông mày đậm như óng lên vẻ khẩn cầu nhìn nàng.

Aaaa.....ta...ta...không thể bỏ mặc hắn nha.

"Hảo. Ta sẽ cố hết sức. Nhưng đừng trông mong gì quá nhiều."

Hà Diễm hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực hướng hắn mà lẩm liệt nói.

"Đa tạ. Hàn Mặc ta muôn vàn cảm tạ ân đức này của Hà giáo chủ."

-----ta là dải phân cách ngoại truyện-----

Góc ngoại truyện

Na: *run run nhìn Triệu Tử Dương đang đen mặt* Dương nhi à, ta xin lỗi mà.

TTD: *liếc* xin lỗi? Ta không thừa lỗi để người xin.

Na: *nhìn Hà Diễm cầu cứu*

HD: *quay mặt làm ngơ, ngược đầu nhìn trời*

Na: *oán (người nhớ đấy, chương sau ta sẽ trả thù bằng cách cho Dương nhi ăn thịt người), nhìn TTD áy náy* ta biết lỗi, ta đã lỡ tay miêu tả Hàn Mặc quá đà làm lu mờ hình ảnh của Dương nhi. Ta hứa lần tới Dương nhi xuất hiện sẽ thật oai phong lẫm liệt, hoa nhường nguyệt thẹn. Hào ma hảo?

TTD: *suy ngẫm một lúc* hảo. Người dám thất hứa, hậu quả tự gánh.

Na: *rùng mình*_=" (nghĩ thầm: ta là sinh người ra đấy tên bất hiếu TTD kia. Sao người dám ức hiếp nường củ người hả???)

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (2)

(Na: mấy chương này nói về Hà Tuyệt Hy ở phương diện thần y nên sẽ có nói nhiều tới y học, ai mà rối não thì cho ta xin lỗi a.)

*** _____

Hoàng cung

Triệu Tử Dương ngồi bên bàn đá, cùng Doãn Đình Tổng thân vận bạch y đánh cờ đàm đạo.

Nhìn bàn cờ vây độc hai màu đen trắng, người mặc long bào, khí thế áp người kia khẽ nhíu lại lông mày. Tay chống cằm, tay kia gõ nhẹ lên bàn đá những tiếng 'cốc cốc' ưu nhã, trầm mặc.

Không gian xung quanh như ngưng đọng

Bướm bướm đủ màu đậu trên những bông hoa cũng dập dờn đôi cánh

Tiếng gió lay động khe khẽ những tán lá

Mây trắng hờ hững như trôi như không lạc vào hư vô

Triệu Tử Dương chăm chú mím môi, sau một khắc khẽ bật ra tiếng cười nhạt.

Tưởng chừng đi nước cờ đầu tiên chiếm ô thiên nguyên là cao sách, cho hẳn ôm đầu mà suy nghĩ một phen, ai ngờ vẫn bị tên thối Doãn này cao tay hơn.

(Na: Thiên nguyên là điểm tại tâm bàn cờ vậy. Nước cờ này rất ít người đi, thường thì chỉ những ai thật sự tự tin về khả năng chơi cò của mình mới dám đi nước này, bởi nó là con dao hai lưỡi, khi bạn đi ô thiên nguyên thì đối thủ sẽ có chút e ngại về thực lực, hoặc thăm dò hoặc rối loạn, nhưng chỉ cần vài bước bạn đi, đối thủ sẽ đánh giá được bạn. Chú ý là thực lực của cả hai đều phải tương đối trở lên. Kém quá không tính. Aizzz... là Na xem tư liệu đó. Chả biết đúng không nữa. @_@)

Ngón tay thon dài cầm lấy quân cờ trắng ở trong hũ bên cạnh đưa ra, dẫn đo đặt bên cạnh một quân cờ trắng.

Không nhanh không chậm, Doãn Đình Tổng chậm chậm nâng lên cánh tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn như những đám mây trên trời. Đặt xuống một quân cờ màu đen. Môi anh đào vẽ ra nụ cười xinh đẹp.

"Hoàng thượng. Thần lại xin thất lễ."

Sau giây kinh ngạc, Triệu Tử Dương lắc lắc đầu thở nhẹ một hơi.

Sau đó đứng dậy, lướt mắt qua nam nhân trước mặt với một bộ dáng tuấn tú yêu ma, tóc dài cột nhẹ, buông xoã xuống những sợi bay bay theo gió.

Khuôn mặt như hoa, ánh mắt như nước đang cười đến sáng lạn.

Hắn hừ lạnh.

"Aizz...Hoạ thần của Vương Tân đúng là kẻ tài trong thiên hạ có được mấy người. Trẫm cũng không ngại thua một kẻ như ngươi."

Doãn Đình Tổng nhẹ nhàng đứng dậy, chấp tay trước mặt.

"Hoàng thượng quá lời. Thần thật không dám."

Không dám mà còn cười đến ma quái như thế?

Hào a. Người dám cười trộm.

Triệu Tử Dương phát tay.

"Hừ. Từ trước đến nay đánh cờ với người trộm chưa từng thắng lấy một lần. Không chỉ trong đánh cờ, tài thao lược của người cũng là khiến trộm khâm phục."

Aiz...nói gì nhưng hẳn thật sự vẫn là nhân tài. Nhân tài mỹ nam nhân.

Nhìn ra bên ngoài một lát, lại như sực nhớ.

"Mà nhắc tới mới thấy, dạo gần đây Hoạ Thần người không gây ra chuyện gì, an an ổn ổn như vậy thật không giống người."

Triệu Tử Dương đứng dậy, cao ngạo liếc hẳn.

"Haha...hoàng thượng quá lời. Thần vẫn đang tiếp tục gây hoạ đấy chứ."

"Ồ...lần này người lại định làm nên chuyện gì động trời đây."

Doãn Đình Tổng cầm lấy tách trà trên bàn, lưng tựa vào cây cột trụ phía sau mà lười biếng đưa ly trà lên mũi hít hà.

"Thần đang giải quyết một số việc. Cũng sắp xong rồi."

Triệu Tử Dương ánh mắt vụt qua tia lạnh lẽo nhưng rất nhanh lại trở về vẻ cười đùa.

"Ha ha... Ta cũng mong chờ lần gây hoạ sắp tới của người. Không biết là sẽ chiếm được bảy mươi hay là một trăm phần trăm lãnh thổ quân địch đây."

"Aiz...hoàng thượng nói thế, thần thật lấy làm xấu hổ. Nhưng cho phép thần được giữ kín chuyện này đến khi thích hợp."

"Hảo. Vậy trăm chờ tin tốt lành của người."

Nói xong, Triệu Tử Dương liền dứt khoát quay người bước đi, để lại Doãn Đình Tổng đứng lại cúi đầu với câu tiễn "Thần tuân chỉ" đi kèm nụ cười trên môi.

Sau khi đi khỏi, hắc hải từng bước trên hành lang gỗ, sàn lát đá hoa cương sáng loáng.

Khuôn mặt trầm lạnh, mày kiếm ngạo nghễ, râu đen phát ra lãnh quang.

"Hắc Thiết."

Hắc vừa lên tiếng, lập tức một bóng đen phóng tới, nháy mắt đã thấy quỳ xuống trước mặt.

"Hắc Thiết có mặt. Mọi thứ đã chuẩn bị xong."

Triệu Tử Dương ưỡn thẳng lưng, ngẩng cao gương mặt anh tuấn băng lãnh, bạc môi như có như không xuất hiện một độ cong.

*** _____

"Hảo. Ta sẽ cố hết sức. Nhưng đừng trông mong gì quá nhiều."

Hà Diễm hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực hướng hắc mà lẩm liệt nói.

"Đa tạ. Hàn Mặc ta muôn vàn cảm tạ ân đức này của Hà giáo chủ." ~ ~ cập nhật chương mới nhất tại diendanlequydon.com

Hàn Mặc nghiêng người thành kính nhìn nàng, ánh mắt ôn hoà kiên định.

Aiz...nghe kẻ khác cung kính gọi mình là Hà giáo chủ, cảm giác chính là cũng không tệ. Dù gì nàng cũng họ Hà. (= _ =)

Nhưng mà lạm dụng danh tiếng của người khác quá không thật không tốt. Ví như bây giờ đây, chỉ vì lúc này cao hứng muốn tìm hiểu cuộc sống kiếp trước mà nàng không ngại nhận làm Hà Tuyết Hy, làm sao mà chữa khỏi cho bọn họ bây giờ?

Với lại, nàng đã hứa rồi, cũng không thể không giúp.

Vấn đề là giúp thế nào a.

Hà Diễm vò đầu bứt tai, hết đứng lại ngồi.

Sau khi đuổi hết tất cả ra ngoài kể cả Hàn Mặc đã nằng nặc níu tay áo năn nỉ cho ở lại thì trong phòng chỉ còn lưu lại nàng với một nữ nhân trạc ngoại tam tuần[*] đang nằm yếu ớt, đôi mắt khép lại tựa như hài lòng, trên khuôn mặt có nét bạc nhợt, chậm chậm hít thở cho biết nữ nhân kia vẫn còn sống.

([*]trạc ngoại tam tuần: khoảng ngoài ba mươi tuổi)

Nhìn nàng ta, Hà Diễm lại càng khổ tâm nhíu mày.

Nàng đã thử nghiệm máu, có độc. Độc tính không mạnh nhưng khiến mạch đập loạn, lưu thông máu kém, nửa đông nửa khép các huyết đạo khiến bí huyết, khó vận hành.

Kỳ lạ là huyết đan điền, bình thường nếu cơ thể gặp vấn đề về đan điền thì toàn huyết sẽ cùng nhau ảnh hưởng nhưng hiện tại, chỉ có hạ đan điền và thượng đan điền bị bịt kín, còn trung đan điền lại hoàn toàn không ảnh hưởng.

Hạ đan điền là vị trí quan trọng nhất nằm chính giữa xương chậu, ngang với chỗ nối đến xương chân, vị trí tối ưu để truyền năng lượng từ hai chân khi di chuyển. Khi muốn đẩy cánh cửa, cánh tay của mình đặt trước đan điền thì tất cả năng lượng từ chân được chuyển qua tay một cách tối đa. Ví dụ nếu muốn kéo vật gì, thì con người chỉ cần dùng một cái đai quấn quanh bụng tại vùng đan điền. Lúc đó sức kéo sẽ mạnh nhất.

Như ở hiện đại giới đan điền thường được sử dụng trong Yoga hay trong Khí công, con người tập dẫn khí đến đan điền, mục đích là tạo nên sự thở bụng.

Bình thường, con người chỉ dùng có đến hai phần ba dung lượng của phổi, sự thở bụng tăng lên hiệu năng của phổi.

Còn về phần thượng đan điền cũng là dạng tương tự, nó nằm ở trong tâm của phần đầu.

Tóm lại kết luận lại một chữ: KHÓ.

Đan điền chỉ có giá trị về võ thuật chứ trong y học lại hoàn toàn không có giá trị nào.

Vậy nên nàng có muốn mổ xẻ để xem xét cũng là không có cách.

Còn có những người trúng phải độc này đều bất dục bất hoá, an an tĩnh tĩnh như kẻ vô hồn.

Hà Diễm tiếp tục ngời lục lợi trí nhớ xem có cách gì không.

Nàng cơ bản là không biết nên làm thế nào a.

Đôi lông mày nhỏ nhắn nhả nhả lại, bỗng dưng Hà Diễm đập bàn đứng dậy, khuôn mặt bừng lên, ánh mắt cong hình trăng khuyết, miệng nở nụ cười.

A. Sao nàng không nghĩ ra sớm hơn.

Là huyết thanh.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thần Y Hà Tuyệt Hy Tái Xuất Giang Hồ (3)

Là huyết thanh.

Ở thế giới của nàng, huyết thanh được biết đến với vô số công dụng. Nó là một yếu tố cần thiết cho quá trình tự phục hồi của tế bào thân phôi thai kết hợp với các yếu tố ức chế bệnh bạch cầu cytokine.

Có thể được sử dụng như một dược phẩm sinh học phục vụ hiệu lực chống lại mầm bệnh, độc tố và loại trừ hoàn hảo. Không những thế huyết thanh còn cải thiện hệ miễn dịch đến mức cao nhất.

Võ đầu một cái, Hà Diễm chặc lưỡi tự mắng mình sao không nghĩ ra sớm hơn.

Nhưng là còn một vấn đề.

Ừm. Phải nói cho hẳn biết.

Hà Diễm không còn thời gian chần chờ vội đi ra ngoài.

Cánh tay vừa kéo nhẹ cánh cửa thì...

RẦMMMM.....

Cả thân hình Hàn Mặc ngã rạp xuống, khuôn mặt tuấn tú của hắn đáp đất an toàn.

Sau khắc kinh ngạc, Hà Diễm nhíu mày, đưa ánh mắt không hài lòng hướng về hắn, hai tay vòng trước ngực.

"Chặc chặc...Hàn Mặc công tử. Người rớt cuộc đang làm cái gì đây?"

Hàn Mặc đứng dậy phui phui áo, không biết làm gì tiếp theo đành quay đầu nhìn bốn phía, tay sờ sờ chóp mũi, cười trừ.

"Ha...haha...ta đang định gõ cửa hỏi xem Hà giáo chủ có cần gì không ấy mà. Nếu đã không cần gì thì Hàn mỗ không làm Hà giáo chủ phân tâm nữa."

Nói xong Hàn Mặc khảng khái quay lưng, hướng phía cửa mà muốn bước ra, lại không ngờ Hà Diễm còn cao tay hơn, đã túm lấy áo hăn lôi cổ quay trở lại.

"Ta xin cáo lui."

Hàn Mặc kéo cửa.

"Ta muốn người ở lại."

Hà Diễm kéo áo Hàn Mặc.

"Ta không làm phiền Hà giáo chủ nữa."

Hàn Mặc sống chết bám víu lấy cánh cửa.

"Người đúng là phiền nhưng ta có chuyện cần nói."

Hà Diễm túm càng chặt áo hăn.

Khiến nàng ta tức giận rồi? Hàn Mặc ta chưa muốn đi đàm đạo với lão Diêm vương sớm. Phải rời khỏi đây để ngày mai còn nhìn thấy mặt trời.

Tên Hàn Mặc này bị làm sao? Đã bảo có việc, hăn cứ một mực không nghe là sao?

"Rớt cuộc người có muốn cứu bọn họ không hả?"

Bực mình chỉ tay về nữ nhân đang nằm trên giường cách đó không xa, Hà Diễm mím môi, trừng mắt nhìn tên 'cái bang' ngu ngốc kia.

Hàn Mặc cũng thôi, buông ra cánh tay bên cánh cửa.

Hừ...giáo chủ ma giáo chơi ăn gian, lấy tính mạng của người trong bang ra dọa hăn thì hăn làm sao dám bất tuân.

Hảo. Tính mạng ta cũng coi như có giá trị, sau này hằng năm mọi người nhớ đặt lên bàn thờ hai con gà nướng với tiền giấy đầy đủ là được.

"Này tên kia. Người có nghe ta nói gì không đấy."

Hăn nhắm mắt với bày ra bộ dạng như lằm liệt hy sinh đó làm gì vậy?

Hà Diễm tức giận đá hăn một cái.

"Ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Người không có hứng thú thì ta cũng không có cách nào."

Vừa nói Hà Diễm lại khôi phục bộ dạng vô tư vô ưu, phất nhẹ tay áo, chậm chậm đi tới bàn rót trà, nhắm nháp thưởng thức.

Hừ...đã muốn mặc kệ, nàng sẽ mặc kệ.

"Thứ lỗi Hàn Mặc thất lễ. Hà giáo chủ có gì cần dặn dò."

Hàn Mặc mang khuôn mặt trầm tĩnh nghiêm túc nhìn nàng khiến nàng suýt chút nữa phun ra cả ngụm trà đang uống. Trong lòng thầm than: thay đổi trong chớp mắt mà không chóng mặt, bội phục bội phục nha.

Gật nhẹ đầu, Hà Diễm nhìn hăn, hàng mi chớp nhẹ một cái.

"Ta vừa nghĩ ra cách chữa trị. Tuy không biết có tác dụng không nhưng xác suất khá cao. Có điều..."

"Có điều?" Con người sắc lạnh co lại.

"Ừm. Có điều cách điều chế ra thuốc giải có chút vấn đề, ta cần người hỗ trợ."

Thật vậy. Huyết thanh chính là chất dịch có trong máu. Hiện tượng đông máu là do các sợi fibrin tạo thành một lưới giam hãm các huyết cầu tạo thành cục máu đông, nhưng huyết thanh lại là dịch không chứa các sợi fibrin, và muốn điều chế ra nó, tất nhiên cần máu.

Không những cần mà còn cần rất nhiều.

Hơn nữa số lượng người trúng độc lại không ít. Vậy nên...

"Muốn ta làm gì?"

Hàn Mặc có chút gấp gáp hỏi Hà Diễm.

"Ta cần máu tươi để chế thuốc."

(Na: nghe cứ rờn rợn. Ta đi tìm hiểu về chế huyết thanh, chỉ có thể chế từ máu nên các tử muội đừng ném đá ta độc ác. Hết cách mà =_=)

*** _____

Sau hai canh giờ

Hà Diễm tuy kinh ngạc đến há hốc mồm khi nhìn một thùng máu tươi đặt trước mặt mình.

Chỉ là thời gian để kinh ngạc là không có, phải nhanh chóng chế huyết thanh.

Nếu để tình trạng huyết đạo đan điền lộn xộn này kéo dài, bọn họ đều có thể mất hết nội lực.

Đối với người luyện võ, nội lực còn quan trọng hơn cả tính mạng. Mất đi võ công chả khác nào một người bình thường mất hết tay chân.

"Cho ta một canh giờ, ta sẽ cố gắng chế ra thuốc giải cho mọi người."

Hàn Mặc nghe vậy thì trong lòng mừng rơn, chỉ biết gật đầu cất lực.

"Đa tạ Hà giáo chủ. Đa tạ Hà giáo chủ."

Trong căn phòng mập mờ ánh nến, tập trung những người trúng độc nằm trên giường, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên đôi mắt đang nhắm lại. Chỉ còn một mình Hà Diễm một mảnh im lặng, ngời rớt máu vào những bình nhỏ, ngón tay tỉ mỉ, đôi mắt chăm chú.

Khuôn mặt nhỏ nhắn toả ra một loại khí chất lạnh băng mà đăm chiêu. Dường như không thuộc về Hà Diễm thường ngày.

Thời gian như ngưng đọng

Chỉ còn tiếng lồng ngực nàng đang hối thúc phải nhanh lên

Tiếng bình sứ thỉnh thoảng va chạm, kêu lên những âm thanh sắc bén.

Rót, đổ, rồi lại rót.

Bàn tay và khối óc không ngừng nghỉ lặp đi lặp lại những động tác dường như đã thuần thục từ lâu.

Những giọt nước rỉ ra trên trán, một giọt lăn xuống gò má trắng nõn, đáy mắt phát ra ánh sáng mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn thứ chất lỏng màu vàng trong suốt trong tay.

Huyết thanh

Thành công rồi.

Sau khi cho mọi người uống huyết thanh, sắc mặt trở nên hồng hào hơn, ánh mắt không còn mơ hồ, còn có khả năng cử động nhìn xung quanh, Hà Diễm chạy như bay hướng ra ngoài phòng lớn, đứng trước mặt Hàn Mặc, môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ.

"Ồn rồi. Mọi người hồi phục rồi."

Chỉ một câu nói, sau khắc muốn nhảy cẫng lên vì mừng rỡ thì ánh mắt Hàn Mặc lại như toả ra băng khí cùng nghi hoặc, kiên định nhìn nữ nhân trước mặt.

Đây là độccủaHà Tuyệt Hy chế tạo, không ai có thể giải được.

Nữ nhân này...chẳng lẽ chính là Hà Tuyệt Hy? Là người hăn mong mỗi tìm kiếm bấy lâu thật sao?

Nhưng trước giờ Hà Tuyệt Hy không bao giờ chế thuốc giải cho độccủamình. Sao lần này...

Đến cuối cùng, nàng ta là người như thế nào!

Ở một nơi khác

Trong bóng tối bao vây

Triệu Tử Dương vận hắc y, khuôn mặt băng lãnh, bạc môi nghiêm nghị nhìn vào điểm hư vô.

"Người nói nàng ta cũng đang ở đây? Được. Chúng ta đi."

Hà Diễm. Hà Tuyệt Hy.

Người dám phá bỏ đạo người đưa ra sao, người lại chế giải cho
độc của mình.

Mắt ưng vẽ ra một đường thẳng dài hẹp mang theo tức khí.[*]

[*]tức khí: giận dữ

Lại còn dám tự bỏ trốn khỏi tầm mắt ta.

Chưa ai có lá gan lớn đến vậy. Kẻ đầu tiên dám trực diện chống đối ta
như vậy chắc mới chỉ có người.

Được a. Lần này bắt được người, để xem ta xử lý thế nào.

(Na: sắp được gặp nhau rồi, ta sợ cảnh sau có H lắm. *nhếch miệng*)

--- -----ta là giải phân cách ngoại truyện-----

Doãn Đình Tổng mặc áo sơ mi màu...hồng.

Da dẻ trắng mịn, môi cong hồng nhuận.

Quần âu...màu hồng. =_='

DĐT: *liếc* kệ ta, nam nhi mạnh mẽ là phải thích màu hồng.

Na: *bất động mười giây* khụ... Tổng nhi a, có độc giả nghi ngờ người
là kẻ theo dõi Diễm nhi kìa. Phải hay không người ghét nó a.

DĐT: *im lặng, sờ sờ mũi*

Na: này Tổng nhi, ta đang hỏi người đấy. =_='

DĐT: *nhú mày* sao cuộc đời lại sinh ra bà được chứ? Ta nói xong,
độc giả biết hết rồi lấy ai mà đọc truyện dở òm của bà?

Na: *phần nộ* ta mới có mười chín tuổi, kêu bà là sao tên kia? Truyện ta không có người thì vẫn đông khách như thường nhà.

DĐT: *nhượng mày* đây là truyện của ta, Hà Diễm với Tử Dương. Bà chỉ là kẻ đứng ngoài, có quyền gì mà đứng đây lớn tiếng?

Na: *cứng họng*

Huhu...ta sinh ra tụi nó mà tụi nó toàn ức hiếp ta hoài. Ta tui. Ta hờnnnnnnnn

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Triệu Tử Dương Tức Giận (1)

Trong màn đêm

Hai bóng đen bay trên mái nhà

Nhún chân một cái, thân thể như gió nhẹ nhàng lướt qua

Lại nhún một cái, nhẹ nhàng đáp trên ngọn cây

Bóng tối bao vây, khuôn mặt không thể nhìn rõ nhưng hàn khí quanh người hắt lại toả ra lạnh lẽo cả một khoảng không gian.

Ánh mắt sắc lạnh loé lên trong bóng tối, Triệu Tử Dương nheo lại mắt ửng nhìn về ngôi nhà đang chập chờn ánh đuốc cách đó không xa.

Cánh cửa chợt mở.

Nàng ta ở đó, với một nam nhân khác.

Nàng ta đi ra từ căn phòng đó với một nam nhân khác

Nàng ta nhìn nam nhân đó bằng ánh mắt tình tứ

Nàng ta...

Nàng ta...

Triệu Tử Dương không rõ bản thân mình vì cái gì mà đột nhiên khó chịu khi nhìn thấy Hà Diễm cùng một nam nhân liếc mắt đưa tình, nói cười vui vẻ như thế.

Dám trốn khỏi hãn để đi tìm nam nhân?

Hào a. Nếu không phải là người còn giá trị lợi dụng thì ta đã không ngần ngại mà giết người rồi.

Hừ.

Dám chống đối ta? Hậu quả chỉ có một.

Phất áo một cái, những tán lá có chút lay động, trên cành cây đã không còn bóng đen nào nữa.

*** _____

Hà Diễm bị Hàn Mặc trèo réo mãi không chịu buông

Đôi mày thanh tú nhíu lại, vòng tay trước ngực, làm da trắng trẻo trong màn đêm mờ ảo lại tăng thêm vài phần sức quyến rũ quyến rũ, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của hoa hồng.

Hà Diễm bặm môi nhìn kẻ đang cười đến nịnh nọt đặc ý.

"Người còn theo ta nữa ta sẽ cho người xuống uống trà với lão Diêm. Người tin không?"

Hà Diễm dứ dứ nắm tay trước mặt, ra vẻ tức giận.

Hàn Mặc thấy vậy thì càng cười ôn hòa, ánh mắt như nước, dáng vẻ ôn nhu, xoa xoa tay: "Aiz...Hà giáo chủ xin đừng động thủ, ta biết mình không phải là đối thủ của người rồi. Ta chỉ muốn bái người làm sư thôi mà."

Sau câu nói đó, Hàn Mặc khẽ nhíu lại đôi mày kiếm, mâu đen long lanh, cắn nhẹ môi dưới. (Na: anh này tán gái thì gái chết hết.)

Hà Diễm dù bị bám đuôi vẫn cảm thấy mùi sáng khoái khi được kính nể tận chín tầng mây như vậy, khịt khịt mũi nói: "Ầy ta nói, ta muốn ngủ rồi có chuyện gì để ngày mai a."

Nói xong liền quay người, lại không ngờ vì quá vội vàng mà chân trái giẫm lên gót chân phải liền chao đảo muốn ngã. Trong lúc đầu óc mờ mịt, theo bản năng nàng vươn tay nắm lấy thứ gì đó gần nhất thì vút một cái, toàn thân nàng đã nằm gọn trong lồng ngực rắn chắc.

Hàn Mặc cúi xuống nhìn khuôn mặt thanh lệ đang tựa vào ngực mình, hai mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, dáng vẻ tựa hồ như oanh liệt chờ đón cái chết lại cảm thấy buồn cười, nhẹ cười một tiếng.

Nữ nhân này...thật đáng yêu.

Hàn Mặc không hiểu sao lại cảm giác muốn ôm nữ nhân này thêm một chút, dùng lực thêm một chút, vòng tay siết chặt hơn một chút...

Thật mềm mại.

Thật thơm.

Mùi hương trên người nàng ngát mùi hoa hồng, toả ra hương mát lạnh của sương sớm.

"Đa tạ nhưng người tránh ra."

Hà Diễm đẩy Hàn Mặc, có chút ngại ngùng quay mặt đi.

Aiz

Lồng ngực hẳn thật dày và chắc, nhịp tim đập ôn hoà, đem lại cho người khác cảm giác ấm áp, an toàn.

Mùi trầm hương từ cơ thể hân cũng gây cho người khác cảm giác thật thoải mái.

Giống như...giống như...

Hân.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Triệu Tử Dương Tức Giận (2)

Ây da. Đang yên đang lành nàng lại nghĩ tới tên ôn quân vô đạo kia làm gì chứ?

Trong lúc người xuyên qua không cẩn thận để não bị ảnh hưởng rồi đúng không hả Hà Diễm?

"Vậy cáo từ."

Hà Diễm có chút đỏ mặt khi nghĩ đến Triệu Tử Dương, lại không nghĩ Hàn Mặc nhìn khuôn mặt ửng hồng diễm lệ này lại càng nảy sinh lòng mến mộ.

Tay không tự chủ cầm lấy ngót tay nàng, kéo nàng trở lại nơi lồng ngực mình.

"Hà giáo chủ, để tôi hộ tống nàng về nghỉ ngơi."

Nói xong không đợi Hà Diễm kịp giẫy dụa đã ôm lấy nàng bay lên.

Một khắc sau hăn đã nhẹ nhàng đáp xuống đất, trước mặt chính là căn phòng của nàng ở căn cứ của cái bang phái.

Nhanh như chớp Hà Diễm nhảy xuống, chạy bay vào phòng, đến cả lời cáo từ cũng không nói tới.

Hàn Mặc đứng đó với bàn tay đang chấp dờ trước mặt, nhìn bóng dáng yêu kiều nhỏ nhắn đang dốc sức chạy kia mà nướng mảy một cái.

Đáy mắt ánh lên nụ cười yêu chiều, khoé miệng khẽ cong.

Hà Tuyệt Hy.

Cuối cùng ta cũng tìm được nàng.

***** _____

Hà Diễm đóng 'rầm' cửa lại

Tựa lưng vào cánh cửa trượt xuống.

Ôi...đáng sợ quá.

Tim nàng như muốn rớt ra ngoài.

Hắn...tên Hàn Mặc đó đáng sợ quá

Hắn đem lại cho nàng cảm giác như Triệu Tử Dương.

Bá đạo mà ôn nhu, ngông cuồng mà ấm áp.

Aizzz...từ khi nào nàng lại nghĩ về Triệu Tử Dương như vậy????

Đầu nàng đúng là bị hư mất rồi.

Thở hắt một tiếng, vừa định đứng lên liền bị dọa tới hai chân mềm nhũn.

Hai mắt Hà Diễm mở lớn, ngón tay trắng xanh vô định không điễm tựa
liền tay này nắm lấy tay kia.

Miệng lắp bắp, há miệng cả nửa ngày mới thốt ra được câu:
"Người...người...sao lại ở đây?"

Phải. Sao hắn lại ở đây?

Sao hắn lại biết nàng đang ở đây?

Hơn nữa chẳng phải đây là căn cứ mật của cái bang sao?

Sao Triệu Tử Dương lại xuất hiện nơi này?

Ai giải thích giúp nàng điiiiiiiiiii....

Triệu Tử Dương không nói gì, chỉ đơn giản là bước lại nơi Hà Diễm đang đứng bất động, nhưng lại khiến cho nàng một phen hoảng loạn.

Hắn định làm gì?

Thiên linh linh, địa linh linh, thần cũng linh luôn. Ta chỉ vừa nghĩ tới hắn mà người lại cho ra mắt luôn hàng thật thế này. Sao khi ta nghĩ tới tiền vàng thì người không cho nó xuất hiện lại cho xuất hiện cái thứ này cơ chứ?

"Thứ này? Ý người..." Triệu Tử Dương nhướng mắt thanh âm trầm thấp nồng nặc mùi nguy hiểm, cơ thể hắn tỏa ra mùi trầm hương dày đặc quanh mũi nàng khiến tim nàng như nghẹt lại, cơ thể to lớn của hắn tiến tới, cúi đầu nhìn xuống gương mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của nàng: "Là đang nói ta?"

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Triệu Tử Dương Tức Giận (3)

Nghe một câu của hã, Hà Diễm liền mở lớn mắt, bịt chặt lấy miệng mình.

Thôi chết. Sợ quá hoá ngu ngốc rồi, tự dừng lại hét lớn mới chết chứ.

Đưa đôi mắt to đen nhánh ngược lên nhìn hã.

Gương mặt hã đang kề sát nàng, đôi mắt mang hình viên đạn bắn thẳng vào tâm nàng một phát.

A...hít thở không thông.

Lâu ngày không gặp, hã vẫn đẹp trai quá đi.

Sống mũi cao thẳng, mắt ửng dài hẹp chứ chất sự sắc sảo và mệnh mệnh vô hạn, tựa như thu gọn mọi thứ vào tầm mắt, tựa như xuyên thấu tất cả. Mà kiếm anh tuấn, bạc môi xinh đẹp, khuôn mặt hợp thành một khối như tượng thần Ai cập.

Thịch. Tim nàng đập lạch một nhịp.

"Nhìn đủ?"

Đang ngây ngẩn lạch vào cõi mơ lại bị một câu nói này kéo về hiện thực. Hà Diễm lấy tay dựng trước ngực hã để giữ khoảng cách giữa hai người.

Khuôn mặt mang chút uẩn khúc đáng thương nhìn hã.

"Ta...không...cái đó...ta không phải nói người."

Giọng nói nàng êm dịu, mềm mại như sợi tơ trong gió, phảng phất yêu kiều mảnh mai, mùi hương trên người nàng toả ra.

Tất thảy đều làm cho hắn muốn phát điên mà ôm nữ nhân này vào lòng.

Giật mình một cái, Triệu Tử Dương khó hiểu không biết từ đâu mà mình lại có loại suy nghĩ đó. Liền 'hừ' lạnh một tiếng, quay đầu để che đi vẻ mặt khó hiểu của mình.

Hà Diễm lại chẳng khác gì được bồ tát cứu rồi, chỉ chờ hắn quay người mà chạy tọt tới một góc, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là tránh xa hắn. Càng xa càng tốt, càng xa càng an toàn.

Lại không nghĩ tới hành động này của nàng trong mắt hắn lại biến thành sự trốn chạy vì sợ hãi bắt quả tang gần gũi với nam nhân khác.

Dù chẳng phải là sủng ái gì nàng ta nhưng đã là nữ nhân hắn chạm qua, liền trốn khỏi hắn mà tìm đến một nam nhân khác.

Như thế há chẳng phải là đang coi thường hắn?

Không thể tha thứ.

Đáy mắt Triệu Tử Dương gồng lên sắc bén, mặt đành lại gọi một tiếng: "Hà Diễm."

Dù đang rất muốn chạy khỏi nhưng bước chân giờ giữa không trung liền ngưng lại. Quay người lại nhìn hắn bằng ánh mắt đáng thương.

"Ta là lừa miệng, không có ý..."

"Không có ý? Ý gì?" Triệu Tử Dương không đợi nàng nói hết, cắt ngang: "A. Mà người ở đây thật vui vẻ a. Còn tình tứ với nam nhân khác."

Hà Diễm tròn mắt.

Ách...

Hắn nói gì vậy?

Còn tình tứ với nam nhân khác?

Tình tứ?

Hà Diễm càng nghĩ càng không hiểu, gãi gãi đầu.

Sao nghe câu nói kia cứ như kiểu hắn đang ghen ấy nhỉ?

"Người...đang ghen sao?"

Một câu Hà Diễm buột miệng nói ra lại khiến cả hắn lẫn nàng đều mở to mắt kinh ngạc.

Nàng vừa nói gì vậy? Ghen? Ghen ư?????

Làm gì có chuyện đó chứ.

Hà cố gì một quânvươngcao ngạo như hắn lại có chuyện ghen vì một nữ nhân. Hơn nữa, nàng ta là gì mà hắn phải ghen?

Nực cười.

Nhìn ánh mắt vẫn lên tia máucủahắn, Hà Diễm bất giác rùng mình.

Gì chứ. Nàng chỉ là lỗ miệng thôi mà. Ôi tác hạicủaviệc miệng nhanh hơn não là thế này đây.

Hà Diễm than trời, khóc không ra nước mắt. Nhìn Triệu Tử Dương, nhỏ giọng.

"Thực ra..."

"Thực ra cũng có thể ta đang ghen."

Hả? Cái gì?

Hà Diễm mắt chữ A, miệng chữ O kinh ngạc nhìn Triệu Tử Dương đang đứng trước mặt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên hăng giọng.

"Khụ...ý ta là...cũng có thể ta thích người."

(Na: *gãi đầu* hai đứa sao nói yêu nhanh quá vậy? Dương nhi, người tỏ tình kiểu gì mà khô khan trong tình huống cũng khô khan luôn thế này? Thật là không có tiền đồ a.)

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Giải Độc Bất Thành (1)

"Khụ...ý ta là...cũng có thể ta thích người."

Hà Diễm dường như không thể tin vào tai mình.

Hắn...vừa bảo thích nàng?

Thích?

Nghe một từ này mà bỗng nhiên trong lòng nàng xuất hiện vô số loại cảm xúc. Ngạc nhiên có, khó tin có, và hơn hết là vui mừng.

Chính nàng cũng không rõ tại sao phải vui mừng nhưng thật sự là như vậy. Cũng có thể nói không hẳn là vui mừng mà còn khó nói hơn.

Hắn là kẻ thù của nàng. Là kẻ đã hại chết nàng hai lần.

Sao có thể vui mừng vì hắn thích mình?"

"Người nghĩ ta sẽ nói câu đó sao?"

Gì?

Đang băn khoăn thì giọng nói của Triệu Tử Dương lại lần nữa truyền tới.

"Một nữ nhân như ngươi mà mơ mộng tới việc ta sẽ nói vậy với ngươi?" Triệu Tử Dương nhướng mày, liếc Hà Diễm đang kinh hỉ khó tin.

Triệu Tử Dương nhếch môi cười nhạt một cái, sau đó tiến dần về phía Hà Diễm. Khí thế áp bách cùng hơi thở nguy hiểm tản mát khiến chân nàng vô thức thụt lùi về phía đằng sau hai bước.

Hắn lại lần nữa ép nàng tựa vào góc tường phía sau, bao quanh nàng bằng vòng tay chống trụ trên tường.

Từng hơi thở đậm mùi nam nhân, mạnh mẽ và uy lực, từng chút một chế trụ suy nghĩ của nàng.

Bạc môi anh tuấn ghé sát tai nàng, phả ra làn gió nóng rực. Bất giác tay chân nàng như vô lực muốn ngã xuống, toàn thân nóng bừng nghĩ tới buổi tối hôm đó.

A...nàng điên mất rồi.

Đang trong hoàn cảnh nào mà lại nghĩ tới chuyện kia chứ?

Nàng xuyên qua chẳng phải vì muốn trả thù hắn sao?

Sao chỉ mới đứng trước mặt mà đã run rẩy thế này?

Hà Diễm nhíu mày, mở to mắt nhìn Triệu Tử Dương. Đôi mắt to tròn, đen láy mà long lanh, đáy mắt tựa hồ như có nước nhìn hắn. Cánh môi xinh đẹp khẽ mấp máy như muốn nói lại thôi, hồng nhuận mà căng mọng, dường như là đang mời gọi hắn hãy cắn vào đó. Một Hà Diễm như thế này thật khiến tâm hắn có chút phức tạp.

Dường như là...

Xoẹt.

Nhanh như cắt, một thanh đoản đao bay qua vai trái của hắn, cắm thẳng vào bức tường phía sau.

Hà Diễm bị hắn ôm né sang một bên, đầu nàng vùi vào lồng ngực chắc khoẻ. Nàng ngẩng đầu lên, chưa hiểu chuyện gì thì lại "xoẹt" một tiếng xé gió.

Một thanh đoản đao khác từ bên trái bay tới nàng.

Hà Diễm mở lớn mắt nhìn thanh đao kia đang bay tới.

Chẳng lẽ là kẻ thù của Hà Tuyệt Hy?

Sao đi tới đâu nàng cũng gặp những chuyện không đâu thế này. Tại sao Hà Tuyệt Hy người cứ thích mang phiền phức cho ta thế này.

Nàng sợ hãi nhìn lưỡi đao kim loại bén nhọn đang chĩa thẳng về phía mình, muốn tránh nhưng không thể. Thanh đoản đao như tia chớp bay vút đến, toàn thân nàng lại như đông cứng, không thể cử động.

Phập!

Hàng lông mày thanh tú của Hà Diễm nhíu chặt, đồng tử mở lớn nhìn vào vết thương đang chảy máu.

Tóc...tách...

Một giọt...hai giọt...dòng máu chảy xuống nền nhà đỏ sẫm ở dưới chân.

Không...thế nào.

Hà Diễm há hốc miệng không thể thốt nên lời nào nhìn y phục ướt máu trên người Triệu Tử Dương.

Hắn...đã đỡ cho nàng một đao kia.

Thân hình cao lóng của hắn đứng chắn trước mặt nàng, đôi tay rắn chắc đang ôm chặt lấy nàng trong vòng ngực như bảo vệ bảo bối khỏi nguy hiểm.

Máu chảy thành vũng lớn, không khí dường như cũng mang theo mùi tanh đến ngạt mũi.

Triệu Tử Dương khó nhọc thở ra, nghiêng răng nói một câu: "Khôn kiếp, có độc." Sau đó liền ngã trên người nàng.

Hà Diễm cũng đang trong cơn hoảng loạn, bị hấn ngã vào người nên nhất thời không đủ sức chống đỡ liền ngò bệt xuống đất.

Khuôn mặt trắng bệch nhìn Triệu Tử Dương đang dần khép lại đôi mắt, yếu ớt phun ra một ngụm máu rồi gất lịm.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Giải Độc Bất Thành (2)

Dù ngắt đi những vòng tay hăn vẫn ôm chặt lấy nàng như sợ nàng gặp phải nguy hiểm.

Mùi củahăn...

Mùi củamáu...

Hoà trộn vào nhau khiến Hà Diễm hít thở khó thông, căn nhẹ môi dưới, nàng gỡ tay hăn ra.

Nhìn xung quanh một lượt không có thêm biến động gì.

Có nghĩa là chúng đã đạt được mục đích?

Nói vậy...

Người chúng muốn giết chính là Triệu Tử Dương chứ không phải nàng?

Nhưng là nếu hăn cứ mặc kệ nàng, không quan tâm sống chết củanàng mà né sang một bên, hay ít nhất thì chỉ cần đứng yên mà không chạy đến chắn trước mặt nàng như thế thì hăn đã không xảy ra chuyện gì rồi.

Võ công củahăn cao siêu như vậy không thể không có khả năng thắng.

Tại sao...

Khoé mắt nàng nóng lên, ản hiện màu hồng nhạt, sống mũi cay cay nhìn Triệu Tử Dương đang bất tỉnh trước mặt.

Không hiểu sao nàng lại muốn khóc.

*** _____

Đêm

Mùi hương nhạt của hoa, mùi nồng của không khí mùa hạ nường theo gió bay vào phòng.

Ánh trăng sáng xuyên qua khung cửa sổ đổ dài trên nền nhà.

Tấm màn che nhẹ nhàng phất phơ, mềm mại tựa thiếu nữ.

Cách đó không xa là một người mặc y phục nam nhân, nhưng không khó để nhận biết đó là một nữ nhân kiêu diễm mỹ lệ. Mắt to đen láy, trong veo như nước nhưng lại chứa chất lo âu. Tóc đen nhánh, bóng mượt được búi gọn theo kiểu tóc của nam nhân, bên tai một sợi nhỏ thả xuống, như lụa bay bay. Làn da trắng nõn bóng loáng, tựa như men sứ, mịn màng như da em bé, có điều, trên làn da dường như thiếu chút sắc hồng của máu khiến trông nàng vô cùng nhợt nhạt.

Hà Diễm...Hà Tuyệt Hy, đó là cái tên mà người ta dùng để gọi nàng.

Căn phòng của Hà Diễm ở căn cứ cái bang chật ních người.

Đa số những kẻ ở đây đều là những người vừa được Hà Diễm cứu khi này. Sắc mặt họ đã hồng hào, ánh mắt đã có hồn chứ không có vẻ vật vờ như trước.

Chỉ là trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo vẻ nghiêm trọng, toàn thân toả ra sát khí.

Một nơi bí mật, kín kẽ, lại bảo mật với hoàng loạt cạm bẫy cùng cao thủ thế này mà vẫn có thể đủ khả năng lên vào, lại không hề gây ra động tĩnh nào. Kẻ đó...cho dù không phải là tiên nhân thì cũng là ma nhân. Không những thế, còn là ma nhân vô địch thiên hạ.

Không thể có chuyện đó được.

Từ trước đến nay, giang hồ luôn là ngôi nhà của bọn họ, cái bang là bang phái trái khắp, rộng lớn và uy chấn. Không thể có chuyện một cao thủ như thế mà bọn họ lại không biết.

Không hện mà đồng loạt tất cả mọi người đều nhìn về Hà Diễm đang nhíu mày ngồi bên giường, chăm chú bắt mạch cho nam nhân bất tỉnh kia.

Vậy rốt cuộc là ai mà có thể vào tận đây để sát hại hãn ta? Hay là...nữ nhân kia...

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Giải Độc Bất Thành (3)

Vậy rốt cuộc là ai mà có thể vào tận đây để sát hại hãn ta? Hay là...nữ nhân kia...

Một lão nhân, tóc dài đã ngả bạc, trạc ngoài bốn mươi tuổi nâng cằm nhìn Hà Diễm.

Tay chấp thành quyền hương Hà Diễm nói: "Hà giáo chủ, tại hạ nghĩ có thể..."

Lão nhân còn chưa nói xong liền có một con chim bồ câu trắng theo đường cửa sổ bay vào. Đối với những người chuyên về liên lạc thì vừa nhìn đã có thể nhận ra con chim này là chim đưa thư.

Hàng lông trắng mượt như bạch liên tuyết vỗ nhẹ, sau đó dang rộng bay thẳng tới đậu trên gối cạnh Triệu Tử Dương.

Trong mắt Hà Diễm hiện lên nghi hoặc sau đó đưa tay ra, con chim liền vỗ cánh đậu trên ngón tay nàng.

Hà Diễm liếc mắt nhìn qua, thấy vuốt chân của nó được đóng vuốt bằng vàng với những đường nét hoa văn cực nhỏ vô cùng tinh xảo và quen thuộc.

Phải.

Là quen thuộc.

Nhưng nàng lại không nhớ là đã gặp ở đâu.

Mi tâm khê nhú, là hoàng cung sao?

Nàng nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ được cuộn lại, buộc vào chân con chim.

Hà Diễm tháo sợi chỉ nhỏ, mở ra mảnh giấy, mi tâm càng nhú chặt, ngón tay thanh mảnh trắng xanh run run.

Chuyện này...chuyện này thật sự có thể xảy ra?

*** _____

Trên con đường mòn ở trong rừng rậm

Những tia vàng nhạt nhạt phấp phất cho một ngày mới sắp bắt đầu

Sương trên đầu cỏ long lanh tựa như hạt ngọc trong suốt, mùi sương sớm tinh khiết

Nhưng những bước chân ngựa dồn đã khiến không gian như cũng vội vàng hơn.

Trên lưng ngựa, Hà Diễm ngồi phía sau Hàn Mặc, hai tay ôm lấy lưng hắn.

Đơn giản là nàng không biết cưỡi ngựa, nhưng đó không phải là vấn đề chính, mà...

"Hà Tuyệt Hy, cuối cùng ta cũng đợi được ngày này, bốn năm trước người sát hại phụ thân ta, hôm nay ta cũng có thể trả thù, giết người người yêu thương. Ta không biết lý do tại sao Triệu vương lại sủng ái người, nhưng nếu đã là người trong lòng của Hà Tuyệt Hy người thì ta chẳng cần quan tâm đúng sai, giết hết.

À...mà ta quên, người là Hà giáo chủ, tuyệt tài độc y mà, người sẽ chế ra giải dược nhỉ?

Haha...ta chắc là người nghĩ vậy nhưng không có chuyện đó đâu. Người biết tính ta mà...ta tuyệt không để lộ sơ hở cho người.

Muốn lấy giải độc?

Haha...vậy thì tới đây. Tới Huyết bang của ta mà lấy. Người chỉ có thời gian là ba ngày thôi."

Hà Diễm mím chặt môi, ngón tay dùng sức gắt gao nắm chặt y phục của Hàn Mặc như thể điều đó sẽ làm cho nàng bình tĩnh hơn.

Hoá ra vì nàng hãn mới bị như vậy.

Hoá ra là vì nàng nên tính mạng hãn mới gặp nguy hiểm.

Hoá ra...hoá ra nguyên nhân là tại nàng.

Vậy thì nàng sẽ gánh lấy trách nhiệm cứu lấy hãn, nàng sẽ đưa hãn từ cõi chết trở về.

Nhớ lại hình ảnh của Triệu Tử Dương với bực môi khô ráp, khuôn mặt mất đi huyết sắc, mày kiếm không ngừng nhíu chặt vì đau đớn dữ dội trong cơn mê man, đầu ngón tay hãn chuyển sang màu tím sẫm, đường gân xung quanh thân thể như những rễ cây loằng ngoằng nổi cộm lên toàn thân hãn....ánh mắt Hà Diễm hiện lên hận ý.

Phải.

Người nào làm người này chịu.

Cho dù hãn chả là gì trong lòng nàng nhưng hãn không đáng bị như vậy. Cho dù hãn là ác vương nhưng thiên có mắt, hãn sẽ khắc gặp báo ứng. Cho dù hãn rất đáng ghét, rất bá đạo nhưng...

Nhưng hãn không đáng chết.

Được. Người muốn đấu với ta? Ta sẽ không nhượng bộ đâu.

Cảm nhận được bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình có chút run rẩy kịch liệt, Hàn Mặc có chút bất đắc dĩ nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ không còn tư lự hay ôn nhu vốn có, mà thay vào đó là vẻ mặt lạnh tựa băng ngàn năm trên đỉnh tuyết liên.

Hà Tuyệt Hy, nàng lo lắng cho hãn sao? Nàng không nhận ra ta sao?

Nhất định... ta nhất định sẽ đưa nàng trở về, nhất định sẽ khiến nàng yêu ta.

Hét lên một tiếng để thúc ngựa, tay cầm dây cương giật mạnh khiến hắc mã nâng hai chân trước lên, hí vang rồi chạy nước đại.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giải Độc Bất Thành (4)

Bước chân ngựa đang hối hả bỗng dừng ngừng lại

Hàn Mặc kéo mạnh dây cương khiến hắc mã dơ cao hai chân, hí vang một tiếng dài

Sau đó Hàn Mặc nhảy xuống ngựa, đưa hai tay ra đỡ Hà Diễm.

Hà Diễm liền theo đà sà xuống vào vòng tay rắn chắc của hắn.

"Phía trước chính là huyết bang..."

Hàn Mặc còn chưa nói xong, Hà Diễm đã có chút dường như không còn kiên nhẫn.

Chính là không thể kiên nhẫn nữa. Bởi độc tính có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào. Nàng không muốn lấy tính mạng con người ra để đùa.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp. Không phải sao?

Dù là nàng chẳng phải thần thánh hay độ lượng từ bi, nhưng là không thể thấy chết mà không cứu.

*** _____

"Hà giáo chủ, chúng ta sắp tới ảo huyết của Huyết Bang rồi."

Hà Diễm nhìn Hàn Mặc đang đi phía trước mình, tầm lưng to lớn của hắn che trước mặt nàng khiến nàng cảm thấy dường như phần nào có chút bình tĩnh hơn.

Chính là loại cảm giác này, cũng rất quen thuộc với nàng, rất giống...

...Khi nàng đứng cạnh Triệu Tử Dương.

Nàng không hiểu vì sao bản thân lại nghĩ như vậy, nhưng là ý nghĩ đó đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Đang suy nghĩ vẫn vơ thì: "Ngồi xuống!"

Hàn Mặc dơ tay trước mặt Hà Diễm, dùng sức kéo nàng lại một bụi cây gần đó, khuôn mặt lộ ra như thăm dò.

Trên khuôn mặt ôn nhuận, có chút băng lãnh của Hàn Mặc dường như chất chứa lo âu cùng dứt khoát.

Hà Diễm nhíu nhẹ lông mày, hàng mi cong dài chớp một cái. Nàng không hiểu, dường như nàng cảm thấy, hẳn quá tốt đối với nàng.

Hẳn là ảo giác!

Hà Diễm rướn cổ qua cánh tay đang che trước mặt mình, nàng nhìn thấy một tốp người, dường như là đang canh gác, cũng dường như là...

"Bọn họ chính là Hoả Kinh của Huyết bang."

"Hoả Kinh?" Hà Diễm hỏi lại, nhìn khuôn mặt có vẻ rất nghiêm túc của Hàn Mặc, dường như đây là lần đầu tiên nàng ngắm nhìn hẳn kỹ đến vậy.

Thật sự... Thật sự... Rất giống!!!

*** _____

Huyết bang

Một nơi mà xung quanh được bao quanh bởi rừng rậm, người của Huyết bang quanh năm chỉ sống ở trong rừng, đầu trại nơi đây được tạo thành từ

những cây thượng phẩm cao to, mỗi cây cao hàng trăm thước, chu vi gốc gần năm mươi thước, nhìn từ xa, Huyết bang tựa như một toà thành xanh thẫm thần bí toạ lạc trên đỉnh núi Tuyết Sơn.

"Bang chủ, Hà Tuyệt Hy đã bước vào lãnh địa của bang, đi theo ả còn có một nam nhân ăn mặc rách rưới." Một tên mật thám quỳ xuống, cung kính nói.

Hoàn Nhã Tâm mặc một chiếc áo sa đen cùng quần lụa mỏng, càng làm nổi bật dáng người uyển chuyển của nàng ta. Nàng giơ lên ngón tay thon dài vuốt ve con rắn đuôi chuông nằm cạnh, đôi mắt phếch dài sắc, yêu mị, mang theo chút gì đó của yêu nghiệt mê hoặc khẽ khép hờ, xẹt qua một tia đau thương: "Haizzz.... Làm người xấu thật không tốt, làm hại người vô tội càng thật không có lương tâm. Nhưng là... thù của ta không thể không trả. Bây giờ, chỉ cần ngồi một chỗ chờ thối nữ nhân kia tìm đến tận cửa mà cầu xin ta nữa thôi. Ha ha ha..." Dứt lời, Hoàn Nhã Tâm thản nhiên bước xuống khỏi ghế nữ vương, khiến mấy con rắn đuôi chuông rung rung cái đuôi như lên tiếng ủng hộ.

ở một nơi khác, dù trời đang là mùa hạ nhưng Triệu Tử Dương đã có chút tỉnh táo mơ hồ mà kêu lên "lạnh quá, lạnh quá" rồi sau đó vì không thể chịu được tự ôm lấy thân mình, co quắp người lại.

Đôi mắt ưng hơi hé ra, bạc môi khô khốc nhìn xung quanh, chỉ thấy quanh mình một vòng người ăn mặc rách rưới đang vây quanh thảo luận.

Trong đầu hẳn hiện lên một suy nghĩ rất cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhưng là vừa muốn mở miệng nói thì âm thanh chỉ nghẹn lại nơi cổ họng, không thể thoát được ra ngoài.

Cố gắng đưa mắt tìm hình ảnh của cuồng ngạo nữ nhân không biết trời cao đất dày kia, nhưng đảo mắt cả nửa ngày vẫn không thấy nàng đâu.

Đầu óc đen tối lập tức nghĩ tới những hình ảnh đen tối nhất, đó là khi hắn đang hôn mê bất tỉnh vì cứu nàng thì nàng ta lại đi du ngoạn sơn thủy với nam nhân khác, hay nói cách khác chính là hắn bị bỏ rơi.

Đang định bụng mắng trong bụng nữ nhân kia một trận ra trò thì những hình ảnh trước mặt trở nên mơ hồ, Triệu Tử Dương khẽ nhắm chặt lại hai mắt rồi mở ra để lấy lại tỉnh táo, nhưng xung quanh vẫn không nghe lời mà tự ý tách ra làm hai.

Chắc... kiểu này khi nữ nhân kia quay về, Triệu Tử Dương hẳn phải cưỡng ép nàng một trận vì dám bỏ rơi hắn một trận mới được, lại còn... lại còn...

Ý thức không còn được rõ ràng, chỉ nhanh chóng cảm nhận được cơ thể mình đang càng ngày càng phát lạnh, da thịt như bị bỏ vào hang động tuyết nghìn năm, lạnh băng chẳng khác nào một thi thể, ngay sau đó Triệu Tử Dương chìm vào hôn mê.

Những nhân vật lớn của Cái Bang đang trò chuyện về vấn đề Hàn Mặc đi cùng Hà Tuyệt Hy thì nghe thấy tiếng động trên giường.

Nhìn lại, hóa ra là Triệu Tử Dương đang ngủ say, chắc hẳn là vừa trở mình nên mới gây ra tiếng động.

TIỂU BẢO BỐI CỦA BẠO VƯƠNG

Huyền Namida
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Hoàn Nhã Tâm

"Hỏa Kinh?" Hà Diễm hỏi Hàn Mặc, đôi mắt chất chứa nghi vấn nhìn hần.

Chỉ thấy hàng lông mày anh khí của hần khẽ nhíu lại, sau đó ngón tay của hần đưa lên trước mặt, làm một động tác gì đó rất khó hiểu, mấy người là Hỏa Kinh mà khi này hần nói liền lập tức đứng yên, chỉ còn gió mang theo một mùi hương nhàn nhạt của thảo mộc lan tràn tới mũi của Hà Diễm.

Ngay sau đó, Hàn Mặc liền nắm lấy tay nàng mà kéo đi: "Mau, đi vào trong, Hoàn Bách Khí của ta tuy có công dụng là làm cho tất cả những người ở trong phạm vi hai trăm trước đều bị trở nên bất động nhưng nó chỉ kéo dài được nửa khắc, nếu không nhanh vào trong sẽ rắc rối lớn."

Nghe hần nói vậy, Hà Diễm cũng liền vận khí xuống huyết bàn chân để có thể tăng tốc, nhanh thoát khỏi đây.

Hà Diễm chỉ mãi lo sợ vì bị bắt mà muốn nhanh đi theo bước chân của Hàn Mặc mà nàng không để ý tới một việc, tự khi nào nàng đã thuần thục các phương thức vận khí mà trước giờ nàng chưa từng học, hay ít nhất, bàn chân nàng đang hội tụ khí từ đan điền để dùng khinh công mà lướt nhanh như bay phía sau Hàn Mặc.

Có điều, trong khoảnh khắc, thân ảnh mềm mại như liễu của Hà Diễm không tự chủ mà vượt lên trước Hàn Mặc. Như một mũi tên đang theo đà, vút một cái đã lên trước, cách xa Hàn Mặc gần trăm thước.

Hàn Mặc có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại bình thản.

Nàng ấy là Hà Tuyệt Mỹ đệ nhất ma giới, khinh công cao siêu cũng không có gì làm lạ.

Có điều... trong lòng hẳn vẫn nghi hoặc.

Thực sự võ công của Hà Tuyệt Hy đã đạt tới cảnh giới nào rồi? Hân thật không thể tưởng tượng nổi với khinh công này thì đến cả gió cũng không thể nào nhanh hơn nàng ta được.

Mũi chân của Hàn Mặc đạp mạnh xuống đất, thân thể liền bay nhanh về phía trước.

Trong khi rừng tràn ngập lá vàng khô, hai thân ảnh bay như lướt, không có lấy một tiếng động.

Đột ngột dừng chân. Mũi giày chạm mặt đất nhẹ nhàng tựa như lông vũ rơi xuống. Hà Diễm và Hàn Mặc cùng nép bên hòn đá lớn bên cạnh một hang động sâu hun hút. Sau khi xác định không có ai, hai người mới bắt đầu cẩn thận di chuyển vào bên trong.

Không gian bên trong hang động tối đen, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Có một giọt chất lỏng nhũ xuống má Hà Diễm. Nàng đứng lại, chậm chậm ngược mắt nhìn lên.

Có một thứ gì đó rất lớn, lớn phải bằng con chó chihuahua ở nhà nàng, thân hình nó đầy lông màu xám bạc, hai mắt tròng lớn nhìn xuống nàng, chiếc răng nanh dài nhọn hoắt như mũi dao đang nhe ra, từ trên đó một hàng nước dãi đang chảy xuống.

"AAAaaaaa.... CHUỘTTTT." Hà Diễm hét lớn rồi ôm chặt lấy cánh tay Hàn Mặc.

Một khắc... hai khắc...

Hà Diễm he hé hai mắt. Gương mặt tuấn mỹ của Hàn Mặc đang lộ ra khinh bỉ mà nhìn nàng.

"Hà giáo chủ. Hoá ra nàng lại sợ chuột đấy."

"Ai... ai nói ta sợ chuột?" Phất phất tay phủi phủi y phục: "Là ta chưa nói xong thôi. Ý ta là, aaa....con chuột đáng yêu quá ÁAaaaaaa....."

Đang nói, Hàn Mặc bỗng cầm con chuột vừa nãy trên tay, dơ ra trước mặt nàng khiến cho Hà Diễm không kịp chuẩn bị tinh thần liền hét lớn một tiếng suýt nữa ngất đi mà ngã vào lồng ngực Hàn Mặc.

Toàn thân nàng vô lực, tứ chi như rã rời.

Bộp bộp bộp...

Tiếng vỗ tay từ xa xa vọng tới, ngay sau đó là một giọng nói của nữ nhân: "Thật không hổ danh là Hà Tuyệt Hy. Ngay cả trong tình thế đứng trước lưỡi dao vẫn có tâm trạng để câu dẫn nam nhân."

Từ trên trần, một lỗ hổng nhỏ bị chút ánh sáng bên ngoài le lói chiếu vào, hắt lên bóng dáng của nữ nhân vừa mới xuất hiện.

Nữ nhân đó mặc một chiếc áo sa đen cùng quần lụa mỏng, thân hình mềm mại như gió. Khuôn mặt thon dài, cằm nhọn, đôi mắt phếch dài sắc, tràn ngập yêu mị.

Hà Diễm nằm trong lồng ngực của Hàn Mặc, đầu óc chột tinh táo hơn một chút liền đứng thẳng người dậy.

Nàng vỗ vỗ nhẹ đầu mình, sau đó ngẩng mặt lên, nhìn nữ nhân kia.

Hai mắt nàng xuất hiện tia nghi hoặc, nghiêng đầu nói: "Hoàn Nhã Tâm?"

Giọng nói, khí chất dường như lúc này đây quanh người nàng đang toả ra một luồng lãnh khí mãnh liệt.

Hàn Mặc có điểm giật mình nhú lạo mi tâm.

Nàng ta... Dường như khác hẳn vừa rồi.

20:44 12/8/2017